

مانند طایق است که مشکات غنچه بود و دل چون فندک که
 در جاذبه است و در آن نوع نباتات که مثل نوره کا المصباح
 فرمود الله تبارک و تعالی السموات و الارض مثل نور و مشکات
 فیها مصباح المصباح فی زجاجة فی فی روحا با زینت
 که طبیعت عرب و قتیله فی دامن مستعد کنند و سوراخها کرده
 خالی سازند و پدید آید که تمام شد عادت که با این لفظ
 بنویسد که سویت عبا که هر سال حضرت را مستعد کنند چون
 بارها فی و هر چه نعت از از روی و هر چه نام زیور و بلکه
 مخصوص بیک زن که عزالست اعوان و با حسنی است یا
 عشاق با این همه سادگی مهیا کرده عبا که عادت بد
 است که بلفظ تها که گویند همان عرب و را عبا کرده
 سویت خوانند و هر سخن که عادت بسنی جبار است
 تعالی آدم را همان لفظ خطاب فرمود که اگر سویت فتیحه
 غنچه من و وحی پس انسان عینا باشد بی است که بی در
 سواد دارد و انسان بی کوشش و عیش در سواد
 فاذا سویت پس و بیک همه اعضا بر او مهیا کرد و بخت
 فی من در بی از آن لذت دم گویا شد به بی که در آن با
 که در و وحی است دم کجا دم زد بی دم را بیار و عین
 شمار عین آنها که رفتند هلاکی همی در منزه بی بی
 روح را زینت که طبیعت ای جان خوب روح خوب
 محبوب است خوش است که حیات جسم از جان است و
 حیات جان جان بیست عالم از جان است زنده و
 جان زنده از رخت و بود پیری که جان حیوانی و جان
 جان و حکایت جان پیش کسی توان گفت که آن را کوشش

و کرده یا از ماده نرسیده آورد درین هر دو سخن تمیزی باید
فهمید بدینو که از ناستی اصلا هستی نگردد پس خیال نور
و کرده اما این چنین آورد که از هستی هستی بخود بلا تغیر و
هنا نچه کاغذ را بخود ارض بریده کسی صورت است اسب نانی
کند و ده م کاغذ بزرگ دیار آورد و آن فیض را بر او بند
این را بناسی است شده یا خودی این سخن آنکه
اسب اصلا نیست و آن کاغذ عین است نمانی تغیر است
کسیست که قبول کند و آن امر است که انکار آورد و از خود
علمی که عیان ناست است خالیت و وجود در میاید و
اعیان را غنیمت وجود نرسیده است باز نشو آنکه بل جا علی
است بخود نستی نیک دارد و از حد میرد امیای با بیرون نهاد
و حق خلق نیست که تغیر کرد و قطع ممکن ز تنانای عدم نا
کشید درخت ناست واجب جلوه گاه عیان با نهاده کام در
حیث که همه نقش عریب حقیقت به لوح صورت (ماده و
مشهود خاص و عام نام و آنکه سون مشک در ماهتابی که
عین ان نقش و هیچ یک نیست که و در آن نور را واقع کرد
ای خوب چون جام بلور که با صورت و عیانی رنگ و لها
نت شراب که با رنگ هذاه بی صورت است و یکد یک متغیر
بر آن و شراب که از صورت منزه بود در صورت جام آمد
و جام که رنگ نداشت از حدات شراب رنگ گرفت و
بنشد نه جام ناستی کرد و به شراب ناست که در دست
کل سر نیست هنا نچه نه عیان در نظر آمد و به و سر درین
و فردا نسته تفهم کرد که فلان کس آمد و هر دو روح به اکرام
همین مانند

مقتضای حکم یا غلبه انوار است که بخود آید و در هر صفه
آن شخص که اینطور در این نور است چنانچه در این
کفایت شده و در تمام اینها فهمیده می آید و در هر مرتبه ای که
آن در هر مرتبه ای که تعلق لطیف و شهادت دارند تا به
عالم شهادت که در عین است آنرا مانند آینه تکرار می نماید
بیشتر در هر مرتبه ای که مفصل است خواب هم کفو و صورت
عکس که در آینه است او هم و مثال و قلب در دل بقدر که
ز این اعم بیشتر در هر مرتبه مثالها در روشن خواهد
کرد و بعد از آن شخص در هر مرتبه ای که یافت آنرا روح با
میدانند و هر مرتبه ای که شهادت می یابند یکی آینه و دوم عکس
خود را باز یافت از این بالاتر اصل ذات است که بعد
این مراتب دیدن نفس روانیت ما شدند پیشانی که در عین
حیث در پیشانی اند و گاهی ندیده و وقتی که باز یافت
این عین بشده است از خود را تکرار یافت این هم یکی
مثل است چنانچه ذات ازلی پس مسئله اولست ازین
همان ذات منظور است از این جهت مخلوق اول
فرموده که قریب ذات است و عکس ازین درین نور
و آینه زیر عکس که نهایت در مرتبه سوم افتاد و ذات
ازلی باز یافت ازلی بتوان گفت که حادث یا قدیم است
اما این نیست که منظور است از ذات ابد الابد که
زایل نخواهد شد چون جسم و قلب فنا شوند و
روح ابدی ماند اگر چه ازلی نیست حادث یا یافت

جان بشود اما روح که از حقیقت محسوسیت ذات بلجونی او
پنهان دارد از خود آنرا چونان نورانی گفت پس روح محسوس
و از حقیقت روح از حقیقت حق بشود اما جان از غلظت
جان جهان غمگین که اندک ما خلق الله روحی گفت و نام آن
محمد که از حقایق عالم است و عالم تفصیل از دست نشود
تفصیل جان جانم بنده اند و الا این رسالت که هر صله
روح الله باید که بر لب جان بخشد و این انبیا الارواح الکی
بیت لب بر لب نهاده روان که آن عاقبت جانم نبی رسالت
جانم بلب رسید، نبی آنکه حقیقت از وحدت ذات نیست
و تفصیل آن ذات جمیع ذوات و ذات مع الاسماء
وصفات و احکام و اثار که الهیت نامیده اند و حقیقت
انسانیت و تفصیل آن جمیع انسانیه روح و مثال کنیم
از حرکت مکرر یافت خوف و وحدت ذاتها مورد باین
باین مانند عالم مفصل شد که تفصیل آن روح ارواح
تفصیل آن جسم اجسام عالم و تفصیل آن قلب
قلوب عالم این باید فهمید که مطلوب این دنیا که
تصور است یک معنی و صد هزار صورت، یک صورت
و صد هزار مراتب، پس هرگز هستی یابی و فهم تفصیل
اوست باین نسبت رحمت عالم شد و ما از سکناک الا
رحمت للعالمین این رحمت و نور است از تراکی مثال
گویم که تفصیلش متخفیف کرد در دنیا که شخص خود را در
آینه بیند و در آینه شوند مانند خود ذات خمس اول
ذات شخص و آنرا هستی مطلق و این دنیا که در رو عده
مهمی

و یا نه بر حی آید که بسط اول ما به حق اندر روحی و حی و
آتش جسم چون حق سبحانه و تعالی امر کن فرمود اول آن
آیه که قبول کرد روح بود و الست بر یکم فرمان شد
فأولابی در روز اول اقرار تو هست خدا کن
رسول علیه السلام فرمود از رسول الله اول
که قبول کرد دعوت خدیجه بر تیس در دعوت در قبول
کردن که بداند که چون روح و عیان که زیر
حکم علم معلوم است دانست است چیست زن اعیان
جمله ممکنات است منفعه لکشته را سما و صفات با این
قد را امر کن کان قبول کرد که حکم شده هر چه بوده شد
بیت چیست مرد اسماء خلاق و در در کشته فاعل
کان در احوال وجودی که هم اسماء الله ند کبر آمده
اند تا نیت هیچ یک نیست مگر نام ذاة که بران بهم
واقع میشوند چون ناظر باعتبار نظر ذاة را منظور
کرد اند علی اند القیاس همه اسماء ذاة را بسط یافت
و باز یافت ذاة را روح نامیدن که بچگونگی و بچگونگی
صورت مخلوق یافت و خلق آدم علی صورت فرمود
که در آینه حکنه خود را دید و هر سو خود به بین
و خود نما شد و باعتبار هر آنکه گفت که من این چنینم
این هم اجزای یک است اند که من و تو در عبارت آمده
ای چون تمام منعکساة اجزاء ذاة اند که ان مانند

نقشه چهره رتبه و عکس آن در صورت نشو و نما افشا می شود که معلوم
شده بد که در کفر و ایمان رفتن آن عین نیافتن است که در
پیشانی من اثر شده است این معلوم نیست ذات را روح
نمایند عینا چه و هم بر جسم عالم است هم بان روح بر
جسم است که وهم الارباب دیگر متعلق باشد پای راه
را غلط کنند زیاده کلام را غلط کنند و خود را
روح بدست و هم جسم را متحرک سازند و بدو روح
تکلیفی عاقل نیست مگر حکم حق بین روح بدو باشد
که در طرف ذات حق و طاعت دوم محله ذات عینا چه
نقشه پیشانی خود را باز یافت در این صورت که طرف
این پیشانی است و طرف دوم عکس و آینه است
همان روح برزخ شد و حق مطلق و خلق
اطراف وی که بران امر خواست و آخر من خلق
این سخن جاری بخش بگویند جان باید شنید که در
مرتب دوم باز یافتن پیشانی بالآخر که هست اصل
پیشانی است و عکس و آینه زیر آن برزخ اما در
ظهور این همه انبیا است و بتطابق طرف شانی
در یکبار در اول آخر ظهور میکنند که اول آینه میماند
در عکس و بعد از آنها باز یافتن خود اگر چه
در حدیث مساوی اند و در تحت امر کن برای این
اند عینا چه بر کاغذ مهربانی از انکسارین کنند تمام
مهر یکبارگی شود و همه حرف یکبارگی آیند و بدو
تبدیل شود و تا آخر که سطر اول اول خوانند و حرف
آخر آخر عینا چه امر کن یک مرتبه شد و اشیا تعدیم
و تا آخر

و جهان مستحق با هم نماند عین در این و با شکوه
فیها مصداق و میان یکسایه و یکبونه نیز نمی دیم
فان یلی و جامع که جهان است اندازد در حسن اسعداد
سپیدی را در این دنیا محبوس داشت که می باشد که قیس بر
من محبوس بود در پس آنچه در بطون محبوبیت بود
در احوال و عاشقیت نمود بیت منبر برین بنیادی که
قیس محبوس شد در غویش و از همه نولیشان غویش
بیرون شد تا چون اندک ای عشق غالب آمد و دنیا را
عبان محبوس به داشت که بر صفحه همیشش بغیر یا دلایل
هیچ نماند و در لایه عیان کم کرد که بر تخت اینیش و
را نی لغت لیلی هیچ نخواست و اگر کسی بنام لیلی
تلاش کند محبوس باز بیند که من را دانی کیست که ندانم
ما را باز کوی فناء و فی الاسم سند و همه کس شهداء لیلی
و بی نیازی و همه عزه محبوس و نیاز یاری در محبت
محبوبان و یا الکلی فناء و فی الفناء لست و چون
مردمان را می لغتند که محبوس چشم باز کرد که لیلی بر سر
رسید و او سوی لیلی هیچ التفاء نیارد که حزن من کدام
لیلی است عبا حنی الطوفی لا یحتاج الی الله ولا
الی غیره با الکلی فناء و فی الذاة بود بیت روز
طیافت محبوس را این سخن من کیم لیلی لیلی کیست
و محبوس را در ای لیلی انا لیلی حذر از شهرة گرفت
که چون مستور از ندای انا الحق شهیر یافته است

که چون حق این را دست و هر دو یک صورت معلوم
که تا بگویند و بگویند اینجا امر حاکم محکوم است که
مأمور هر دو مأمورند که حاکم هرگاه که خواست
کرد پس امر نیز مأمور شد، غنا بجز عالم را علم نیست
غنا بجز امر یا دشاه در هر دلایت حاکم است که غنا
داده آن در و آن امر نیز دلایت حاکم است هرگاه که
امر کرد و امر شد و خود آن امر به رخصت که حاکم نیز غنا
و محکوم نیز دلایت شاه غنا بجز داده حاکم با و نیز با نظر
و با امر نظر همان داده محکوم و منظور و این امر خلیفه
انسان داده که آن داده رب العالمین به رخصت و شناس
که عین این امر از جهت مأمور و بی نما است و
تعالی در حق این قل الروح من امر ربي حکم فرمود
و از جهت خلیفه من روحی نسبت کرد و ذات حاکم
بما و نظر ناظر است اندک آن را محکوم و منظور
باز یافت و روح نامید اینجا می باید فهمید که از آن
امر داده را می گفتند نه باز یافتی و روح نامید اگر امر
در میان نبود و داده می گفتند نه باز یافتی نه روح نام
بفاد پس روح چیست قل الروح من امر ربي است
دایره عشق در مثل روح ای عاشق محبوب
رای محبوب جنوب لبش و هر دو موس دایره که
هم در عشق اند صورت هم عین سبب فاف
علیه السلام را در آن هر دو ^{قوت} عین جان عاشق
و جان

لباس لیلی شده هنوز که فرموده عشق لباس بی اکام و رستم لباس
 سزاوارتن باز بسجای نقد برجا برسد که در بهر عشق در
 این سرشته کامیاب در انداخته جواب نقد برجا گفتند که هنوز با نقد
 است صدقه سطر خوانند جدا که این یکدیگر خود که لغت شد
 اما مانند این جور جور خیال کرد ارد بخت اگر او دیده
 دارند که دیده ایش بدو دیدی نه طلا کن دیده دیگر
 که دید اری دگر دازانه ای که نظار چشم بصیرت نگویند
 که همه باز و گشت لباسی در محبوبان آمده اند
 اما یک چیز است که نیامده است هنوز چیزی در لباسی
 است چو باید عهد و انچه چیز این است که لباسی خوش
 را محبوبان پیدا شده اینها محبوبان پیدا اند و میگویند که من
 محبوم هنوز هستم اینهم معنی در لباسی است اگر چه تمام
 محبوبیت لباسی در محبوبان آمده است اما عاشقیت
 لباسی در لباسی با غنیت بیت مطبوع کشتی طالع طالب
 کشته هیچ، عاشق کدام باشد معشوق سر کشیده ^{کشته}
 حالا در عشق و عشق را اگر عشق بشود که محبوبان چه کرد و
 غنا چه لباسی بیاین در دل خویش خود را محبوبان دانسته
 بود این اسرار در دل محبوبان تافت و خود را دانست
 که من محبوبانم در این مرتبه با روم محبوبان خود را محبوبان
 یافته است غنا چه محبوبان نشان اول بوده با دلمان
 برجا که این بهمان شان محبوبیت بیانی حالا محبوبان

تنبه ای نقد بر پدید آمدن این درد عشق تمام شد
بحوار نقد بر یک گفتند که هنوز خام است چرا که این
رنگ از تاثیر یاد آمد هنوز ما ترسیده که در ذات خود
انزکند این را در درگاه عشق بایه اول بخواهند
بست در ره واری الی که خطرهاست در راه شش ط اول
فهم آنست که مجنون با شیء و طبع غلبه عشق غالب
آمد و باز لیلی را طالب محزون آینه ان خواست که بیت
بود لیلی هر شب از اغیارا مجنون در کلمه بگفتند تا
شوق بیاورد تا شود دیوانه بوده و چون یاد مجنون در
دل لیلی قرار گرفت و عشق با لیلی منتهی شد تا که
خوشی را مجنون پیدا است و همه رنگا مصای عا
شقی منتهی گشت که باه ناگاه کرب و زاری و نیز غلظ
سوختنی و بیقراری و بی رخ افکندن خویش
و کندن موی و از لوح دل تراشیدن عین و خرا
رشدن روی عینی مجنون نه صورت و معنی پیدا
آمد چنانچه لیلی مجنون شده بود همچنان لیلی مجنو
ن شده بود همچنان تسای مجنون شده اما این همه اثر
از ترغیب عشق مجنون است که در لیلی تاثیر کرد زیرا که
مجنون عاشق با لیلی کم شود و شوق بر روی عا
شقی گردد و هر که در محبت دیوانه تر نیز محبوب
محبوب تر علی الجملة لیلی لباس مجنون گشته و مجنو
لباس لیلی

حقا است و باطن عبد چون مرتبه او بوالعزم خبا بچه بر
 بطن اول دور گردد و دایره شده باز بران نقطه قرار گزیده
 بقول اول حوالا خرد شود و در گردش آن نقطه اول هر لحظه
 دور شود و چون به اهل آید دوری وی نهایت شود
 پس ازین دور تر نیست و نزدیک تر نیست این حلقه نقطه
 اول است و از جهت مکرر باز یافتن دو نامید خبا بچه
 نشسته و آینه رود یک شخص را دور آید اینها جان خنوب باوش
 جان بشنود باز یافتن ذات را به اسماء و صفات روح نا
 مید خبا بچه دور گرفته لیلی رفته و دایره شدن و خوشی را
 باز یافت که اول در علم خود لیلی بود و باز خود را بخون
 دانست و باز باعث رنجون دایره شدن خوشی را لیلی یا
 اینجا باز یافتن ذات خرد بین لیلی است اما لیلی نتوان
 گفت که درین مرتبه مجتهد است که عین بشناسد او است همچنان
 حق وجوده طلق خود را باز یافت اینجا حق نتوان گفت
 درین مرتبه روح نامید بشنود و نام باز یافتن روح شده
 پس اگر در بار باز یافت مفهوم باز یافتن یکست و تکرار
 تفصیل وی چون بکسورت دور و نظره و میماید اما فی
 اینجا یکست فهم کن که روح محمداً این است و این
 روح را مورد کمالی همان که تحت اقرار آید چون اسما
 نیک و حیوانیت که در علم منطق مفهومی است و موجود

که خود را خفته می دانند آن نشان لیلی است چنانکه
لیلی خوش را در دل خود را محزون دانسته است تمام
محتون این مثنوی لیلی در دل محزون همگان گشته چو
مجنون شده و وقت که کسی تمام محزون شده باشد چنان
حس با زبده بیند همه نفسند چگون عاقل شده که نام
در دهن یاری نماید اول بنام لیلی عاقلان نماید آن
حال خالی که بود فرود آمد و حال آنکه عیند مرتبه ترقی
درده است بیت از سخن بچند توای باز نویسم بای
عاقل شده است چگون محزون شده است عاقل را و چون
درین مرتبه اول نام اولیا رسد بوجوه آن را نشانه نشود
هر آنچه محتون در ظاهر مامت نامست و در باطن
تمام عین لیلی عبا که بی یقین و بی یقین
فرمود ظاهر عین است و باطن عین حق و اولیای حق
فنا بی الاغ و همه عین درین مرتبه اند و حق باید که
مفهمند که محزون نیز به اعتبار حب و بیت لیلی شده
گوشه و با فمیکرد خون روشن این محزون باز ملک
در لیلی آمد و وقتی که بنام لیلی طلسم فی الحال شود
این لیلی متوجه شود فهمد که این روشن لیلی نه آن
است که اول بود چنانکه در صورت آن همه لیلی حیال
اما در عین روشن محزون است چنانکه فرمود گفته
لیلی عاقل و یقین بود و در حال عاقل چنانکه ظاهر

مشق یکسبب و حق خون کلامیت مطلق و هر زبانی چون
 قید صورت ظاهر و هر زبانی چون صورت و حق
 باطن را معنی پس چه در صورت ظاهر و هر زبانی
 چون صورت و حق باطنش معنی پس چه در صورت
 ظاهر و جسم و باطنش روح که هر جا حق معنی است
 که نامش الظاهر و الباطن و ذات ظاهر و باطن حنا
 رفت که ذات متکلم است و ذات سمیع و روح جسم را
 متحرک سازد ایمان داخل جسم توان گفت و نه خارج جو
 حق بعالما ما عجب ظاهر و باطن است که نه داخل عالم
 توان گفت و نه تفادیح روح از عجب تنزیه بی حد یافت
 مانند حق اما جسم که عین حد است و بی آنکه در قید صورت
 شکلهای بی حد و بلا عداد خود و هر یک در عین الیت بی
 مثال و در تسوت و در لغت و در طبیعت و در رفتار
 هر یک مانند دیگر نیست که بعضی مانند شیخ آمل و بعضی
 تنزیم شکر و مانند تنزیم خود و در عین الیت و صورت
 که تنزیم شکر تنزیم شد و در عین الیت عین الیت است
 حقیقت را هر دو را عین الیت جسم و شکلت حیرم جانان سرا
 سرنای بی بنم با خون آدم صورت حق است که خلق
 آدم علی صورت اری صورت حق و در عین الیت و
 جوینا هر که احوال و عین الیت را محصل او است و حق را
 نیز احوال یافت و عین الیت که عین الیت با عین الیت

بنشینند و اینجامند و وجود نیست مفهومی نیست که باز
یا فتن خود عین ذاة یا یافت و انظار روح با مبدء و یک
محقق را باز یا فتن یک موجود یافت و انظار انوار
مخوانند و مکرر در یافتن توفیقش نمود مانند گروه که از
واح عالم است حزن یک وجود در تعینات حزن وجود
یک شخص و در تعین نظر عین بنید یاد در تعین علم با آرز
یاد در تعین طام نامش گیرند یاد در تعین خط نامش گیرند
به بین که یک شخص موجود است که بغیر تعین در حین ان
تعینات یافت همکار روح ابوالانوار در عالم مفعول
شد ظهور حق و عالم اخر این است و عین این مثل حق
است و صورت حق که لیس مکتب است به تنزیه و حونا
ذاة سمیع و بصیر است روح با ان مانند سمیع و بصیر است
به تشبیه و درین معنای را عینت سوی ذاة بیت را
راه عشق که هیچکس ندارد نیست به آنجا چند نکه حیاتی
بسیارند چاره نیست به تمثیل روح به آنکه حناچه
حق میگویم **مفهوم** مطلق است و چون در عین یاد در
عجم در معرفت قوم که کلام من شود و پرورش یا بد زبانی
آن قوم را کلام میدانند و هر زبانی در کلام نشان نشانی
یا بد زبانی آن قوم در کلام شایسته و روشنی دارد
که در معنی تفاوت نیست و اگر نفس گویند یا سبب
مش

[illegible]

عارف حق متفحص است و عینا بجز من عرف الفیض
فقد عرفه و چون عرفان رب هوقوف بر عرفان
انسان شد خویش اینجا غلط کردند که صورت انسان
را پیش از عینا کردند که همه موقوف برین است
آری هرگاه ملائکه سجده کنند مشحون الملائکه کلام ^{معنی}
بدان صورت چون عالم در غلط نیفتند و بعضی در روح
توکل کردند و بیند آنکه حق این است که ذات این چنین
گفته است با صفات جمیع و بعضی آری بر صورت از
سنگ تراشیده و پیش از آنکه آواز آید در روح غلط کنند
غلط نیست اما هر قوی را بر کلام بود گفته می پرسند
موقوف آنها حق است نه انشوائی که اگر درین نسبت
ایشان را پرسند جواب بگویند که الهام الله واحد الله
ایشان تجلای حق دانسته متعظیم می زنند بر کلام ایشان را
کافرند این زمره عشاقان است که در اصطلاح
بنی یمنیت میخوانند و درین مرتبه هر کجا که سک لیلی
باشد محفوف آنجا سجده کنند پس اینها را در تجلی حق
باشد چون عابد شدیم و پیش از آنکه عینا ^{بن} معبود
حق سبحانه و تعالی در هر معبود عینا نیست که چون
روح نوربان نبیند جز جان جهالت و جهل ^{سوی}
تو حقیق همین است و یکبار معبود فن ^{سوی} کامل که بغیر
این عالم ^{سوی} از مشیت ^{سوی} امکان ط در تمام مکان
یا

و افعال و اشیاء و آثار و عبادت و این همه که با
 از حقیقت غنی یافت که هر دو هیچ ندانند و درین مرتبه بالاتر
 عشقها گفته که مرا عین ظاهر است اما عورت و عین باطن
 عینا آنچه از روی منظر در غیور عکس عینا پیدا اما از روی ذات
 عین ششخص عبور است و عین ظاهر عینا پیدا عینا گفته بیست از روی
 ذات ظاهر و منظر یک است لکن در عین عینا این دو
 ذکر آمده و عکس رجوع تمام سیری آنکس است که
 آن ظاهر است عبور است و عکس با الکی میگوید
 عین الشخص عینا نیست که عینا میگوید است در حال
 سویی معبود و شخص که عینا بود است عبور است عکس
 عینا آمدن سویی آنکه شکل این موجود است و له الحاکم
 و الیه ترجعون و در عکس تمام عینا شخص است و له
 الحاکم فرمود و عینا عکس رجوع تمام است که و الیه
 ترجعون آمدن در هر دو حال حاکم خود است خواه در
 عبودیت باشد خواه بر سلطنت استبداد و تفریق طاقت
 ضابطه محمود عزیزی پادشاهی بود و پادشاه نام تحت
 فرمان الهی داشت و بر روی حکم کرد که نور تحت
 سلطنت باشد و امروز من بند و توام عینا الحاکم
 ابان تحت نیست عینا که حکم بود و در حاکم فر
 مایند و اطاعت فرمایند و محمود عینا پادشاه سلام
 پادشاهی کرد و اقرار عینا آورد و عینا بود

که نه حکم دارد و نه هیچ وجهی در دفعه و نه چیزی در مملکت
و نه عالم که خود محالوم و معلوم است / انانیت اینهاست
نشان داد که عبد کاملش اینهاست حکم شرع در عالم خارج
لیست که هر چه ملک محال است آن انانیت مالک و بی است که
عبد و ملک عبد هر دو معلوم صاحب و نیک و عبد
نه نیست اول ذات ندارد و بعد از خود ذات ندارد
صفات از کجا دارد و هر که ذات و صفات نباشد از
وجه افعال جدا میشوند و این در هستی خود فانی است
انسانیت برین آید نه ذات نه صفات نه اسم نه افعال
نه احکام نه آثار پس اینهاست مگر معلومی فانی و کم
در تباری عد نیست / الفقر سوا ذالوهم فی الدارین
مفید است که عبد فقیر مطلق است هیچ ندارد و هر چه
خارج از صاحب خود جداست حکم یکسوی تکلیف
کند و گوید که خانه من اشیاء است یعنی خانه صاحب
بیاورد به بی که خانه صاحب خود را عین خانه خود
بیاورد که خود خانه ندارد مگر خانه صاحب خود
خارج از عین هستی ندارد و مگر از هستی نشین
و صفات نکند و مگر از صفات نشین و چون که عبد
بماند عکس فقر تمام است که در آن ظهور یافته است
و ظهور نیست و اینهاست / اذا تم الفقر فنزلوا المذکر
و ظهور فقر و فقر و فقر و فقر و فقر و فقر و فقر و فقر
افعال

و در حق آدم این ساجد فی الارض علیه صلوات
و سوره او و دایه او و انا جعلناک دایفه فی الارض
بشارت فرموده لهم کن که عکس جزیه شخص است و
همین حکم در خلاوت دارند و آدم جزیه حق بد از امانت
که جزیه بخور جزیه آدمست و درین معلوم تمام است
مثال معلومات این ممکن الوجود را در قبول کردن حله
روح نامید و بعبودیت تمام خلافت یافت حضرت
قلب و مثال ایا اهل حل را با دل خوب است که مثالش
مضارست که عیون فتنه دل را که آمیزد در سه اسلم در حق
آویز که جمع است در اهل سعیت و ادله و تلبیت
دل از بر تو خورشید رخت فتنه دل است و از سر زلف
تو آویخته با سلسله جاده که دل خوب همیشه در باطن
شونزد و از جلای آن رخ عیون و بر افروزد بیانی
دل را بعبودیت قلب کوم یا نشون که عرش تالی کلمه
نورانی است اما ظهوری دایم از محبوبان که اهل ذو
قند عیون و ادب الهی نه قرار گرفتند و یوسف و
شان را چه طور در بیت الاخوان همگی نشاندند
دل در هر دم و رات آتش فتنه اند طرفه جزیه که
در آن دل را سلامت مانند این مکر ایاهیم و اراست
که تا و القلب و بر کلان اراست و آتش دل در هر که
خلافت است کوی که عیون و انوش اراست بیرون دلا

در حضور و حال آنکه است خواب در عید و شب باشد
خواب بر سطح نشیند و وقتی که محمود پیش آید
غلام کشت در ملک عشق بر تخت سلطنت نشیند
آید شاه می تمام شد اول جهان شاه می داشت و
در جهان غلامی عهد دست آمد و یار شاه بهر و
شد بشوای می که آید بر تخت نشست آنجا حکم آید
محمود است چو آنکه عهد بر روی آورد که بر تخت بنشیند
و او نشیند و این حکم تمام شد و عهد حال می است
که محمود را در وقت غلام شدن یار شاه می تمام
نشیند و آید را در وقت یار شاه می شدن غلام
تمام شدن درین مرتبه حکم تمام صورت محکوم در
غلامیت حکم تمام شخصیت تمام است معبود و
و اله حکم فرمود و به صورت عکس محکوم و عالت
معبود داشت که و اله نیز معبود درین مرتبه خلافت
تمام یافت که عالت غلام سلطان است اینجا عکس
و شخصیت بر آید باشد عینا خیر از یک چراغ هزارا
چراغ روشن کنند و آنرا اول هیچ نور کم نه کرد و
نقد حق مانند مصباح است الله به را السموات
و الارض مثل نوره کشف است فیها مصباح او
خلیفه که اول که اول ما خلق الله نوری اشاره
به نور آن نور را اسرارها صیقلات کرد

بسیار و عظیم باشد اهل اسرارنا مشهورند و ندانند که
چنان بپندند و این یک ذره را فرقی نیست که این هم دو
چشم و دو ابرو دارد و آنهم دو چشم و دو ابرو دارد
این مثل شخص است بلکه عین شخص است عینا چنانچه
بخواند و تعالی که جمیع است تا تمام ذرات جمیع است
و اگر شماست تا تمام ذرات شماست است نه آنکه بشود
می شود و نیز بان میگویند و همچنین دانند اگر جمیع
است تا تمام ذرات دل جمیع است و اگر شماست تا تمام
ذرات دل شماست نه آنکه بشود و نیز بان میگویند
بسیار گفتند این عین است بشود اما انقلاش این است
که در سینه عین و عینا که عین است در عین راست
میباشد و عین راست است چپ در نظر این از جهت مقابل
و عین عکس را بر عکس یافت قلب نامید و در انقلاش
این ذرات شخص یافته شود عینا چنانچه از آینه آینه صورت
عکس یافته شود هم عینا از صورت عکس ذرات شخص
یافته شود پس صورت عکس آینه شخص شد از آن
دو دل را آن گفته بجهت آینه عینا و از آن مرد عینا
زنگار خود در آینه عینا در عینا و از آن عینا
آینه دل لطیف میباشد که از آن عکس لطیف نور است
و وقتی که آینه دل از آن نشد ثقات عکس در عینا که از آن
نکرد و از آن عکس عینا که توان از آن داشت این در عینا
مقال این صورت عینا و عینا است و روح از آن است و از
منه است عینا و از آن است و عینا عینا و از آن

این معنی باشد که شما خدایان و مطهر طرف ایوانه از آوازه
این اصفند و که از کشتی از آوازه و کشتی و خنده و کشتی
اشارت به خدایان و کشتی و کشتی و کشتی و کشتی و کشتی
عالم جبار است که تیر و دست تیرانداز از این می رسد
اما این عجب است که خداوند دل من تا همیشه می بیند
ست اما این دل را سید به یکا نشی قبل از آن که به سوسته
هر شود به تیر و کمان و خود را می بیند که سوسته دل
عزت پرور و شرم مبتلا شده و خداوند خدایان و کشتی
خدا را دوست که در دل خود آن عکس را قلب نام نهاد
حیات ای خوب و بسیار و شیر و سر رشته و اول و اول
بیجا و الله یا د یاد آنکه / ابتداء سخن از کجا بود و کشتی
دل آن سخن را بجا کشید یا د آمله یا نشانی سخن نمایم
لینما الله کو که بر سر حرف با زایم خدا بخیر سخن خود را
در این بین سخن مراد شوند مانند صفات حسن
اول و اول سخن آنرا خصیصتی مطلق و حق کن خدا بخیر
در لوح صفات خصیصه و در صفات آن سخن که در
آینه دید و در آینه است است خدا بخیر الهی که کشتی
و بعد از اول سخن خود را باز یافت از روح
با حیدر خدا بخیر حال و در حضرت روح که کشتی و جسم
آینه دان از این بیشتر و حضرت روح جسم مفهول خوانم
مورد و صورت عکس که در آینه است از این سخن کنیم
که این قلب است و عالم روح و خیال و رتبه امیان

[illegible]

دسته تقابل نمایند تا در صبر و محنت با هم ^{غلط} تقابل کنند
و در هر وقت که در تقابل با هم قرار گیرد همان صورت پیدا
آید که با یکدیگر تقابل کنند آنکه که چون نفس ناطقه را در
تقابل با نفس ناطقه تقابل شود و احکام هر دو در آن
مقتضی گردد و هر دو در تقابل با نفس ناطقه در دو مرتبه
که از آنها لغت و هم عین تقابل یا بد شاید که آن حکم
پیدا شود و هر دو در تقابل با نفس ناطقه و سینه یا شکم حکم
تقابل و تقابل و هم بد آنکه از نور کرمی از غلظت کرمی
آید و در خانه محو می نمایند و در میان چشم و زب
نشان داده بود در محو تقابل با نفس ناطقه و آن کرم و هم
زنبور کرمی در آن مراقبه می نمود بخار و باز و قیاس
پوش می آید و چشم کشود لایق می بیند که زنبور را تقابل
مخود می باشد یا بد باز در آن مراقبه می باشد از این ترس
که میاد و نشان در یک زن با خوف تمام و هم صورتش در
دل دارد و عین زنبور یا بد که این بهوش آمده است
با وجود نشان زده و پیل می خورد که این عین کرمی
می خورد و از غلبه و هم آن کرم زنبور آید و این حکایت
معروف است باز نشان که در کرم سارهای که سوراخ
بوده اند آنجا می آید و است که آنرا کرمی می خوانند آن
در اشیا که خود می بیند نهاده و در طایفه از هر دو است
می خورد و به هر یک از این دو می خورد و از غلبه
و هم آنرا می بیند بهیرون می آید و می بیند که در و هم می بیند

یعنی حاصل نشود و کاتب آن معنی را این یکره را از آن
که آنکه الفاظ و اصوات بود پس در آن ایالات و چیزها
هم رسانند بی آنکه چیزها را همانند و لیکن باین که
بمعنی از خدای تعالی تصور است و با مثال آن صورتها
ما در ادراک کنه باشد و و هم آنست که چیزها را دید و یا نازید
و است با دروغ بتفنی خدای تعالی و این معانی را در عام صورت
باشد خواه نباشد و هم از آن آن چیزها را آن مثلا هزار
اقتضا به بیان تقیم کند و بعد از آنکه از بیانی پیش رفت و در
دریا و نیا و با وجود آنکه نیست فهم کن که اسباب و اقسام
و دریا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا
نامید پس هر چه در خیال دروغ نیست و هم است از طبیعت
یعنی شیای قوت و هم را شیطان گفته اند که علم قوت و شیخ
مردم شدند و هم مردم را شیخ شدند و هم علم ملک
آدم را شیخ کردند و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا
ازین دروغ گفتن باز نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا
و سلم فرمود بر آدمی که ما و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا
باشد معنی این قوت و هم است و هر آن دروغ راست نشود
یعنی امور عدلی و امور و عدلی و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا
است که شیطان صورت و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا
و هم سرخط را عین سیر کرد و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا
ازین لطیف تر و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا و نیا

[illegible]

از قوه اجزاء جسم او را ندارد و از دفع ^{روح} سبب را بگویند
مشی و نموند و پاره پاره و جدا میشوند شما هم صورت که
را شما خاک بودید آید و شما آب هم برید آید و
آب و خاک یکی باشند مگر بی یک آید که آن در رت لور
روح را بر دارد آن طبع است و روح نبات عبارت از قوت
است که جسم را طول و عرض و عمق بکشد و در آن
که داند روح حیوان را ترشیت که جسم را متحرک کند
کند و در این میان که در میان و دفع اشیا را عباد
است یعنی که بدین امر قوت که اشیا را در هر
اشیا که هر یکی را طبعی است که بدین قوتش روح
هر یک غالب آید غلبه طبع اشیا است که هر یک بر
آید و آن قوتی که در هر یک است آنرا قوت
و دفع بهی و این قوتی سازد و بدین قوتش و در آن
تا آید روح که از این قوتش بر طبع آب غالب
آمد و بار کسی را فرما بردار شود و این بار را با
و بار را کار فرمود که اشیا را تا آید بر قوتش که در
صورت و همی قاعبت بود خدای و هم قوت و
و هم بر صفات و هم کشید غلبه از عکس بر خدای
شخص قاعبت و هم قوت آن بر صفات شخص قاعبت
لیکن قوت ذات و هم کشید که ذات صورت و همی را
بدین قوت است از روح انسانی و از قوت حیوانی

[illegible]

ظاهر انوار آفرین در بخش صورت انسان از آن و
 پس از عقل کل و انفس کل که در طه و ذوات و معانی است
 و طبیعت کل و جوهر و عباد که بعد از انسان و تا
 در جسم کل این شش را حضرت اروا و انوار و عالم ملکوت
 که بعد از روح و انفس کل است و عالم الطیف است
 و عالم لطف که این عالم را جسمان حضرت اروا و عباد
 نام کرده اند و آن عالم را جسمان روح و عباد است
 جسمان لطیف آن عوالم و شش را جسمان است

در این عالم که در میان عالم ملکوت و عالم لطف است
 و در این عالم که در میان عالم لطف و عالم غیب است
 و در این عالم که در میان عالم غیب و عالم حق است

عقل اروا و روح و عباد
 حضرت مثال مطلق گویند و این
 دایره آیت از نقطه که هر کس از قلب انسان کامل است
 طبیعت یکی نفس و یکی روح و یکی دل و یکی عروق و
 یکی عصب و یکی عروق و یکی عروق و یکی عروق و
 و از قاعده که گویند و از امتزاج آب و خاک و از آب و
 آفتاب که گرم است صورت غلوه و یا نهشت و یا جل
 کشت خون معادن و نیاة و طبعان که جسم مرکب از
 و بعد از این مجموع انسان کل پیدا شده که انسان
 مرتبه گویند بیت از روح قدس بیست خود را میگویند
 از شایع انفس طبیعت کلید از یکم در این عالم است
 نیست از اول و عدل است که میان این دو عالم است
 آمد و

[illegible]

[illegible]

[illegible]

و بعد حیات با محبوب حق ساقی است از آن جا که
در آن و از ده آن بر خاستند و عاشق و از دین
در پیش و درین که در وقت که از هر یک از اینها مطلع
شد نگاه کرد و آنچه را در میان و خون محبوب با تمام
بی نیاز و کنار آمدن بهت بین آن رسید و آنچه را
آن میده ترسم که در آن نظر اب از دریا بفرارم او را
و این حمدی در این خون سا با سحر و سحره شده و
خون دل با محبوب یکد و در آن در آن بیت خون
سایه حمد و هم در آن شور و آن شوقی که شاید که رفت
بما میران و در آن و آن این حمد را چنان یافت که خون
شخص اول بطبع خایف باشد و در جواب بیل است
بیند بی در پی میرسد و این حمدی در آن طلب تر شدن
کند که من تیرم و آنچه خون بدی چنانکه بهت بر خاست
از دلی بند آفتاس در غمت رفت یکی از سستی در مانده
شد و در مانده و یکی را از شتابی قدم خطا آورد و از
پای که او یکی از شتابی حشرات دم گرفت و نشست و
یکی نادانانه ناگهان در غار افتاد و بفرود شد و یکی را
از تشنگی دلو خشک گشت و عاجز آمد و یکی را در
دام طلب غار حشرات آویخته و اسباده کرده این
و این از قصد تمام یکد و کس رسیدند و آن اول
گرفتند که از دست ایشان باز داشت و در آن

[illegible]

کیست که از دستش بگریزد و از پای او فرار کند و از دستش بگریزد
پای او را از دستش بگریزد و از پای او فرار کند و از دستش بگریزد
دستش بگریزد و از پای او فرار کند و از دستش بگریزد
از این چنین دانسته اند که قدم نهادن بر او و فرار از او هر دو مانند در
نشت پای به نهادن در فی الحال در واقعیت جدا که این چنین
بجای هر دو در واقعیت که قدم نهادن بر او و فرار از او هر دو که خدا
موتی است تا این جا بیاوریم که در مقرر کرد اگر
بعد از آنکه پای بگذرد به جای نه زمین موجود است
باشد و غار نبود اینجا اگر به غایت پای بگذرد و باید دانست
در حال پای قرار گیرد و امور دنیا که پای بگذرد است
از حق غافل گشته با وی مشغول گردید این کار بیهوده
که راجع به بیهوده است که در این عالم غافل
را و مال و عیال را دنیا مدانی تعریف دنیا نیست پس که یکی
اسبی و یکی پیستی و یکی صدای و یکی هزاری و یکی ویزیر
و یکی پادشاه که از هر قدر با دستهای جمیع مرتبه کلان تر حریف
و آفرید پادشاهی و سلطان علیه السلام بود و از حقیقت متناهی
چهار را صفت کبار خلافت یا نصند و در امور سلطنت
حاکم شدن نه از دنیا معلوم شدن هر شبی که توان از حق تعالی
فاعل غنا رسید از آنکه دنیا نامزد دنیاچه اگر فقیر و دلق
از دنیا دور و آن بیرون از حق تعالی غافل سازد
نیز آنکه در دست میباید که بشود و در از علم حق

بعضی فکر کردند به این که آن آهوی زردی در دام کلام
افتاد انگسای که بر خاسته سوی وی و وی ندانند از آن
طالبان بکن و کس رسیدند و آن کسان که بجای خود
نشسته ماندند از آن همه هیچ کس نتوانست همچنان که
که طالب صیادق باشد و غریبی را طلب کند از گوشه
شام و صبح آن شیء حاصل کرد و خداوند قابل رسول
الله علیه السلام من طالب شیء حبه و حبه احاطه
می باید که در آن شیء کوشش کنی که آن شیء بیابد
باشد که عوص وی دیگر شیء نکود و نقد کن که اگر
گویند که ملک ندادم یا فرزندانست همه گویند غم مخور
که خداست اما هیچ کس بر ملک و قدرت نشناخته
اینچنین خواهد گفت که اگر خدا حاصل نشد لذت
غم نیست که قار فرزند است پس معلوم شد که بدال
پر یک خداست و خدا بی بدال که میادله ندارد می باید
که سوی حق سعی تمام کنی که آنجا بی شک قدم قرار
گیرند حکایت مرثیه سلوک روزی حضرت لقمان
نشسته بودند یکی ببندهم تمام آمد و خدا صفت بجا آورد
پرسید که خداوند در علم حکمت ممتاز شد بدو از
تعلم گرفتند از نماز حضرت لقمان جواب فرمود
که در ابتدا حکمت را از زبانم یادم که او را اولی
در میانهای را باید که اینجا پای است خواهد یافت
و اینجا دم بعد نشو جای که خواهد یافت

چنانکه در این کتاب مذکور است و در این کتاب
در بیان این مطلب در میان شما و هر یک از شما
بسیار بود و می‌دیدید که این کتاب در میان شما
بسیار که شما می‌دیدید و این کتاب در میان شما
نادران از این علم و این کتاب در میان شما
خشن این علم و این کتاب در میان شما
هفت می‌دیدید که گاه چون آه بالا می‌روید و گاه چون آه
فرود می‌آید و این کتاب در میان شما
خی آید این کتاب در میان شما
کسی که آه و فغان بنیادین و این کتاب در میان شما
کتاب شد و این کتاب در میان شما
که این کتاب در میان شما
بسیار شوق را در میان شما
اوقات خود ضایع می‌سازد و این کتاب در میان شما
استیلا در میان شما که آن عین صورت است و این کتاب در میان شما
سخن می‌گوید که هر دو طرف را می‌شود جدا جدا طوطی را جای
نشاند و در آن عین عکس می‌نمایند و در این کتاب در میان شما
و طوطی آن سخن آموزد و بوی باغ در ترنم آید و این کتاب در میان شما
در عکس هم عکس خود را بداند و این کتاب در میان شما
طوطی مثلاً عکس خود را بداند و این کتاب در میان شما
مثلاً عکس خود را بداند و این کتاب در میان شما
می‌گوید که عکس خود را بداند و این کتاب در میان شما

خانقاهی که بنیت میرا که در این علم علی و دیگر است و علم علی و دیگر
 به اینجه که این را علم شده بود وقت ظهور جلاله و جلالت فرمود
 است و کاشی که وقت ظهور و حقان آمده و این چنان
 رکعت ادا خواهد کرد که آن زمان عمل خواهد شد پس
 مفهومی علم دیگر شد که دانست و میسر می شد و دیگر شد
 که ادا کرد و در عملی که معرفت حقیقت آنجا علم و عمل
 یکیت بنامی کسی گفته که و جلاله آنکه که دانست و
 عین و آنکه که در این علم و علم و علم و علم و علم
 نشود و وقتیکه نظر آمد این عمل شد و فی الحال مفید
 پس این علم و عمل یکی شد و در این علم غولش را یک فنی
 پس آنکه که در این علم و علم و علم و علم و علم و علم
 چه باشد و ناگهان کلید و می شد آنجا و نیری عاقل
 باشد تا هم کلید نتواند ساخت و آنرا مفید آید فی الحال
 کلیدی سازد و آن قفل را بکشاید و آنکه که فنی است
 آنرا از بهجت بر و بی غالب آمده اما نمی باید دانست
 که مشرف آن علم دارد که معلوم و کلان باشد که آنکه
 و این علم آید که کلید ساخته قفل بکشاید آنرا و کلید
 بتازد تا هم بر و بر مشرف شود و هر که معلوم این کلید
 و معلوم و زبکومت پس علم را که معلوم حق است و انعام
 و آن تر بود این اختیار که قال علیه السلام اطلبوا العلم
 ولو بالامان از بهجت آن طرف بود که علم طالع حق
 بیان

[illegible]

دو دو تا پشت خفته پیش زین آید و نادانست و میل به کین
که اینجای زین کجاست و حال آنکه او حاضر است و زین را حق
را گوید که یک دو ساعده است تفکری که ترا خیزد و خود و وقت که
گوید آن ذره زین که میخواهی غم از ماری این خیزد معلوم شود
آنرا شناختا بود و روزگار و بخت و بختش عرفش هم غیبان
اگر کسی در عزرا غم دل جوید بسخت عار و نماند تا لوری
و اصحاب و علم و مسنیان هم ندی با ایا خوار عاف الله قلیت
الناس با شکری راجی روزی تو بودیم و غیبان نسیم
شب با تو عنودم و غیبان است و ظن برده بدم که من هم بودم
و هنر آن علم تر بودی و غیبان نسیم این بدان ماند که عاشق
و معشوقی را تمام شب بعبثت کنی شفت و ناکاه عاشق را
عوض خوابی و بود و نوزد یک صبح در خواب دیدی که
از یار خود جدا افتاده است و از آن محنت هر لحظه بطوری
دیگر جان میدهد دل پریان و چشم کرکین باد سرد آواز بر در
بواز که این دیده نادیده کی باشد که دو چهار کرد و نظم
ما جوان عاشقی که یار سیر رفت در خواب تا ز وقت خرا
دید در خواب محنت و دوری دم بدم جان دهد و مجوری
در شب نسیم نالد زاری و فنا و نایاب الناس و وفا
که بعد از شد غیبان یکدیگر در آغوش یافت که من و تو در میان
نکند از رخسار خواب و خیال است و فقیه بیزندیده است
غیبان در رخسار است الناس بنام از ما نماند و انتهایم
غیبان

بگویند که در این عالم کارهای بسیار است و در این عالم
و آنست که بعضی را بگویند و حایکه شایسته کردن است و در این
عالم در میان عوالم حکمت هر چه است و در این وقت و در این
که سلطان اینها را بگویند و در این عالم در این عالم
و در این صورت بروی مخصوصی میماند و در این صورت
است و در این صورت که عالم بنیاد هر مسرور و معزور است
و در این صورت که در این صورت که در این صورت که در این
ما را میکنند و جواب را در این صورت که در این صورت که
که آنرا شتابی نام نهادند و در این صورت که در این صورت
و در این صورت که در این صورت که در این صورت که در این
نشند و همیشه را بشنوند و در این صورت که در این صورت
تو دشمن را بکش و در این صورت که در این صورت که در این
و این طالب نیز و حق را بداند و در این صورت که در این
نیست اما مبادا اینها را بگویند و در این صورت که در این
که در این صورت که در این صورت که در این صورت که در این
دل مشغول گشته با حق مشغول شود که در این صورت که در این
اندر است و در این صورت که در این صورت که در این صورت
حالی که با حق با خدا باشد و در این صورت که در این صورت
لاده به خدا و در این صورت که در این صورت که در این صورت
یعنی آنرا برای حق و در این صورت که در این صورت که در این

[illegible]

بمقام صیقل است مطلق که ذات الهی که از او خلق شود
و اینها غلبان که بخاطر من مشاء عیاض و کبد از این من بر پا من حیوان
یا من عالم یا من جاسع اینست که باین تعلق دارد این
تعلق را بشناس که گویند این را اخار دان که منی بر این
آید و در حکم شیخ معروفه است تا که منی بیرون نیاید
بلکه بخارند و تعلق فلانند که بواسطه است نفی کن
نیست اینست که تعلق انشا علیک خدا بد مالک و معرفت
این مالک که نفس او است و من عرف نفسه اشک
بدانست من ممکن که انشا جیت آمد که نتیجه او
خود نیست و عرفان بر نفس او که منی او کل است
و منی خود انشا است عیاض و کبد که خلق عرف رید
میشود که خود حکم شود و خود را در باب اینجا آمد
و یا منی یکجا است و خود منشاء نفس و نفس اینست که
است از منی و انشاء حق را یا منی بدان مانند که خود
بسیک شکار آید و در کتب متفق برین است که ملک را یا
کسیست و او که صد او کرد خلا است و او که انشا
بدان که انشا در حیوانها طوق است این طبیعت حیوانی
و اینها منی شکریه بشناس که است بعد از یکو منی در و چشم
است در و او که انشا بشناس شود و هر یک که در و وقت
که چشم نیست آن زمان از نظر خود منی و عالم را

[illegible]

گشتند با و خفته در غلوة تاریک بود و آن جایگاه
بسیار خور و یو شد و در میان حالت خشم و یأس این جور
سه کوفه که از آن دور تا با خویشی و لذت خود قور
جاده است این شهر عالم از نسلو کم کرد و یا نه به بین آن
زمان خدا بخیر عالم و خود حق و است و این دانسته
بود که دل در جزیم است و آنوقت داشت که میسر
خود و هر عاقل دل است و این چنین شد و هیچ
یاغت و در این حالت از این دل و علم پیشتر نخواهد ماند
که من پسندم این است که با حق دارد و توان آن
با این شغل مشغول آورد و چون اینجا میرویش شغل
چنی بغیر است هیچ خطره نکند و در این مقام قرار
گیرد و از این جزیم اسرار عیب اظهار شود و اگر
درین مرتبه یک چشم زدن به خویش کرد و تا مشغول
خوانند شغل عاقل است این است و شغل مشغول
بهر میگویم بشنو بیت جوانی عاقلی آورد
و در این عبارت را اشارت گفت تمام شدن و احکام
موا قیبه در شغل مشغول و در پیشی بدان آن ملک عیب یافتن
انیت آسان آنرا است بشو چشم را به نگره کوشش
آزم بیند و از بیست کوشش هر آن که می آید و شغل
آن در این کوشش و فکر این که من می بینم و می بینم

آفرانده بغیر خطره غلبه قرار گیرد و بدانیت معلوم
نمایند و مسیحا تمام روی نماید و جوکیان این مرتبه
را من و نانی میگویند چون این را بخورد در فی الحال
از و کشف و کرامات الهیها را شود این که گفته شد مثل
سبحه و بود و اما بشغل نهی هر چه از هم گفت بیست لب سبوح
عیشم نهی و کوشش مذکور کرده یعنی سرها برها بخند
مرا و در شغل نهی ای صاحب نظر اگر خواهی که بدیده
عرفان کشتایی تا در عیشم و بایستی نظری که آقا
کسی نیست که او را کشتایی است اول که در دل کاشت که
این از من تا یا آشنایی من است و وفیق که او خواهد
همه ادا بر آید آشنند و خدمت کار اویم در آید آشنند
و وقتی که او بین آرسند توهم تعظیم کرد و خلق تنگار
اویم بر خاسته با ادب اعتقاد بسین معلوم شد که عین
بند دران عیشم که ادب آنکس است و آن آشناء است
بملاحظه تمام نکر کن و وقتی که این تصور در دل قرار
گیرد از همان در عیشم و عی خود را ای پر خیا خیر در عیشم
عکس خویش خود را می پاید بشو یکی را این جایزه
آن که او در عیش خویش صورت خود را ندیده باشد
و آن شخص را می پاید در آب صورت خود بنشد و آنرا
گویند که این صورت است او و بر آن نقدهای پاک و کوه
که من مقام خودم در آب و در آن عکس بنقدهای

79

از آن جهت منافعی است و یا و بعضی طریقی و بعضی
از آن جهت بر طریقی بیعتش چاره و بعضی از آن جهت
مطلق از آن گفته است که هر جا است را زیاده و بسیار
و از بعضی تمام آن که آن یقین کرد از آن جهت بسیار
که در قرآن شده است که اذکر الله ذکر الله و یا زفر
مود که اذکر الله کثیر العلم ثم یسبیه پس میاید که التیاده
و نه و راست و عیب بغیر یاد و نه یک لحظه اند
میانه فرمود اذکر الله قیاما و قعودا و علی جهم
و این همه احکام ها را بخان دایمی شوند که التیاده
و نه و راست و عیب در هر حال مشغول بکار
سرفه ذکر الله ذکر عباد الله از یاد مطلق و شرط
او این است که فراموشی آنکه این سخن است
این را یاد دارد و وقتیکه بیان یاد غطره بگذرد
که فراموشی عبارت از دست مبادا از یاد دعا
غافل باشی فی الحال غایب را نفع کن و آن یاد مشغول
باش و اگر هر وقت شوی پس اول به جریه فکر
که در یک رکعت گفته شد که عباد من یک تائیدی تمام
دارد که اموات اعلا اداست از آن ماند که در
طبیع یارند این جهت یا به فی الحال بوی ما این
نمایند این هو عیب افزونی محبت است میانه حق
تعالی فرمود و اذکر یک اذکر الله یعنی یاد دارد
در هر کار تلا و قتی که فراموش شود تلا بشود
بالیکه معنی دیگران و درین سخن که یاد فراموش

گفتم این سخن ناشناس بود و وقتیکه خود را شناسانید
 هر جا افتاد را یافت و وقتی که بجای او افتاد را یافت
 کشف تلوین کرد و غنا چنانچه به مفهوم دل خود مطلع
 است هم غنا به مفهوم دل خود او واقف شود
 چنانکه خود و با اینست یی یا بد نیست من و تو غنا را
 مانند چون غنا را آن آینه در راه چشم آمد و حسن خود
 یافت بیت آمد شد خیال تو در شاه راه چشمه از
 یکدیگر نمیکند رد کاوان حسن به نشوینده عالم را این
 سه صفت احاطه کرده است سمع و بصیر و علم همه آواز
 را سمع در گرفته است و بعد یک را بصیر و بعد سوز
 را علم و عالم عبرت است از صورت و رنگ و آواز و از
 و ذاتش بسیار درین صفات است چنانچه در کتاب
 این پروردگار شغل قرار دل چنانچه شنیدی عالمیان بخیر
 کرده به این آفرینان این کمال که در اینست یقین کرده بشو
 که در کمال و یقین چه خلق است چنانچه کسی بود و آ
 دوان بشود آنچه از این لورین و خلیف آورد و آن وقتیکه
 بود بین رود هر طرف بیغش رود و هر دو جهان بین
 و جریای او بمقتضای او بر اینست و یکم اخلاقی است
 بود به اینها بعش رود چه تقوی است به این که بود و آ
 کمال است که پامی عزالدین آفرید از آن جهت چنانچه است
 و پامی میارزند و بعد این یقین است که پامی خوار است
 از آن جهت

هر دو در عالم و در هر دو عالم و در هر دو عالم

[illegible]

و بعد از آنکه میفرمودند شغل لیلی بسیار گشت و گذارند
که لیلی هم و قتیله خود را لیلی دانست آن زمان لیلی
را فراموش کرد و در آن حالت بجهنم رفت یکی گفت
که لیلی به سرش رسیده است پیشم باز کن و آنرا
ببین چون فراموش است که جواب داد بجهنم
لیلی گفت به من و قتیله لیلی خود مرگش است انوش
مجنون را یاد داشتی مرا الان است عجب خبر است از آن
خود خود که یاد کن و قتیله فراموش است که قتیله بگوید
از ذکر رنگ ادا نمیدهد پس این معنی است یا در
فراموشی که اول میفرمود خود را فراموش کرد دوم
لیلی را فراموش کرد پس بجهنم یا در جهنم این
سختی و ایاد دار که از خود بسیار است و در دایره
بجهنم که یاد قرار گرفت آن صاحب دانست و آنرا
نمیآید آمد و وقتی که بدین منظره بگذر و در آن شغل فر
موش شود و این هم معنی است مانند باز برگاه که خواهد
آن شغل کند الشیخ زبانی بجهنم آن شغل است ندید
پیر که شغل است این این سخن معلوم است و آن
شغل علی بدین مانند افشوش کند که راه یا شغل
شده باز بگویند آشنا کرد و بعد از شغل بسیار
حق تعالی بر سرش است قرار عبادت کند شغل این سخن
لیلی حکما عبادت میگویند که طبع انسان عبادت را ندان
است

محبوبانه خود را تمام می کرد و در این احوال که در این عجز و
پارتی ادبیت که احوال درین غن و فقر و طبع من عیان است
که تمام کل را از روی شراب عیان شایسته آفریند
که کل جام کرد و به شدت از آن روی عیان است آورد
و از خود بیاید و ماغ غم فلک و خایان را بجمعه و از ریختن
سازد و بیاید و شدت آنرا کسیر و شک و از آن در آن ظاهر
در خال من کشد و سوی طبع من بی شکش آمد که در خوشی
است و غیر بجز طبعیت من نیست و بی یکره و بی آرد
اندا و غیره هر عالمی که در عالم است البت در طبع من و در
دارد آن زمان محبوب بمر عیان است آمد و جامه و از شور سا
یک جنبی بدین سوال آن شد با آن روزی که شسته به رفته
محبوب فرمود آن کیفیت که البت عیان ما را داشت که
و هم وقت عیان ما را حاسن عیان این سخن باشند فی
الحال عیان است اسب احتیاج کرد که طبع جامه دارد این
عنان است طبع عیان سببی نه ادا احوال و عیان و شک بر خود
مشقت لازم ساخت و متکثر شد یک با ایضا اما در زمان
بوجود عیان سبب زیاده آمد و هم عیان است او را آورد و بعد
خود تسلی کرده عیان است جامه عیان شود و عیان است
ساخت و خود منظر نیست تا آنکه بیکت است از عیان
همین از عیان از آن با عیان است و آن زمان بر آید
این عیان است از عیان و شک عیان کرد که عیان است

دوست لاله عشق بشکند و محال است که عشق در عاشق که
 همیشه بیقرار است اما در یکا یکی محبوسند (هم برقرارند)
 نیست خونان هزار و از همه معشوق و من یکا نیست و لعل
 که همیشه عشق پاره کرکشتن به زخم سخن یکا نیست و محبوس
 که همیشه در دل عاشق بود بر هزار است اما محبوس در دام
 بیقرار نیست این که با در هوا بر کوشش دام و در آن نیست
 خانه شد در زندان کام بنور و در دام محبوس و در زندان
 محبوس این بیچاره یکا در لاله عاشق خود ساختن محبوسان دل
 عالم در عین خود محبوس کردن و به عین خود محبوس یکا
 را خمره سازد و بیست آید به محبوس این بیچاره محبوس
 امکان که بود هیچ بخیری نشد پیدا که تیراوند است
 از میان عاشق را به محبت بخوری رویا محبوس و محبوس
 از رنگ خود را محبوس سازد یا در نظر محبوس محبوس
 کرد این بین همین به لاله دلی که در خوا عشق محبوس
 یا به در محبوس هزار محبت آن کار را بجان اختیار کند
 از رنگ آنکه به لاله محبت از کسی این کار را اختیار کند
 به روی محبوس کرد و در نظر و به لاله شود روزی
 عاشق و محبوس و در لاله غنچه ترغیب محبوس بود
 آنجا محبوس محبوس می آید هم کرکشتن محبوس محبوس
 بنام / اما کسی را که او در یکا در محبوس و محبوس
 در محبوس و محبوس محبوس است به لاله محبوس و محبوس

[illegible]

کسی و بگوشت خوای در دوازده محبوب و روزی شرایب
خوهرده بعد و عاشق را فو صود که زود با عشق یکد و او
و بیای که نازنین و غذا باشد بیایا ما صورت باشد که پری
اقتضای تنهایی کرد و تمام شب با وی بگذرانم ازین سخن
عاشق عاقل گشت و درست و بای حذر را کم کرد که بهم کار
مقتدر عذر ده ای بقرار کرد و می تواند که محبوب را محبوب
کودن پس را پارسا را با غبار و محول یافتند جدا که دل
محبوب همیشه بیقرار است و عکس نتواند که دل را پنهان کند
لحظه مطلوب را مطلوبی نرسد ای آید بی نهایت از
مودم من که باغ عشق را به بر سر شمع برک آرزوی
و کار است و نشسته نشو آن کسی را پوی عاشق بوده با
شد تا در حیر آدمی از دنیا کرده بود آن همه کار از وی
میس شود و روزی در آن شکل طبع محبوب را محبوب
هم کرد و روزی این هر نوع و شمع بار و شامی و کل این
بوی و کسوت بهر آنکه ایاه همه نمود از خا و خاک و بوی
تغیر ذات بود که پری چنان در دلی داد که بعد از رفتن
نماید و هر نفس محبوب را را می آورد از دهان اگر خواست
محبوب اختیار باشد که کسی وی پرست آن در آن شد
با خدایت من طلب کرد و اینها پری هم عاشق شد و با
که خدایت و می توان شد پس محبوب را پری هم را می
کرد و نتوانست که هم مراد از وی میسر نشود و نشو
الک

[illegible]

السموات والارضين ودر روز قیامت گردن حبیب طبع بعد
از تقصیر آمد که اول جمیع هم دروخت است که استقامت
در عرا وین از بلا و عذاب و ارجا و سلب است و این است
در وقت سفر مردی از اول اللب است و در آن حال شده
او در آن حالت مشغول است و آموزد آلاء و هو سن التوراة
با این که بگویند باز گوید در آلاء و بیوف و شکر و در آن
این تطبیق باز شود بعد از بیوف و اولی باشد این
خود در آن روز که از سائر صفات طبع خود را
و در آن طبع کند که با این نسبت آشنا می بیند از این خدا بخیر
حق تعالی لا اله الا الله سنت علام و از آن مکان مدینه و از
سنت و خود در آن روز و از آن قدرت و از آن قدرت پاک و عجبان
بالب منتها می آید که در آن روز یا صفت تمام سنت زنده دار
شود که با حق تعالی هم شریک می شود و تخلعوا با غلاق الله
میگردد و آتویم این استغناء از تمام کرد اما بغیر و سبیل
میخواهند رفت پس هر که به آشنای مطلوب باشد آنجا
این خدمت اختیار کند که ایشان در وقت بیعت نمود
میروند شاید که از طغیان این اقدام می هم مشرق مشرق
جای چرخ عای مجذوب کامل باشند و یا شکی در این بیعت
و این خدمت اختیار کرد و عجبان و وقت موقوف بود
شما ایشان این هم متابعت تمام کرد تا بحضرت رسید
و مطلوب و کبر مشغول بود و این استقامت تمام
داشت که هم طبع شود پیش از آنکه طبع شود که عین
استقامت است و در آن روز که عین استقامت است
کبوتر

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

43

بر دگر که می آمدند بدان آن ذات از بهر بیم طاعت در آن
کشتن آنکس و این کار و شکفتن در این کار و بوی پادشاه
همی می آید و چون عنداللیب زد نام کرده در وی نشست
خسته بپای ز بیم جان فدا و نه دل مر ناله کرد در اندام
باخی ای کار که بدین نه پیش است بویته و بدین کار ای
خون عالم و روزگار ام روز است که این طرف و ب طاع
شد این جواب داد که در جمیل علی الاطلاق که بعد چنان
و قبله المیان است عتقا طین و از کشتن طبعی است
سو جمیل مایل است و لم را قبله نما سا خیر آن طرف سو
از بیای که بیای طواف عام است و بخندگاه خورشید
و ماه من هم یکن ره ام از آن دزیرات کانیة اما از حق
خیر سر کشتی دارم که در آن عالی درگاه جلوه جان خود
پیشکش آرم اما عید من آن است که جان فدا کرده در آن
او عنی عن العاطین است بدین کار عتقا دام نهادن
استغنا فی او و سالها که آن سوی رام او عتقا کنند این
همه اتفاق بزم کرده بودم ندان مجلس را برهم شکسته
از کشتن و ماه که مرتبه آن ذات بود آنجا احوال این اعلام
دادند که یک با شاه شاهی است کنان و بوی دلش در با و
در رتبه شاه و بوی که از با ملک خود بیرون آهله و با
رفته بحیثه آنوخته و در با و جهان بازی بیک نگاه می آید
اما عتقا در طاعت دارد که بیتی در خطا عتقا و شاد است

[illegible]

و به غیر جوهری مردی که در دوزخ و ن جهنم نشسته اند
تجزیاتی آن کرده و این همیشه آمده است که کار شاه باز
که گویم خدایا پندار من و آل و عشق و یاران من و چون باز
از این است بداند که ختم اند در سبب و از سبب می باشد
که هر که شاه در کار اشتیاق شکفت و فرمان شد
که ملک در این در نظر کند از این عذر و علما ما می بود
که گویم اینان بیای و بر این پایه و شریعت بدان داد
که هیچ یک در دنیا به نتوان کشید و فرمود که در آن باغ و
در آن سینه از این شیرین آنرا صفت سازد عیانگی
خود آورد و از آن خبر نداشت و وقتیکه بهوش آمد
شود بر تخت برداشته درین محل آرند عیانچه فرمود
اینها آمده همچنان در آن باغ مجلس آراستند و آن شاه
عشاق را شمع و از دیوان مجلس نشانند و وقتیکه گذشت
بنیاله در کشید مانند کل و پرده کشید و در افتاد و از
تیزی شراب عیان جوین و مستی زد که پیش از غلظت می
هوش گشت و اینها می الحال بر تخت برداشتن و مجلس
در حال خود گذاشتن و تخت بخود را درون محلی آید
عیانچه بر شد بقیام و عیون رسانند اما بشرط بیرونی
فرمانند و این را در محلی دیوار بلورین و پس آن نهادند
و تخت روان را بهمان ساختند و در آن محل داشت آن
سلطان مطلق نشست و چهار طرف در عیانچه نور
مفید

معانه ادا بود که طریقی خوابی دیدم که گویا که حمامای
 بلند و دران شاهي رخسند و این جنین هوای لطیف و این
 جنین مجلس طریقی پرو صفتی که گذر شده بود آنرا بنیاب ادا
 نمود و در این کلام ابی فراتان مجموع ساخت و عا
 عقه عشق عو غماضاد و از چشم لوطیارات اشک بهشت
 شسته حثان بار ملک که یا که آفتاب در سلطان و اسد آمد و از
 سوز سینه هر طرف برق جویید و پاه درز آلود پا و بی فیدانه
 زد و در باران محبت تمام نرسید و سبیل سر شد چهار سو
 و بید هر بیال که بلده دامن حبشیده بود آن بادیه از بیال
 چشم منور رخت و در باغ هوای نوین ایفاده و در مجلس
 عجم ناز سه سر کشید همه اهل مجلس با زانند و بزدل شده رفتند
 و از این ناله را پای در کطل ماند و میبخت بیت شاخ بلند
 فتنه بود بر کطل آتش شعله من له ز بحر تمام مدت ناله ناله
 مدینه و این همه نردان ذرات عالی در حبابه رفتند و تمام احوال
 سر گذشته عاشق باز نمود از صغریای او تمام زمانه را بی آرام
 ساختن نه سوز و یا آفتاب را از سر تا پا سوخت و فراق
 وی ماه را داغ بر سینه نهاد و فراق سر کشیده بادا من خون
 آلوده همگویی بیحال جهان بهمود و از لرحی آه و ستاره
 بخانه شد بیانی بلکه از عالم احوال رفتن جانان عینم بیرون
 زد و غم داشت او در آتش شعله افکند و در اشفتنی او تاد
 ز پریشان ساخت و از اندیشه او آب خود را فرو برد
 و از بیقراری او در زمین لرزه افتاد و بهر جنبیده وار
 آئینه نبود که آن عم وی بیغم بود باین حالت تمام انجام سال

[illegible]

تا سلطان ملک حسن و مراد در ملک درویشان و اولاد ازین
فرا علم کن کجا ما و کجا ایشان و هر کدام در خوف و امید شدند
که ایمان بین خوف و رجاء و کاهی با یقین و دل را سستی اند
که در او قدم جان فدای ساختن مقرر کرده بود و همین
ساعت است هر دو حال میاید در آن دل را سستی است
تا محنتی میبرد و آلونه جان بناچار میاید بسردن این
حالت در مجلسی رسیدند که غنچه فرشی و جای افتاد و مظلوم
بود و صفای دیوانه و چون دل عارفان روشن و خال
صحن آن مشک و عنبر امیز و نوایین صبر و بطوبی و سدره
و نه رواق و کلا طاعت آن ایوان و جوار و کشترا و ناصیه و کلبه
شمار و مشعل بی مثال شمار حیراء و میل سوز سبایا و
هر طرف بلا عدد و قافوس هر جانب بلا حساب زمانه از آن
محل روشنائی عاریت آورده اینجا روز نهاد و در آن محل
تخت عالی بالعل و جواهر آراسته و بایا عورت و مرد
مکمل ساخته و بی آفت بادشعاع هر جوار هر جوی
صفت خاک نفوس در مرتفع داشت و آن تخت که در بی
خود یادیده بود دل بلیس و از هر زمان گوید که این گویا
که همانست خباخچه قبل فکلا اعرشک قالت کانه هر و منم
سلیمان این تخت را یاد کرد تخت خویش را بر یاد کرد و بران
تخت نازکی بستر و صفای او همان بود که یای دل و از یک
و قدم نظر بلغزد بران تخت و قتی که نقاب برداشته آن
علیم المذال بنشست فی الحال نشاءخت که همان تخت است

رسید بیت تمام از باز را نم شمع این جان به نگویم حال
یک شبه تا یک ساله شبی در مجلس نهایی از خون شمع
و از چکر آفتاب ساخته رفیق غم و یار دوه تمام نشسته نشسته
است که نگاه عشق و بی اغلا و بوی آشنا همراه باد آمد و چون
چشم بجان رسید با آن بخودی باد آمد و از غلبه معطر
آفتاب کو یا که در بدن دل نقش روح در میله و از نشانه‌ها
برای درین دغدغه مضطرب شد که آن خواب بشارت
که درین آری عین باشد با این تفکر نشسته است که نگاه
لیلی و شبی در آفتاب و بینهان کا الشمس فی الدلیل محقق
آمد و دست کبریا آن محزون شد و میخانه که همراه من شود
تا به طلب تو بگویم و راز سجان الذی اسری بعبد لیلی
که شایم این همراه وی شده و او کلهای روح افشا در
رومال بی داشت بدست این داد و میخانه که تمام راه
را کلمات را انداز تا این نشان ها راه را باز یابی و خود پیش
رو گشت به مثل روح در دای کبریا و این بی روشد جو
جسم محتر که ای ربا بن سوال در کامی معدود و کا می خیال
منه و که ای داد امشب است که عارض آن بی مثال بیند
و امشب آن شب است که سایه آفتاب نشین و از طرفه
و مثل حنا سوزی شود که خواهد تن را کند آتش جان
بیشتر زود و گویند بیت از شب قدری که گویند اهل خلوة
امشب است که یارب این تا یزد و لب از بند امین گویند است
و کا می تصور کنند که این همه خیال است که وهم هم یک براق دو
و مورد هم مجلس عفا شود و محال است که گردد این آسمان
بیت و با آن مشه مثل من هم عرش نشین و گویند بیت
نیا سلطان

مثل

و بهمان زمانه که آن روز ذاتی سر مجلس بود چون ماه در ستار
آویخته خورشید تنه ب زده الحال طالع و و املا شد آن
جسم که مانند دل صفا و بیقرار بود بان ذاته از حضور صیغه
یکه در حنا را اتحاد یافت که نه جسم در میان کنجید و نه جان
بیخ نماید که بعد از شکر در میان حایل کرد در آن ذاته که کما
المصباح فی حاجه است و آن جسم بی سایه که سر جامه
است به وجود یکانگی و حده حنا بود که چون در شبانی
در چراغ در نورانیته مطبق بود امتیاز عینی و عینی جمع
شوند و با که درین شب معراج او شد و معرکه یافت که
میان عاشق و معشوق تمام شب گذشت این چنین زبان
نداشت که آن را از عجز با شمع آنچه روا بود گفته شد بحق
این طالب و مطلوب محبوب خوب با خوب در و در ایضا
نه باشد بیت مکتب حافظ در عاء بشو و آیین بکوه روزی
ماه در مثل شد فشان عظماء هدی الجمله و قتیله صبح نر
چنگ شد این را با فکود اند و حکم کرد که صباح مجلس عام
مقرر شد و نوحه از آن مسودران با دعای حاضر با ش
و خطاب کرد که ای عاشق لبا دق در آن جمع عاشقان
با من هم نوحه کنی اتحاد شو و طلب در در مندی و شو
و اشتیاق غالب نماید و این چنین حضور صیغه کسے مطلع شود
و هرگز این را از زبان میار و مثل جان خود از خلق
بهران دار و طریق آمد شدن خوشتر را هی که کل ریزه
شد آن بر اندیش و پای پر کل نهاده گاه بیکاه بخرام اما
کاهی سر عشق بر زبان نهان لغزست و حرام بیت
عبرت عشق زبان نیم نهان بپیرایه از کجا سر عشق در
تمام افتاد

و از روزه بپوشید و معصوم که دنیا فتنه ای فکانه و آفت فتنه
او در آن آفت مغرب و رخسار و لب و اندام و از در و در و در و در
ایره الیه است و این مقامه قدیم را در این حکایت تا اینجا ادانم
اندکی گوش داشته بشنو مقامات معراج بدانکه عاشق و
معشوقه یکجا جای معین قرار داد که فردا بوقت خرد و
آب جمع شود و شب اتفاق کرده و عده نمود که مغرب
آیند و از این مبعات است عاشق و عارف و کسبه و صفای
و عفاف است اسقاط کرده بسبب اعتبار از من حیثه انتقام
التعد و النسب که ذات را آن اعتبار احد میگویند بدو
آمد و جای تنگ و عده مغرب بود و عقد کرده بود وقت ظهر عصر
خود را کنار ساسیل و عاشق پیش از وعده غولش آنجا
رسید اندک در آنجا خوانند و معشوق تمام کسرت را در آن
و همان ابرو را از سر مرده زده ساسیل و بیکان تیر من و آن
از سرنشک عاشق آب داد و بمعشوقیت از چشم در لبر
در غنم کشاده اگر صفت و اعطاف یک یک بشیر ساسیل و قد
چون زلف او در از کرد و الغرض به همه اعتبارات من حیث
اثبات التعد و النسب که ذات را آن اعتبار واحد میگو
نید بیرون آمد و در این مقامات که اتفاق کرده بود سوی آن
نشد کرد و جای تنگ روزه مغرب بود این هم بوقت عصر آنجا
رسید و معشوقه پیش از وعده در این مقامات جلوه دهد
آنرا قدر تدلی که در پیش علی الاتفاق و مبعات جلوه
که حکم و سطیت دارد بین این اعتبارات با خود و آنکه عین

وزمه از حیرت محسوسه گشت که ما بستم با او و در
حیرت آمد موها را فتنی قرار داد و از آن کوه و قله
کوهها سوار بر آرد و هدفش و جمعی اندک از
طویشان در دوسد فکشت و یکی از آن باده بهوش افتاد
و یکبار سر می درخوش آمد بیت مستان کشکان تو هر
سوفتاده اند و تیغ نیز ملکه بی آب داد انداره یک
جوسله خود مقامی از فتنه و عوکی بجز انوش معدا بیست
بیت جوسله گو که دل و هم عشق چون فزای دل سلسله
بسیار زیاده عقل کو نیز پای راه دیده بزرگ عاقبت بزرگ
تو ای افکنم و در ستمش سزا دهم جان ستم سزای را در
جمع جان از آن عاشق مثل شاه ایستاد و بر سر چیزی
آن جهان که از دود آه نهاده و انگار در دهم کوه در
کوه و هر سو و جهای آهینی از غم و اندوه و از شعله سوز
تیغ و پنجه کشیده و تمام عالم تو سرشکل رسیده و یاد دل
سوی او رخسار تاخت و سینه را سیر محنت ساخته و اقلیم عشق
نخندگاه خود کرده در محبت شاه عشاق شد و این در
ظاهر عاجز و مهجور و در باطن غنی و معنور و این در
ظاهر مایند همه عالم کوین که انا بشوفا ملک و در باطن همه
رضای اوست آ و ما یناطق عن الهوی ان عوالا و حی علی
عنانله ترید کرده بود همچنان عامل کشت بیت از در
شناختن او بیرون بیکانه و شنیدن این چنین زیاده و شن
کنز بوده اند در میان و در لغت معانی الولی یعنی المقرب

۴۵۹
مقامه آن اند و لایق نظر نور کنند و در دنیا نیز نور سالت
اولیهاست و در روز هشر شمع در لعلها چشم نور
لایت کرد و آن ذات اله النور و طاب او و در صفت
عبودیت و در صفت الهی و شفا عت که در غنبل که آمد
شفا عت، حکایه، لوم کویت، داشته بشعور حکایت مرتبه شفا
ولایت که آن نامه عین عبادت شد و این یکی جهان با حیات
طالع شفا عت که به آینه فلک شرف شد عکس و بی نمود و بی نور
چین با حیات و بهار محبوبی که در بختان آسمان عالم ساری
او بود و در زیر را از یاد عبادت و شفا داشت که آمد
و رفتن او یک رنگ بود و عادت عام آنست که شفا و بکرته
میرود و مرتبه دوم می آید و آمدن و رفتن او یک رنگ
و بود پس بغیر مثل آن که در اختیار و عبادت عالم را از
میرود و بر صفای وی عبادت یکسر باقی می آید و وی میرود
میبیند و سرعت رفتن و آمدن حیات است که غیر عبادت
کرد و با این ملک نوری می آید و نور چشم آفتاب جهان که بود
در میان آن کیتی شد و کاه می آید این را از مشرق بار و شفا
عوز شدیم که یک عالم و شفا شد آن زمان شفا عت که آمد
حنان نماید که عبادت شفا است که در عبادت آید و باقی شد
آسرت و طالع است و لباس و احوال او عبادت بود که بود
تنبول و بی بهای عالم از روز و آن است و جهان و آن است
پس جان عالم را در کند بحسب بنیاد و در روز شفا عت

بلاکتر غیبه خود است آنجا پیشا و عدل و حق و حق و حق
و آن دل و ریش بر این آید چون از کشتن مکان خود و کوشش
به آید و ریشه دارد اینجا قایم و قوی و نام نهادند
و این مقام در بر است و چون درین مورد و درین مقام
آمیز و ادنا خوانند و غم و لات کرد که در تمام شد
و در این ولایت فرموده است که این ولایت و فضل من
الجهت و حیاتی ظهور در آید و در وجود من دنا کند و
در حق اهل عکس از این طرف آید و آنجا نکلد و محال و غیر
و در مقامات آید چنان بر آید که قایم و قوی
کرد و در همه اعتبارات یک ذات است این معنی را
و از آنجا گفت که قرب تمام شد و حکما میگویند که کشف
بدر غم لطیف معراج یا به محال است و اما آن تمام
و آن تا غم می رسد که از دل لطیف تراست معراج
و آن که از جسم کل بود و همه اجسام تفصیل و بی از آن
لطیف عرض تا غم کشف مرکب و ولایت آن ولی
همه چیز است و ولایت همه و ایا تفصیل و بی و هر ولی که
درین مرتبه قرب مقرب کرد پس از آنجا معراج
شود و جایگاه مقامات می باشد است و عدل و لقاء است
آنجا امروز می رسند و عدل درین معنی آید آن بی نشود
خاتم و لیست و چنانکه این نام در بر است این معنی را
و درین معنی آید آنجا خطاب خاتم ولی مناط است
اما اهل مقام است که تحت ولایت است و در روف

[illegible]

[illegible]

دینی است

[illegible]

بکمال عشق و محبت و در پیوم بهمان صورتی که شود بسته
چون نودن با نودن آری خواهی تا دود لب را بهم شود ای
دانی که بهمان الله حاکمی لای محبت با هم که روی تو به
تا که عاشق تراست که ابتدا از محبت از دوست و کجاست و بیرون
شاید اوست که دنیا چند آن محبت روغن کند شود و با آن
دستواری تاب غنیمت کرد و باز با اتفاق می جویند و حسن
چون غمی فروزند که بهشت ملاحت کاچی پر از عشق و از
چنان محبوبی روشن سازد بیت حسنت با اتفاق ملاحت می
تو رفت تا آری به اتفاق جهان میتوان رفت تا نیازی باز نشود
که خوب کفر خوشتن و خود را کانه ساحت و صفای شو
خوشتن را خوب کرد و بسیاری تمام تن ریزه کرد و یک بشود
از سر کانه است و باز اتفاق تمام شد تن خود سازند که بیک فعل
تا به صاحب نظر عشق بازند آری از کجاست این عادت است
تا به است که ابتدا از معشوق عاشق اند که بر ما عاشقان عا
عشق باشند بیت عاشقان هر چند مشتاق جمال در بند
دلبران به عاشقان از عاشقان عاشق توید تا بکروند آن
چنان غلبه عشق غالب آمد که نه در استادن قرار شود و نه
در نشین نشین عبرت ماند و نه در جمعیت آرام کوه در
نیهای تسکین یابد همه مهاجران و غنم کار ازاد و کرده
کاچی بر سبزه افشان و کاچی بر خاک نشین و میگوید بیت
عاطفت آنکه که بند که بد دل رهیب دل من کباب کشته در او
عبر

[illegible]

بماند که در طریقه ایستاده او نشان داد و صفای آن است که او کشید
و با آنکه و چون آن شد او را و در میان خود و با آنکه و با آنکه
عاشق گشت بهیت آنکه این چنین معنی می یابد و بهر دو توفیق
حقیقی خاص از آنکه با آنکه و با آنکه و با آنکه و با آنکه
آورد آنجا خود را به آنکه و با آنکه و با آنکه و با آنکه
در لباس غیر مخفی بود از آنکه و با آنکه و با آنکه و با آنکه
مکنان و این است که خواست که دست طالب دراز کند با آنکه
شرم آستین گرفته باز داشت بهیت هر چند هست خلوت و سلا
نوی و غیب و شرم تو با آنکه و با آنکه و با آنکه و با آنکه
مجلس را از اعیان عالی پدید باز و بهر دو توفیق غالب کرد و
عاشق الیام را بهر دو توفیق و با آنکه و با آنکه و با آنکه
من و محبوب من و دل من و عشق من و بهر دو توفیق تمام کرد
بچه ایست بر تخت انداخت و دست خویش را در کف دست من نهاد
صداخت و گفت که گفته من و تو را که و بهر دو توفیق و با آنکه
من و تو را که گفته من و تو را که و بهر دو توفیق و با آنکه
کرد و گشت که آنجا بود و گشت که این بهر دو توفیق و با آنکه
بماند از همه بی ترس و این چنین خایه و بهر دو توفیق و با آنکه
این قدر کشا لیش مکن که شب همی و بهر دو توفیق و با آنکه
مستان بهر دو توفیق و با آنکه و با آنکه و با آنکه و با آنکه
سر گذشت آنکه و با آنکه و با آنکه و با آنکه و با آنکه
بخت تمام می یافت و این بهر دو توفیق و با آنکه و با آنکه
چرا و بهر دو توفیق و با آنکه و با آنکه و با آنکه و با آنکه

بیت که او عوالب تواند داد حاصل الای مرگنا و بوی ثاب
 سدا ندر و بی عد از عن ای و بی و سزا داد که نرا و ای
 عرگاه نیت پس بد کشند که باز کردید بنیاد یق با و کردار
 که در عرگاهی جان کند و نویسد اقله در هر قدم سدر مریم
 جان داد انصاف از اب هر نوع حضور مجبور بد و نوبت عظام
 عیة معور می شونند شوی به پیشش نازدیت از حویله و بیانه
 زرد بده لاله را در دین و حویله و چشم خیره کی کردن
 که بوینون بد یکو چشم را در دن که مار پزه بشید جان آورد آن
 ناز عی که جان را ناز استوایم کوید و خوارید بقدر جان و عاقبت
 از هلاک بی شفاعت و بی عذاب بی حمایت بی زحمات ۱۱۷
 عاجز گشته معطر ببحال در یا پیش افتاد و در عرق نجات
 عرق شد و از دریا و سرشک طوفان بر آورد و میگوید که ای
 جان بخشی کن یا جان بستان یا پیش هر دو حال مرا نسیم در دامن
 اغیار و تو نهاده ام بیت من نکویم که لطف و احسان کن
 ستاده ام هر چه خواهد بایدت کن و غنا خد کسی عبد و مولود
 شلاق زدن و او عاجز تمام کرد و در جای گویا نیا بد و کسی
 نیا نه عد و او سر اسیر گشته نیر یا ایها لطف خود خاندن
 بر منته دار هدایت باشد و شفاعت از ذات سوی طلب کند
 و آن ذات شفیع المذنبین که بدو بیت معون خود کشتن این کرد
 و چهره است شهادتیش با قدش بر خوار است و در عرق
 افتاد در یا پیش که آتش ما را در شفاعت با زلف و غم و لایم
 اطهار گشت که در اخت الای یعنی اقرب و در قریب از دامن

در آن محکوم می شود عاشق را با هر که خواهد و وقت آن که
در یک حالت آمد و رفت و خسته نشد و در آن حالت حکم کرد
که توقف کن که شرکاء بهار خداست و از هر جا که می خواهی
و کوفت شعری و فتنه بالاب از هر یک که از این بیت تمام
نمی شود و این نویسنده را یک دعوی عاشقانه شد و او نویسنده
می گوید که این بیت که در معراج عوام یاد می شود و لذت کفری است
عاشق گفت در دایره که خندانند و این بیت را می خوانند
بیت مطلق است و آن غیر تو نیست که در دیده ما می بیند
عشق را در دل هر جا که است نویسی و آن جانان است توئی
و اگر بیا یکی می بینم است نویسی و اگر در دم دلت نویسی که
ای تو منم از خوشتر بیکانم ام بیت پس که در جان
و کار و چشم بین ام نویسی که سر که پیدا می شود از دور
چند ام نویسی که آن زمان به سید مداهی می چگون دست
در آن زکریا بود این می گوید معا غیر مکرر عود و سر جنبه
که که می گویند و قیام که هر نشان ها آنچه وقوع عادت که نشسته
بود بی تفاوت ادراک آن زمان صورت حالش بیانه بود
گویا که دست و پا پیش گویا می بیند و این بیت را می خواند و این
تکلیفها را به هم و نشسته از جمله اینها که می بیند و بعد
زبان از گویا می بیند و از جواب با الکی عاقل گشت
گویا که به روی و می بیند گشت بیت نشسته زبان می بیند
نه به روی و نه چشم را و این بیت را می بیند و این
سبحان الله و قیام که می بیند که می بیند و این بیت را می بیند

لازم بود که از آن مقامات و در آن مقامات از آن مقامات و از آن مقامات
عبرت میگیرند و اینها را میکنند که من از آن مقامات و از آن مقامات
آنها را از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات
بهریگی که من از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات
این عین عین است و در آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات
کتابه عین آن سیاه است و اینها را فرمودید و اینها را از آن مقامات و از آن مقامات
نم خستات بیت هر که در آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات
طاعت است و در آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات
کتابه عین عین است و در آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات
هر عین که از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات
شعبه و در آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات
تنبه عالم خواب کند و از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات
در خواب هم راه رواست و در آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات
اورا درین اری چگونه وقت بطلالت گذرد که در آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات
سلوک باین چهار شرایط قدم نهاده است اول عوسن در
دم و دوم نظیر بر قدم سوم غلوه در اینچنین چهارم غلوه
در وطن عوسن در دم است که در هر مقام و در آن مقامات و از آن مقامات و از آن مقامات
و قال رسول الله علیه السلام و سخن عارفانه نیز زمان گذارد
لحم و لعین نباشد یکی اینست دوم آنکه عوسن در دم نفس بر می
آید و غلوه میرود درین عوسن و حال ملا حظت کند که من فاعل
مستمر یا در یکی ظاهر است که معنی من نیست (یا) ظاهر است را

کسی که عیب و نقص نیست پس آن ذاتی که الوافی خطاب او است
در آن ذات است از آن قریب و لایق صفات است که در دنیا آن است
یعنی الامور و بیرون سالان داشت و در این دنیا
منع بود که عیب آن محمدی عبارت از دست اطاعت و در
طاعتش بی طاقت تمام کند شست تا با نواختن و به محبوب و به سر
بیت آمد و باز هم زبان خود ساخت و میگفت که تحقیق آنرا
شوق حیات دینی و بیخودی اول روز برین سخن شاهد است
که تو در هر مرتبه که ذات من باشی از دنیا اختیار کنی
است که بر او مایل شوی در لیاقت ذات ما را این یا خدا
بغیر مؤثر نیست که ذات عیب نیست که الله اکبر و لولا باید شنا
که در این دنیا دل آن بی بر و فهم آن که عیب است که حل بها
لیت است و آن بها لیت صفت نیست عین ذات است بها
که اگر صفت بودی و نظیر از صفت و قتی که بر دار ملک ذات
قبیح در نظر آن بین معلوم شد که صفت نیست ذات جمیل
است که آن الله جمیل و بحسب الجمال و دوست میدارد
ذات را که اگر عیان میدهند تا هم خوش آمدی ذات خود
میکنند آن ذات مطلق در صورتی که صفت نیست بهت مردی
باید که باشد شده تا من تا به بیفت شاه را در هر لیاقت
بین اگر کسی میزد و انفسه بوی طرب میدارد / تمام عین
آن محبوب است بعد که سوی محبوب خود گشت طبعی
می شود در فعل شناختن شرط نیست محض میل طبعی خطاب
میکنند

این نفس مد او است تا بدین بغیر نظر می نماید همچو دنیا
اندر دست و نظر می خورد آنست که همیشه در آفتاب و در
غیر غیبی است اینها خود را خود تا بر فناء و رم نکند و در خلوت
نشیند یکی این است و دوم آنکه از یکساعت به یکساعت به خود معاینه
و محاسبه کند و غرض از اینست طلب کند که دو ساعت می ماند و اگر نتواند
از یکساعت کم نکند که قدم بر یک ساعت رسیده است و غرض
در اینست آن است که او را خلوت و خلوت مساوی باشد نه
آنکه در خلوت یا در خلق باشد و در مجلس خلق مشغول باشد
از یاد حق قاعدا کرد و یکی این است و دوم آنکه در اینچنین
تغذیه است اسرار و صفات ظهور و خلوت اطلاق ذات باشد
و نه در وطن آن است که جبهات پنهان کرد و هر که چون باد
کرد از این است همیشه خاک بیز و در وطن هم جیوس می ماند
که تعالی علیه السلام ساعز و فان اطباء اذا وقف ان شئ
پیدا کرد و شش خود را عمل دلداری شد یا محض و بکامل بود
اینجا رفته خویش را منظور آن کرد اند که زیارت اهل الله
عبادت است یکی این است دوم آنکه اگر بی علم باشد تا
خود را در علم آمده غرض از اینست که او عالمست نرفتی کرده
و این کرد و اولی باشد تا نرفتی کرده بحرین ابد الی و
تا در عفو و غلب رسالت که از یکساعت تا آخر نیم دوم
سفر کند و این عمل ازین و رزمش نرفتی باید که تمام روز
کار را بر کرده در شب به سر خود و بنویسند و از زمان
نمی آید حال غرض از اینست که بیاید از بی نماید در این
حساب عالم نماید و در این مستغرق شود تا که بخیر و کرد

باطن خواب غفلت کسی بیدار و هم نیست که در وقت آواز
بنویسد و غفلت بر روی بیدار از باطن بیدار می آید
لاکرم خود غفلت است چگونه بیدار شود و غفلت عبارت است
تغیر از بیدار است آن باطن بیدار می کند و احوال مطلق آنرا
خود احوالی از بیدار می گوید بیدار است که از باطن بیدار
تکلیف از این نیست مگر فلان را خدا موش کن و وقتی که این نفس
تغیر شود موقتاً فیصل است موقتاً که بر چند فلان یعنی آمده
است که در غفلت و تعالی پس این کوه خاور رسید جهان
نور است و پس این شب تاریک نور است و درین جایگاه
عرفانست و درین کوه خاور است که چند فلان نفس است
است و یعنی بیدار آمد و و رای چند فلان است است آنرا نفس
نالقه گویند که عرفان بیدار آمده است که از تخم من عرفان
منوره مقلد عرفان به حاصل کرد کسی خود را یافت تحقیق
حدا را یافت و است مطایف حاصل شد قسم دوم از خواب
و قسم دوم از خواب که عرفان است در آن عین است
مخالص مع شعوری نباشد و درین حالت وقتی که بیدار شود
خواب آید اینجا لا ینال قلبی کوین غلبه در غفلت آمده است
و درین خواب هر چه بین بخلاف همان معاینه شود و او
جری و حی رسول علی السلام را بستی این خواب بود
و در عین الامین و قتیله و حی آمد در پیش از آن مشق ماه و آن
خواب متواتر معاینه می شد و اگر کسی در خواب غفلت
یا در خواب عرفان رسول علی السلام را دید این واقع است

۱- غفلت و بیخوشی و خوابیدن و غفلت از طلب ملک و دین و عبادت
 ۲- خوابیدن و بیخوشی و غفلت از طلب ملک و دین و عبادت
 ۳- خوابیدن و بیخوشی و غفلت از طلب ملک و دین و عبادت
 ۴- خوابیدن و بیخوشی و غفلت از طلب ملک و دین و عبادت
 ۵- خوابیدن و بیخوشی و غفلت از طلب ملک و دین و عبادت
 ۶- خوابیدن و بیخوشی و غفلت از طلب ملک و دین و عبادت
 ۷- خوابیدن و بیخوشی و غفلت از طلب ملک و دین و عبادت
 ۸- خوابیدن و بیخوشی و غفلت از طلب ملک و دین و عبادت
 ۹- خوابیدن و بیخوشی و غفلت از طلب ملک و دین و عبادت
 ۱۰- خوابیدن و بیخوشی و غفلت از طلب ملک و دین و عبادت

از آنکه در این عالم هیچ چیز نیست که در این عالم
تغیر و حرکت نکند و این است که در این عالم
اولی و ثانوی باید که الداس بنام ادا ما قول آنست که در
خلودت عالم و آدم می نمایند و در معنی است مطلق در اشارت
آنکه که مطلق آدم علی عبودت مشرک باری که غیر حق است
و شیطان که امور عن ملیت نه غیر حق کرد و نه شیطان که
عبودت رسول علیه السلام نمایند بعد از آنکه در عبودت عالم
دید حق و دید که در این عالم حق باری الحان پس این تعبیر درین
عبارات کافی است بعد از آنکه عاقل و غیر در قبیل عالم عقل و غیر
عقل است عینا بجهت اولیاء الله از قوت عینال عبودت عینالی
که رفته هر کجا مدد می آید و عود بر سجاده عینالین نشسته است
و در دریا ممدد آمده کشی را کشید عینا بجهت از قوت عالم عینال
عینال که رفته سفر است عینال عبودت عینال عینال و ما تندرست
نزد مریم آید عینال عینال سویرا و باز نزد رسول علیه السلام
عبودت در عینا قلبی و عی آید عینال عینال عینال عینال
نمایند اما در ذات عینال عینال عینال عینال عینال
عبودت را بیند و تغییر آن معنی عینال عینال عینال عینال
و این را ظهور گویند و این را نور مطلق عینال عینال و نور مطلق
پس تغییر است و بر گونه طور بار عینال عینال که قلمای عینال در عینال
عینال عینال عینال عینال عینال عینال عینال عینال عینال
نار او عینال عینال عینال عینال عینال عینال عینال عینال عینال
و او اگر عینال عینال عینال عینال عینال عینال عینال عینال عینال

خلاف تصور جدا که نفسانیت و شیطانیست امور
آن رسول علیه السلام امر و خبری و عدم هرگز
نکرد خواب نیمه جای که روشنایی افتاب باشد آنجا سایر
نه نماید پس وقتی که امر و خانی غالب شود آن خواب نیمه
الحال باین معاینه شود و جای که امر نفسانی غالب باشد
آن خواب در تعبیر لازم است و عام هم یک خواب است که بگوید
خفته اند و خواب می بیند و وقتی که بیدار شوند خواب
رسول علیه السلام هر مورد الناس پیام و فی التوم پیام
اذا ماتوا انتقلوا بتعبیر خواب بدانکه در خواب چیزی دیگر
می بیند و آنرا بدینجه چیز تعبیر میکنند خواب نیمه کسود در
خواب شیر نوشند و رسول علیه السلام تعبیر فرمود که ترا
علم خواهد شد و آنرا واقع علم بود و در صورت شیر خورد و
غیا نیمه حضرت ابراهیم در خواب دید که این از جگه منتظر
ماند آنجا است که عزیز را نزد او می آید و خواب نیمه در خواب
حکم شده است و وقتی که در عین کیش قریانی داد که
ند نیاه بدینجه عظیم پس در صورت بیدار و فی الحقیقه
آن عین کیش است بیت خواب دیدم که خواشاهین او
بودن می بود و خواب دیدم که در خواب خواب نیمه بود
شب نیمه حضرت یوسف را عالم نور بود و در خواب دید که افتاب
و مقاب و یا زده بروج ستاره مارا سجده میکنند اینها
در علم کواکب و الشمس و القمر را نیمه لایسا جلایان در
صورت خود شد و ماه نمود و فی الواقع آن مادر و پدر
بود و در صورت بیدار و یا زده ستاره نمود در معنی

بوی آنکه بنی بنا کنند مشق و عامل و حی است و آنرا
 و حی بهاد و نوع نازل شده است و آنرا یک و کون است
 و آنرا بهاد و نوع و حی اول و حی خواست بهاد و آنرا
 و حی دوم و حی طایفه کاپی بر طبع و زبان مبارک درو حی
 نکرست این و حی نازل شد بنوی خوانند قل اعاننا بشی مصلی
 یوی الی آرا و حی طبعی بنور و ما یطق عن الهوی ان هو
 الا وحی یکو در دست آید این کلام الله است که بر طبع
 نازل میشود که قوله تعالی علی السلام ان الله ینطق علی لسان
 عمر حبیبی بیت بی که مردم بفهم آرا بی کنند در حقیقت از هم
 ناپی آند، سبحانه و تعالی ب نوافل درو حی کلام میکند آن
 خدا بی نوی است که بی هرگز بهوا نطق میکند مگر آنچه از
 ناپی و حی می شود در طبع بی و آنرا بی احکام بر اولیا و اولاد
 انعام شوند آنرا انعام نام بفتد و انعام بر دو قسم است
 یکی انعام نورانی و یکی انعام ظلمانی و تقوی را نورانی گویند
 و مجور را ظلمانی خوانند فالهیمها مجورها و تقویها و آنچه
 معلوم ظلمانیست آنرا استند رای گویند غیبا چه بر فرعون
 و عامر و فرما نهای سوی شیطان شد و و حی سیوم که بی حی
 و غیره واسطه است غیبا چه از یقایت قرب خدا و در معراج
 کلامی گذشت و هو و حی که بی حجاب است آنرا خدا بی خوانند
 خوانند غیبا چه عاشق و معشوق یکدیگر از زبانها بیفشان و حق
 بی که ثالث در میان نه کند آنرا حدیث قدسی نام بفتد و
 و حی چهارم که در پرده است و حضرت جبرائیل و اسلم او شد
 این کلام الله خوانند بی شان نزول این است

اینجا و میفرمایند که گفت که سعاد و سعادت و سعادت
کل عباد را در حق طاعت است بشنود این و این و این
آن عین اوست و در حق طاعت است است و است
و این هم عین اوست فهم کن که از حق نزل بسم و عفت است
اول آن عین ذات است برین نظر عبدی که اگر حق تعالی
فرمود که ما را بخت شایسته الا ذات الله خود خون بسم و
ظاهر و باطن او با صفت پس شیعیان غایت و علم معلومی
معنوم که باطن باطن است پس ظاهر و باطن خلق ظاهر است
و نیز باطن است در باطن باطن و معنی که اولیای الله در دنیا
مقام یا بعد این را قرب حق گویند و عبادتکیم یا سریع و بی
بدون که بجز حق شریف و معنی میگوید که ظاهر عبد است
و باطن حق برین نظر عبد را شایسته الناس ربی الله عنه
فرمود که ما را بخت شایسته الا ذات الله غیر و حق که او
بپای الله حدیث مقام حق یا بدین احکام را قرب نواز
خواستند و احکام اولیا نوازند یک شیعی است که خود
میزانند و عالم عین اند و یکی را عالم میدانند و خود حق را
تک و یکی خود هم میدانند و عالم هم عین اند و یکی را عالم
عین اند و خود حق را اند و یکی خود هم عین اند و عالم هم
خاستند که اولیای حق فیما بین لا بعد ظهور عینی در باب اوست
اینها خود یک و لا بد است که آن خاتم ولی دارد و هر
لیا الله تفضل از ولایت آن ولی و آن ولایت را اولیای حق
من الیهوت گفت ولی قرب ذات است و بی حکم خلق مرتبه

و نه نشد که هست الله عرفانا در هر که زمانه را در تمام شد
و نه زمانه را هم نشویند که زمانه عبارت است از اجمال سال
و نه اجمال عبارت است از اجمال ماه و ماه عبارت است از اجمال
روز و روز عبارت است از اجمال ساعت و ساعت عبارت است
از اجمال لحظه و آن لحظه عین وقت است باقی نمود وی سال
و ماه و روز و ساعت که وقت را به کبر شمارند و مستقیل عین
اعداد و اعداد را به کبر شمارند پس زمانه و مستقیل عین
نظایر خود است و آن را و اما هر دو در حال جمع شوند
و آن حال عین وقت است و کسی را که آن وقت مع الله باشد
او را حجاب مملو آورد و بی حجاب و حجاب و حی نازا شد
آنرا مثل شتو تا ستان نزنوا از کلام بواسطه و افع کور
مخاطبه در میان عاشق و معشوق ثالث نشسته است که بی هیچ
و بی حجاب بنود و در حضور معشوق عاشق است و سوال خود
بدست ثالث گویند که این آشنای بیکانه لطیف را نفی صورت
احلاص بگو که نظر غیر بیکانه اکنون بیه شد آن آشنای پیرا
شد بیوسته شد عین آن بیه یا شد این عین ای ها آ آ بیکانه
می بودم نمی بودی بلا حجب بین ما شد بیکانه ممکن بلا شد
آشنای عین ها این طور ثالث را بواسطه ساعت سوز دل از
شمع روشن تر بر زبان آورد و غنیمت شرم از سر تا پا سر اسر
بارد و ما شد شد خود را تمام کردیم در کلو کوره کبر کرد
و گویند که بیت میخواسم که از دست غم امروز فریاد کنم
آرد کوره شد در کوره لبم شد فریاد را و کوره کشته شد
از میخ دل از مثل شانه تمام شد زبان کرد اند و از انقضای
هر زبانها شد آوه کرد زبان کشید و گویند که بیت ناله را
ناله را در دهان که پنهان در کشیدم سینه می گویند که من شکله

که چگونه تا فانی شدن و معانی حجاب و واسطه تنهیم بشود
چون عبارت است بشود کسی را که وقت مع باشد اولی است
چون که تا فانی شدن که بی معانی است و در مورد فانی شدن
سخن این مکان بر بی بی علیهم السلام را هم که وقتی حضرت
رسید حق تعالی بود و باقی همداوقات بحسب الله نه بود و ما
الله شاید که معانی وقت نفی شده و وقت انشای که جو
هر زمانه است و آن وقت شناختن فرغ است و منشأ
زمانه به بین که زمانه به طور بین انظار است یا در یاد انظار
انیت و عدالت از زمانه است ظاهر و احدیت گفته شد و آن با اعتبار
و نبود و علم و نور و شهود بود اما این هر چهار عبارت را
و عدت دانست بی امتیاز عینی و علمی یکی و وجود باعتبار ذوات
عین و طایفه بود و هم علم باشد با اعتبار صفات عین و عدت
بود که نور با اعتبار اسما عین و عدت بود و چهارم شهود
با اعتبار افعال عین و عدت بود یا این ترتیب غنا یکم حرارت
آن کرده شد که اول ذوات بعد صفات بعد اسما بعد افعال
و در حال هر چهار حال انیت و عدت است این معنی را در صورت
زمانه نمود غنا یکم صورت در عنوان دید و تعبیر او معنی شد
و در صورت الفاظ معانی او معنی مثل بشود نشو و نما
و اسما و افعال این ترتیب معنی شد و صورت از معنی زمانه
نمود و در هر حال انیت و عدت است این معنی را که صورت
آنرا در حال زمانه وقت نشا س که وقت گذشتن را افعال
میگویند و وقت آنکه را افعال مستقبل خوانند و وقت حال
حالت غنا یکم هر چهار حال عین انیت و عدت است غنا یکم

این وحی را از آیات المحققان مودع الثناء لای قضا
شده بسم الله الرحمن الرحیم و بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

محمد شیخ الشریعہ الجلالی کہ کہ انما قریرہ اوور علی
اتفاقہ انفسہ ازاد نامہ چہ ہاں مایہ بر شیم الی اللہ
شہدہ مایہ ازادہ و قولہ تعالیٰ استبرہم الی انفاقہ
الاتفاق و فی الشیخ محمد بن اسماعیل و اولادہ و اولادہ
در ظاہر و باطن عالم کشف و کبر و کبر و کبر و کبر
نست کہ قولہ تعالیٰ و فیہ انفسکم افلا تبصرون بلکہ
از و لای کہند حقہ ای ذلک بالحق من عند ربہ
خاکہ علمہ آیات و اولادہ ایستہ او کشف کہ قولہ تعالیٰ
ان فی خلق السموات و الارض و اختلاف اللہ
و الثناء الی آیات الاولی الالباب و فی ذلک
عالم از فیہ و کبر و کبر او فی الی نیست کہ قولہ تعالیٰ
فانہما تلو فتم و غیر اللہ و فیہ و فیہ و فیہ
و فیہ الی علمہ و کبر و کبر او فی کہ قولہ
تعالیٰ و فیہ الی علمہ و کبر و کبر او فی کہ قولہ

آنکه از دنیا در آن راهی بود به سوی حق و حقیقت
و کای پی از بر می طبعش بعد از آب عسل طاعت شود و در این
سجن من آنکسی در آن که او بجهت محبوب هم غوازی کند
باشند و ثالث در این طرز در میان آورده بی جواب در بر
که یابند که این را نیستند تا در آن گشته بگویند غداق تو بود تا این
سجن غم و اندوه می مگرد و مجروح از اسنان دنیا و افعال
میدارد بخت بد کند آمد و فغان کای تا از این غم حیرت یابند
غمان کرد و غنیمت که بشنوند بنویسد که عالم در شکل در آمده است
که غم و اندوه از کجا پیدا شود همیشه از آن بیرون و غمی که
از عشق معشوق را می یابد یا بداند که غم و اندوه است پس
توهای پی می غم و اندوه شد که مطلوب را نیافت چو آن قاعده
است سوزدن یا اشتنا میداد یا بیا آمد یا فرزند هر چیز را که بخت
مند باشند و آن مطلوب را و از رسیدن این در محروم و قراق است
و این را شنایست مطلوب و این منشاء غم شد و بدان ما نند
در وحدت ذات فهم کن محروم را که طلب کند در انانی غیر
خود دیگر کسی نیاید پس آن اشتهاست بغيره مطلوب چو آن
محبوب دیگر کسی نیست از این بیام معلوم شد که از وحدت
بیخ غم و اندوه سر کشید که حق هائی را مخلوق است که کان الله
و یروان مع شینا و غم ای عالم از آن غم تغفیل شد که بغیر
خود دیگر کسی نیست از شنای بی از حدی که عین وحدت است
دیگر یک طرف غم تو حید باز آمد که قلا هو الله احد و در آن
و احدیت که از روی ظهور و وجود و علم و نور و شهود است
که باعتبار آن عالم در غنوه آمد آن واحد بی غم و وحدت است

بجست که آن آینه باشد و چایته آینه آید
که چون کسی را در چشم اندازد بامره باشد و ملا آن
موشان در هوا بپاشد و بود بپوشد و در میان
خود را بپوشد و در میان را بپوشد و در میان
اشد و در میان را بپوشد و در میان را بپوشد
منه در میان را بپوشد و در میان را بپوشد
که قولم جای لا اله الا الله نفس قدر عرف
و لغای او را بپوشد و در میان را بپوشد
در راه عالم مشایخ حق تر اند که در دنیا
این دید و در عالم توان دیدن بواسطه نور حق
حق تعالی و تقدس و از ناپیدایی که قول تعالی حق
کان فی هذه الاعی فی هذه الاعی و افعل
سبلا محلات توان دیدن و از حق سبلا
دیدایی و آب زین کانی و در میان را بپوشد
و این کتاب مشتملست بر نفس باب باب اول
در بیان نفس طبیعی و نفس نباتی و نفس حیوانی
نفس انسانی در قوتها و افعال و غایبها

قرار از برهان پاکدینیا و رسل عالم است
عالم الخلق و برهان پاکدینیا و رسل عالم و بهترین
آدم و محمد و خاتم النبیین محمد رسول الله
علیه وسلم و افاضل العباد و افاضل الخلق باد
که خلاق را از تنه ضلالت و نادانی و جهالت و
بواسطه انوار الهی و خلائق را از این برهان
از خلائق را با علم و بصیرت و تفاهت گردانید
و بواسطه معرفت نفس معرفت حق رسانید
که من عرف نفسه فقد عرف ربه و برهان اهل
بیت و خوانند از و یاران او باد و سلام تسلیما
کثیرا اشیرا لما بعد بانه این رساله مختصر است
در بیان معرفت نفس و علم خدا شناسی و
السنن و دیدن لغای حق سبحانه و تعالی و
بواسطه دیدن احوال السنن و بدایع و فرا
یب و عجایب قدرت او در عالم ظاهر و در عالم
باطن و مشاهده ایات و بینه او در افعاله
انفس و این کتاب را حراره المحققین نام نهادند

[illegible]

مجلسه اول

بدانکه نفس را باقی عبارت از قوتی است که از اجزای
 جسم را تاز دارد از یکدیگر جدا می کند و در او را تکیه
 پاره پاره و جدا می شود. نفس طبیعی را در خود
 کار است یعنی را خفتن گوشت و عروق را تغییر گوشت و
 خفت عبارت از قوتی است که او را در محیط باطن
 و نقل بر عکس او و نفس در این عبارت از قوتی
 است و باطن که در او منقول و غیر منقول و عینی
 باشد و بزرگ کرد و در نفس بنیادی را اشتقاق
 دیگر باشد چون بهای و ماسکه و باطن و معینه
 و داخل و معصومه و مولد و معتمد اما بجز این
 و شیرا گویند که غذا را از ظاهر جسم بطرف باطن
 جذب کنند و ماسکه و شیرا گویند که این غذا را نکند
 دارد و طافتم و شیرا گویند که این غذا را خسته و خف
 که طاف و معینه آن قوت را گویند که چون غذا را باطن
 کسین را از لطیف جدا کند و قوت و افعی آنرا
 گویند که آنچه از غذا را باطن باطن از جسم بیرون
 کند غذا را از درختان و پهنای بیرون آید که امر
 صحیح خوانند و قوت معصومه است که آن غذا را

بدانکه نفس را باقی عبارت از قوتی است که از اجزای
 جسم را تاز دارد از یکدیگر جدا می کند و در او را تکیه
 پاره پاره و جدا می شود. نفس طبیعی را در خود
 کار است یعنی را خفتن گوشت و عروق را تغییر گوشت و
 خفت عبارت از قوتی است که او را در محیط باطن
 و نقل بر عکس او و نفس در این عبارت از قوتی
 است و باطن که در او منقول و غیر منقول و عینی
 باشد و بزرگ کرد و در نفس بنیادی را اشتقاق
 دیگر باشد چون بهای و ماسکه و باطن و معینه
 و داخل و معصومه و مولد و معتمد اما بجز این
 و شیرا گویند که غذا را از ظاهر جسم بطرف باطن
 جذب کنند و ماسکه و شیرا گویند که این غذا را نکند
 دارد و طافتم و شیرا گویند که این غذا را خسته و خف
 که طاف و معینه آن قوت را گویند که چون غذا را باطن
 کسین را از لطیف جدا کند و قوت و افعی آنرا
 گویند که آنچه از غذا را باطن باطن از جسم بیرون
 کند غذا را از درختان و پهنای بیرون آید که امر
 صحیح خوانند و قوت معصومه است که آن غذا را

[illegible]

此後必能

و گفت که ای پسران من که با سر طایر این
بر زمین گریخته و اکنون در نفس طبعی با شما میماند
باید بدانید که نفس در این عالم در نفس نیست و اینها را
مردود نکند و میباید این را اند و نفس در این عالم مانده
نفس انسان در این عالم پس از این با جمیع نعمتها و
قوتها که بدانند که خود شد و پیوسته و با از نفس اینها
اند و بدانند که اینها را میباید در این عالم بسیارند
و اینها را که در معرفت نفس ضروری باشد بعد از
بیان خواص ظاهر و باطن و قوه غصبت و شهوة
خامنه بیان کنیم تا بر طایفه حق این راه نیک روشن
گردد که گفتند بدانند که از این خواص ظاهر که هر یکی را
با غلبه و کاری محقق حق است که دیگری از این کار
روشن و عاقل است و خداوند کار قوه باطن است که
اشکال و احوال را در آن کند و برق کند که میان
خود و بسیار و بسیار و بسیار و درازی
و کوتاه و دور و نزدیک و نور و ظلمت و روشن
توانند در این میان و در آن کنند و خواص نیز
از این کار را عاقلانند و حسن و سیئ را در آن

از این رو
و بیشتر که گویند و از این رو تقریر معلوم است
که در این کتاب در این باب در این باب در این باب
الطبی که در این کتاب است و کار در این کتاب است که در این کتاب است
ظاهر که این چیز را در این کتاب که در این کتاب است که در این کتاب است
آن اینجا با این باشد یا این باشد یا این باشد یا این باشد یا این باشد
در این باشد یا این باشد یا این باشد یا این باشد یا این باشد یا این باشد
آنکه در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
و در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
بجای دیگر که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
تواند که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
آنست که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
مفود خیال به مثال کاغذی است که معانی از این تصویر
و لفظ جدا کنند یعنی تا کسی لفظ نکند و در این کتاب
لغتن معنی ها علی شود و که است از معنی را به طری
نخواهد رسانند بی آنکه الفاظ و از تصویر و معانی باشند
بما و خیال را نیز چیزها بگویم رسانند بی آنکه از
بیشترها حاضر باشند و لیکن باید که یکی از اینها را ظاهر

صورت آن چیز در نفس مشترک یکی نماید
و اگر مخالفی باشد آنکه من یک چیز را و دیگری
آنکه مثلا آنکه کسی را می بیند است احساس من آن را ندانم
و چون آن پیشه را نکرد و چشم دیده بیمار کسی را نتواند
احساس کرده پس اگر حس مشترک این دو صورت را
باید یکدیگر جمع کنند و در سبب یکدیگر و در سبب چیز را
بیندیم چنانکه احوال آن حس را مستند که بدو حسیم
یک چیز احساس من می کند با وجود آنکه هر حس یکی
حده آن چیز را و در آن می کنند روشن شد که چون
صورت آن چیز در نفس مشترک نقش چون منقطع
کرده می شود و آن چیز یکی نماید آن چیز یک چیز دیگر
نیکو و دیگر معنی حسن مشترک این است و معنی
دیگر آنست که او در امور خواص ظاهر است و در اول
خواص باطنی و در هر یک از خواص ظاهر معلوم شود
اول بدو رسد و بعد از آن محسوس باطنی و در هر یک
از باطنی ظاهر خواهد آمدن اول از خواص باطنی
بدو رسد و بعد از آن محسوس ظاهر پس او را حس است

تا آنکه در آن ایام از سر با سنجیده گردند و با بسین بود
 و تنه بکند و با قوت و هم از آن روز و رخ گفتند و چنان
 که بخت بد از باز گشتن از کوه و محله و صلیح الله علیه
 و آله و سلم فرموده اند که سزاوارست آن چه که در آن روز او را
 و شیخان امر را با مقتدر بر او می که از ما در برابر او را
 سخطت نه هم از او باشد و بعد از آن قوت و هم از آن و حسن
 که یک از آن سزاوارست آنکه از آن قوت و هم از آن که از آن
 قوت که اگر بگوید تا آنکه با سخطت او را و اگر قوت که گویند
 و اگر در فرمان و هم با سخطت او را و قوت که گویند و کار
 این قوت از آن باشد که هر چه از آن سزاوارست و ظاهر
 قوت ظاهر است و با سخطت او را و از آن سزاوارست که او
 او حقیقت معلوم شود از آن که او می در سینه نهاده
 باشد و آنچه در او و منظور و معلوم بود و با سخطت او را
 باشد و حسن دیگر از آن سزاوارست باطن قوت حافظ الله
 و او چون او نیست که هر چه از آن سزاوارست باطن و ظاهر
 بدور نقش آن چیز را بخا بماند و آنکه چون در میان
 یکدیگر را به بیند و بار دیگر چون بهم برنند و دیگر را می
 شود از بخت آنکه که در او و بار دیگر را یکدیگر را
 نقش هم دیگر از آن در قوت حافظ مشیت خود را
 مشیت خود را حفظ خود در قوت حافظ خود را و مشیت خود

و در آن روز و با سخطت او را و قوت که او می در سینه نهاده
 باشد و آنچه در او و منظور و معلوم بود و با سخطت او را
 باشد و حسن دیگر از آن سزاوارست باطن قوت حافظ الله
 و او چون او نیست که هر چه از آن سزاوارست باطن و ظاهر
 بدور نقش آن چیز را بخا بماند و آنکه چون در میان
 یکدیگر را به بیند و بار دیگر چون بهم برنند و دیگر را می
 شود از بخت آنکه که در او و بار دیگر را یکدیگر را
 نقش هم دیگر از آن در قوت حافظ مشیت خود را
 مشیت خود را حفظ خود در قوت حافظ خود را و مشیت خود

[illegible]

همانکه در این مقام اینقدر کافی است اکنون بدانکه
این جمیع کلمات و معنیها و مقصدها که بیان کرده شد به
خادمان نفس انسانی اند و بغیر ازین خادمان و
نفس انسانی را دو مقام دیگر است یکی را عقل
عمالی گویند و یکی را عقل نظری گویند و مثال قوه
عقل نظری اینست که مثلا بنای اولی که کسی تصور
کند که برای کسوفی را بگویند که چون خواهد بود
و چند طاق و اوراق خواهد شد و این کار عقل
نظری است و بعد از آن عقل عملی است که بنای
عقل نظری تصور کرده باشد را چه از قوه بفعالی
آورده و جمله مقصدها و پیشهها و در عالم مثال از امور
دنیها و پوشیدنیها و کسوفها و مقامهای و مقصودها
بودن مردم از کوشکهای و دریاچههای و دریاچهها
این چیز است که از نظر کردن و امر کردن عقل نظری
حاصل گردد و از فرمان بردن نقای عملی هر عقلی
توان دانست و از اینجا معلوم شد که عقل عملی خادم
عقل نظری است **باب دوم** در ذکر غرضش و حدود
و در آنکه عقلی سبحانی و تعالی که اولی و پیشتریکه آفرید و عقل

در قوتها غلبه چون بودی با شکر و بی باکی
هم بر سر قوت و اگر در این نفس اول را که در غایت
بر دو نواخته شود و چون باید بگریه و سوز
ذکر همان نفس اول را که در غایت اول شد است
با این نفس و دیگر که در حرکت و دم و خشم شد
بر این اندیشه و بعد از آن دانند که این شخص را بیشتر
از این دیدن امم پس قوت که خطه چون قوت
و قوت و اگر چون خوانند و قوت و قوت و
چون نویسد و قوت و قوت و قوت و قوت و
پس هر که که در این خیر یابی که هر چه آب و جویها
و آید اینها یکی شود از آنجا که در روان
کرد و منتهی بدو یا کرد و خوش و شکر و این نظام
سپاس گوید و در این مقام قدر ذکر خواص این
قدر که نیست اکنون بدانکه قوت غضب و شوق
چنین قوت غضب و شوق که از برای دفع قوت
یا نباید بر غیر یا به حیوانها عمل کرد و اثر قوت
غضبی گویند و هر کس که از برای طلب منفعت
یا طلب لذت در حیوان مرید پیدا کند از قوت شوق
خوانند و با غضب و شوق و معنی ایشان را اینها

بهره خدایت و فلک به غیر از آنکه عطار و خواستد و فلک
پیش از آنکه فرمود خدایت و فلک نیز از اجزای خدایت و فلک
نفس او را از این عالم خدایت و فلک و بعد از آن اقلان
عناصر از به پیدایش یعنی بر او باد و زایش و آب و خاک و فلک از
و بعد از آن از این خلق اقلان کرکب و اقلان و بعد از آن
پیدا شد و بعد از آن که سرشت و از آن امتزاج ایشان هوای خدایت
پیدا شد یعنی بدن و نبات و حیوان و جماد بعد از آن
مجموع انسان بعد از آن که در این عالم پیدا شود
هم به واسطه کرکب است و کردن او آب با هر حق تعالی و
نیکان حضرت الهی اند که شب و روز مسخر امر او پیدا و نیکان
او کار میکنند که عوالم تعالی و الشمس و القمر و النجوم
مستخرات با امره و ترتیب عناصر خدایت که او اکثره الشیء
الف و در خوف او بسوا و بعد از آن کرکب آب و بعد از آن
کرکب خاک و دلیل او این است که آتش را میل به طرف بالا
خدا که در شمع و چراغها و غیره مشاهده میشود و دیگر
آنکه جوهر نفاطان آتش باز میماند آن آتش از جسم
دور میماند و بعد از آن که او را میبرد و در آتش باز آن
ممکن است با او است بدان دلیل که اگر شکی یا چیزی بر
پا و بگشاید و در زیر آب میسوزد و در زیر آب قرار میگیرد
و بر بالای آب میماند و مکان آب بر بالای خاک است بدان

و بعد از آن که
او کار میکنند که

و بعد از آن که

عنه نورا الهیاتی لم خوانند بدنگار آتش را طبیعت بکره و شعله
آتش و طبیعت هوا اکرم نورا آتش و طبیعت آیه سرور
و طبیعت خاک سرور و غایت اینست آتش را با هوا و خاک
یکی باشند و با آب و زمین آتش را با آب و زمین با خاک را
در سر و پا یکی باشند و خاک را با آتش در سر و پا یکی باشند
آتش با بزمی را با آتش در سر و پا یکی باشند و آتش با بزمی را
هوا را بزمی را بزمی را بزمی را بزمی را بزمی را بزمی را
نور آتش بزمی را بزمی را بزمی را بزمی را بزمی را بزمی را
بزمی را بزمی را بزمی را بزمی را بزمی را بزمی را
خوانند و با آتش که حیات با خاک که آتش آیه سرور و آیه سرور
نور و هوا آتش شود و آتش خاک شود و آتش خاک شود و آتش خاک
خوانند و این است حال را بزمی را بزمی را بزمی را بزمی را
آتش هوا شود و هوا آتش شود و آتش خاک شود و آتش خاک
آتش شود این طریق را بعد از خوانند و خاک آتش شود
بر عکس اول آیه سرور و آیه سرور و آیه سرور و آیه سرور
شود و این طریق را بعد از خوانند و آتش خاک شود و آتش خاک
غدا هر دو را با آتش تا طاعت آیه سرور و آیه سرور و آیه سرور
و از آنکه طاعت آیه سرور و آیه سرور و آیه سرور و آیه سرور
بر آتش که طاعت آیه سرور و آیه سرور و آیه سرور و آیه سرور

چون آنکه خاک آتش می شود و آتش که بنده است
هرگز از اجزای عنصری و چرم خاک و ران ناپسند
و چون آتش در هضم افید بعضی اجزای هضم را آتش
کردارند و دلیل این سخن آنست که هضم بسیار نوزند
مثلا هضم می شود نوزند و چون سوخته شود و آنکه
حاکم بر مانده آتش باقی با آتش و در بد زخم باشد
و بعضی آتش شده باشد و در بد زخم باشد و دیگر
آنکه و در بعضی آتش شده که هضم را نوزند و آنکه
و این سنگی نوزند و از آن سنگ بعضی آتش می شود
و درین معنی گفته حق سبحانه و تعالی می فرماید که
فَاتَقُوا النَّارَ الَّتِي وَفُودَ الْفَاسِ وَالْحِجَارَةُ وَدَرِين
مقام روشن شد و درین کتاب تبیین استحالۀ غذا
انقدر کافی است ضایع و بدایع و غرایب و عجایب
صنع الله تعالی و حضرت عزت در ایشان بسیار است
باب سوم در بیان واجب الوجود و ممکن الوجود
و محتاج الوجود بدانکه هر چه عدم او ضروری باشد آنرا
محتاج الوجود خوانند هر چیزیکه وجود مجدم او هیچ
کدام ضروری نبود باشد آنرا واجب الوجود خوانند
و هر چیزیکه وجود او هیچ کدام ضروری نبود آنرا ممکن

449
ممكن الوجود

بالا برود و در ششها برسانان بغایت روشن است اگر
آتش هوا نشود یا آتشی که از هر شمع و چراغی
بردی روشن و در میان هوا بالا رفته و متصل شده
تا بکوه آتش و گیتی هوا را آتش جو هوا در گرمی ترکیبند
و بعد آتشها از دو خشکی و تری اندکی جدا شده اند
و خشکی این متعلقات بر نسبت با تری هوا بغایت از آنکه
است غنی الحال آن شمع و چراغ تری بدل می شود هوا
همی شود و این دلیل بغایت ظاهر است و روشن و نیز که
عقل آن کامل و مبرهن و معین است اما بی آن بدانکه هوا
آب می شود آتشی که در فصل بهار و نیز بامداد پرویا
نمایند تشبیه مردم بر غیرند با آتشی که تر شده بنشیند
و آنرا شبنم خوانند آن هوا باشد که در سحرگاه که سرد
شده باشد محبت آنکه هوا با آتشی ترکیب و مشترک
باشد و در گرمی و در آنکه یکدیگر محتارند چون گرمی
هوا سرد جای بدل شود و هوا آب شود و آن خاک
چنان شود باران که بسیار در قطره در خاک تا پیدا
شود غبار که مشاهده میکنیم که اول قطره بر زمین بکشد
و در خاک تا پیدا شود و آن قطره آب خاک شود
اما چون قطره بسیار شود آنگاه زمین کل شود دیگر

توانند به تمام اشیاء و اشیاء این عالم را در دست و پا بدارند
از آن که در عالم است و معلوم شد که تمام اشیاء و اشیاء
غیر و متغیر است پس تمام اشیاء با وجود این که در عالم
و به وجود این که در عالم است و معلوم شد که تمام اشیاء و اشیاء
خل را پیدا کنند و از آن حال را صورتی گویند و از
مركب باشد از اجزای و محله از اجزای خوانند و از آن
اقسام ثلاثی بنامند از اجزای و محله از اجزای خوانند و از آن
مغاری که در افق است و معروف باشد به معروف به معروف
نفس گویند و اگر نه عقل و ذرات خوانند و اگر در میان
آن عقل و ذرات حق سبحانه و تعالی و از آنست که در
آن را عقل اول خوانند و عقل کل گویند اگر در زیر
آن عقل هیچ عقل نباشد از آن عقل فعال خوانند
و اگر در ظرفین را و محمول باشد از آن عقل متولد
گویند و نفس نیز خود را در اجسام بسیط خوانند
کنند از آن نفس فاعلی خوانند و جسم بسیط باشد از
مركب و بسیط از آن باشد که از اجزای اجزای مركب
خوانند و اگر غلام را در مركب باشد از آن مركب خوانند
و جسم بسیط یا علوی باشد یا سفلی خوانند
اندر آن و سفلی خوانند و علوی خوانند

45

45

ممکن الوجود خوانند و گفته اند بدانکه هر چه موجود است
یا اولی یا ثانوی یا ثالثی الوجود بحسب اعتبار آنست
در وجود خود بغيری چنانچه چنانچه نیست یا نیست
اگر در وجود خود بغيری محتاج نیست انرا واجب
الوجود خوانند چنانکه حق سبحانه و تعالی و آنرا واجب
الوجود بغيری محتاج نیست و اما ممکن الوجود
خوانند و از اینجا انبیا واجب الوجود ظاهر شد یعنی
معلوم می شود بحسب آنکه وجود ممکنه الیه از
بغيری یا باشد و یا نباشد این غیر منتهی شود و واجب
الوجود دیگر آنکه واجب الوجود نباشد ممکن
الوجود نتوان گفت یعنی لایمکن الیه نباشد
نتوان گفت که فلان بغير محتاج نیست بفلان بغير
بسبب واجب الوجود ثابت شد و ممکن الوجود
در مقام وجود اگر محتاج نباشد بغيری انرا
جبر کویند و اگر محتاج باشد انرا عجز خوانند
بدانکه تعالی و وجود غیر وجود است بحسب آنکه دو
که در این بین هر یک تا ده سال پیشین نمی مانند
و یکی بعد سال می باشد و هر دو در وجود مشترکند
بحسب آنکه در حال حیات هر دو جدا قرار
که هر دو در

بمعلول و غیر معلول

ارو فتوحه و ابن ملكه فتوحه الت و يفتوحه ان يفتوحه

شاه بیت و یکتا مال احمد شاه حبیب

نیکو و خیر بشمار آورده و با آنکه استقامت و ابرقاعل خوش فیروز
این صفتی است

مرکز و برپایه مقام و در این حال اعراضی عین مقدار

کافیت لبرالو پر شیخ قسّم محمد با شوق و محنت سے

و ایلا هم و درین باره بسیار است

چون افلاک و عناصر و کرب چون معادن و نباتات

وحيوان وانسان وخيم بسبط عبود اخلاق وعظام

واین دو بیت بمثل موجودات را شامل است و در اینجا

اولی زملوناش عقل و جفاست و آنکه پس ازین

نه خاک کرد اخست و نه زین هر سه بگذری چهار را گانست

بن معدن و پس بناء و حیوانات و دیگر مدائن

در میان مراقب مرکبیه متوسطه بسیار است چنانکه

ترميمات معادن ونباتات حیوانی است و اینها

مرحمان عزوانند یعنی در اشک و عذاب است این خون

شک است و بکن در دریای بریا آید و هم چون

بنیادت از میان آب میروید و چون خشک میشود

الحق تعالیٰ میگرد و در ایام جوانی است و مقبول در میان

مردم در آنجا که می‌باشند و در آنجا که می‌باشند

گفت چه آیه حق سبحانه در تحال عالم را میفرماید
و ادراک پیدا کرد بدانکه حق تعالی ادم را بجهت
آنکه افریده عاقل باشد و میپرستند که قوا را بداد
و ما خلقت الجن والانس الا ليعبدون و انما انا لله قولا
معنی این آیه قرآن چنین باشد که تا فریدم عیای را
و آدمیان را مگر ز برای آنکه که محضره عاقل باشد و به
پرستند و در احاطه نبش آیه چنین آمده است که هر
داود از حضرت الهی سوال کرده انکه الهی چه حکمت
بود که عالم و ادم را بیا فرمود خطای آمد که گفت آنرا
مخفیاً فاجبت انما اعرف خلقت الخلق لادعی
و معنی این حدیث قدسی شیخ فرید الدین غطار
عطره الله روحه و در نظم بیان کرده ام بیت
رب العزت اندر خواست داود که حکمت خلقت
که آمد خلق موجود را جواب آمد که تا این که کنی
که آن ما ایم نشناستد خلقان را تا توان بفرشای نیما
کنجی تا بکافن سرفرو داری برنجی تا وجود معلوم
شد که حق تعالی عالم را بجهت آنکه و بجهت نمود
آفریده است برآینه باید که او ایشان را استعداد

[illegible]

بسیار باشد بعد از آنکه در روز و آنکه الطایف باشد
به یثیم اول خود و عتق مولده انرا بختی از آن بگذرد
و آب بنما در آن گاه بینی در وقت معین برسم نقل کنند 456
و با سانه بخورده و آن گاه بخورده و تمام بخورده و نطفه
باشد و در آن صورت و نطفه را که اندک باشد از آن و در آن صورت
علاقه در آن پیدا کند و بی نطفه باشد یا شد پس هم کلون شود
سپید و بعد از آن صدف گردد یعنی چون گوشت خایده و
روزی بخورده و دیگر بخورده باشد گاه در روز و عتق و عتق
و بولت و گوشت و سایر اعتقادها بر کرد و بعد از چهار
ماهگی روح حیوانی در او متوقف میشود و در آن وقت
چون باشد و آن عتق از راه ناف بدو رسد و ماه اول
که نطفه در رحم افتد و قیاس کرد و در آن وقت زلال باشد
و ماه دوم در آن شب ششتری و ماه سوم در آن شب ششتری
و ماه چهارم در آن شب آفتاب باشد و ماه پنجم در آن شب
نهار و ماه ششم در آن شب عطارد باشد و ماه هفتم در
آن شب قمر باشد و ماه هشتم در آن شب و اگر آن وقت با یکی
مستول شود و عمر با بدو نمیکند و اگر در آن وقت با یکی مستول
شود و البته بغایت بختی است که در ماه هشتم باز در آن شب
زلال باشد و زلال سرد و خشک باشد و در آن وقت که در آن
مستول شود اکثر است

کیفیت را بر آن است که در این ممالک
 متعدده با شدت نگاه آنجا از لطیف باشد از معدود
 تمایز کند بیکر بوی الطراوت و در حکم همان قوتها همین
 عمل کند که در معدود کردن نگاه بر وجه کیف و شدت
 بهر قسم تا و در یک قسم بر وجه و در آنکه در وقت
 دیگر بسیار در وجود خود را در وقت دیگر بسیار در وجود
 خود در آن که در نگاه آنجا لطیف باشد و در وقت
 خود را شود و در عروق همان قوتها یکبار دیگر
 همان عمل کنند که در معدود کردن بر وجه کیف باشد
 از لطیف جدا کند از نگاه آنجا کیف باشد از مسامحه
 بیرون نکند و در هم بودن هر یک کوشش و عسله بینی
 و با خفها و موسی با سر و اندام و اعضا و هر یک و غیره
 بهر یک و کذا الی که در تمام چیزها آید و اگر چیزی بخاند
 بهر آنکه علتها و دلالتها و اما در وجود پیدا
 شود و الی غیره لطیف باشد بهر چیزی و بهر چیزی و در
 الطراوت آنجا باشد نگاه خود و صورت و در هر یک از آن
 همان عفتوی و اما که عفتوی او باشد و در هر یک از آن
 تقوی یکبار دیگر همان قوتها که خفیه همان علما
 کنند یکبار از لطیف دیگر یکبار دیگر لطیف و در آن
 کتب و کتب

[illegible]

و اگر در جمله بگویم متولد شد و فو قی حشر که باشد بیشتر
بجای آنکه حشری بعد از آنکه و طبیعت که در آن است
و هر متر از حیوان که گرم تر است و از این طریق که بیان کرده
و من بجا نهفته الی و در کلام تحسین حشر نیز به رفته
که قوله تعالى و لقد خلقنا الانسان من طين من سلالة
من طين ثم خلقنا النطق من قرار و کتب ثم خلقنا النطق
علقه فخلقنا العلقه مصغره فخلقنا المصغره عظاما
فكسونا العظام لحما ثم انشأنا خلقا اخر اختار
که الله احسن الخالقين اکنون بدان که از این تقریر معلوم
شد بدان ای طالب راه حق که اصل بدن مردم از خاک است
از خاک نباته شد و آن نباته حیوان شد و آن حیوان
غزای انسان شد و آن غذا نطفه و علقه و مصغره شد
از گاه عروقی و عظام پیدا شدن نگاه متولد شد و
بعد از تولد بقایا بدینا بدینا اکنون بدان ای طالب
راه حق که از عین بدن هزار نباته و از شمار و شمار
آنکه از بدن حیوان از عین بدن هزار حشر و حیوان یکی
جزو انسان شود و از عین بدن هزار انسان یکی خطره عین
شود و از عین بدن هزار خطره عین یکی نطفه شود و از
عین بدن هزار نطفه یکی بر عین رفته یکی متولد شود و عین
هزار وادی بقایا بدین و عین بدن هزار بقایا رفته یکی
بقایا عین

از هیچ کدای غیر ندارد و یا به غیر غیر ندارد و یا
نبرد است و دیگر آنکه هیچیم او در آن
بنا رفعت الله و روح او در هر کجای
بودن او یک پل در یک زمان در دو مکان
می آید پس این را روح دیگر باشد و هم دیگر
که خود را ایجادین است و غیر با امید و مقبول
چنین گفت و چنین شنیدم و چنین دیدم و گاه باشد
که این چنین با هم او را بخاطر باشد که دیده بود
و گفته و شنوده و اگر این را ندانید و شنیده باشد
که چون بیدار شود اثر آن کیفیت در خود باید دید
باشد که گوید تا شکی بیدار شد که بالذات از قوت نوبه
شد و هیچ را از این حالت هیچ غیر نبود پس روشن
شد که روح دیگر است و تن دیگر و دلیل دیگر و سوا
تر و دقیق تر آنست که با اتفاق روح ما با هم است که در
وقت پنج سالگی بود ما مانا گفتیم بحسب آنکه با هم
از آن مقدار بود و از آن وقت بود آنروز حسین عاگاه
شد که دو چند آن شد و مانند در طول و عرض و عمق
یا انوقت جوان بوده الف بر شده الف یا انوقت
الم غروب الفون فری شده یا بر عکس این را این تغیر

علقت و لا یستثنی از این قاعده و بدین ایزان غذای
ماوراء نیست و از این صلیب پدید می آید و باقی
با جمیع و پیش از این بنای و پیش از این حیوانی
و پیش از این از برای غذا گویا و پیش از این
مطلوب باشد و پیش از این طبیعت مطلق باشد
از این جهت است که در این مقام است و بدین معالاة
مطلوع شود و سامان از اجسام و با این اجسام را تا
قطع کنند و تحت و عجایب ظاهری را رفع کنند و
و بنیاد در این عجایب که بر وایت کرده اند که میان
بنده و حق از نور و ظلمت تمامی تحت ظلمات
از این رفع کرد و از این معلوم شود که روح غیر
است و تحت طبیعت است که روح ملکوتی مناز لا بدت را
بهمه و از یکدیگر جدا کرد و اگر در این فکر عجا
و عجایب و این را با این فکر برفت و کفایت
آنکه این که به غیر از این یکدیگر جدا کنند و این غیر
آن که به غیر از این یکدیگر جدا کنند و این غیر
الیه و دلایل و برای بیان این را است و اینها
آنچه می خوانند با این است که در این معالاة در
نور است و این است که در این معالاة در
نور است و این است که در این معالاة در

بنی احقر که بر سر زینت و کلاه دارم

بیزا امانت و بدین عالم بختی از خدا

احسن و اجمع است و اینهاست و اینهاست

در این دنیا بهر چه باشد و اینهاست و اینهاست

یا سید عالم باشد بهر چه باشد و اینهاست و اینهاست

کاهی میزنند که در اینهاست و اینهاست و اینهاست

و در هر چیزی باید و باید و باید و باید

بیرون کنند و جلوی سفیدی بجای آید و در هر روز

ایام نظر کنی هرگاه هم بشناسی اینهاست و اینهاست

آن خوبهای هرگاه هم بشناسی در هر روز و در هر روز

رفته باشد و سفیدی بجای آید و آمد و رفت

این خوبهای سفید غیر از این خوبهای سفید باشد

بدن مادر اینهاست اگر چه بدست و بدست و بدست

نشسته است اما بختی بهر چه بدست و بدست و بدست

است و این محنت است و بدست و بدست و بدست

مقام این قدر کلیدی با اینهاست و بدست و بدست

و بدست و بدست و بدست و بدست و بدست

بجوده و بدست و بدست و بدست و بدست و بدست

بجوده و بدست و بدست و بدست و بدست و بدست

[illegible]

شیخ الاسلام محمد رفیع عثمانی صاحب مدظلہ العالی

الحمد لله الذي جعل في الدنيا ما فيها من الخير والبر

عقد و اساتید و روحانیان و علمای و فاضلان

این بدلت از عفا و راجع موجب بنام و سید و

کتابخانه جامع شده است و خبر او و فرزندانش

مذکور آن مکان مختلف جمع کرده شده است و

این سخن بزرگواران است و حق و عدل و انصاف و

پرویند و شکر و کما بشوق و ذوق و حال و حال

عزرا انکار می نمود و اما چون گفتند که هر دو معنی که شنید

خوبی که در این کتاب است و هم از آن است که خون

طراف شهر و در بالای بوم درو یعنی سردند چشم

عجیب شود که حق تعالی تا اول و بعد از ما تخلیل

لا تترك نفسك في حلقه من الغفلة والسهو

بجانب این هم در وقت رفتن از بغداد

ملاحظه شود که در این کتاب به بیان کلیات و جزئیات پرداخته شده است.

آب و خاک را در خود پدید آورده و هر دو مرکب از آنها

از بعد آنکه بسبب جمعیت آن انبار در بدو کار

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب دیوبند

9000

بها بخت و بختی تو را بر این دنیا و آخرت
بر من بنید و نه شناسد و در هر دو عالم
مردی و نه زنی و نه مردی و نه زنی که این دنیا را
در کمال عزت و کرامت و کبریا و جلال و
جود و احسان و کرم و بخشش و
او نشسته است بر این عرش و بر این
درین عرش ظاهر و برین عرش باطن و
زاده را هیچ کس و معالجت نشود و
چاویداری و بنیاد و بنیان و
که نه عذر و نه شکم این مادیم و
نما انگاه ازین عالم بر تویم و
سرمدی با نیت و با نیت و
بنید و نشاند و خفت و خفت و
باشد حق تعالی را بفرستد و
باشد و بفرستد و بفرستد و
عوه کرده اند تا مردم را ازین دنیا
و ازین عواید غفلت ببرد و بفرستد
و بفرستد و بفرستد و بفرستد
و بفرستد و بفرستد و بفرستد
و بفرستد و بفرستد و بفرستد

که می خورد تا در پند او شیرین
خدا و نعل میگرد و انگاه آن شیر
فرزند میرساند عالم نیز باد
بهر را که مایه شریعت خوانند او می
تا لایق غذاها می شود و از راه نیت راه
نات که در ایشان عالمند عاقلانند و نیت نیت
و ما حقیقت این معانی این بطن اوست که
عالم اعدای ما و حضرت رسول صلی الله علیه و آله و
فرموده از البعید من سعید فی بطن اعم و
من شقی فی بطن اعم محضان چنین تاویل کرده
اند و گفته اند و این معنی موافق این آیه است
من کان فی بطن اعم فهو فی الاخرة اعمی
و در این سبب اینجاست که در این عالم نابینا باشد
و در این عالم بیرون دنیا باشد و مراد از نابینا بی
نظایر نیست بلکه نابینا بی باطن است باطنی
همه علماء و مجتهدین اند که کسی در این عالم
نظایر اعمی باشد و در این باشد و عمل نماید کند
و حق تعالی او را پادشاه و در این عالم خلق تعالی
در این دنیا در روشن عطا کند پس معلوم شد
که نیت نیت و نیت نیت نیت نیت نیت نیت

درم از دست این مردم عطفه را بخت
نمود و در این باب بگویم با روان و پند

در بدو داستان را که در وقت پند و

نمود و در این باب بگویم با روان و پند

بمعنی نادر معنی از خوشی و در این آری

بیشتر کوشش ناکس و از این پیشتر پیشتر

و از این پیشتر و از این پیشتر و از این پیشتر

ببینی پیشتر و از این پیشتر و از این پیشتر

تلفست تا اگر مردم در خواب باشند و خوشی را

که در خوشی او رود و چون ناخجی هر که کوشش را

ان حیوانان را در این باب باز کرد که مردم را بیدار

نکند اما پیشتر و از این پیشتر و از این پیشتر

مردم بر بیدار است و لیکن بی بیدار باطل می شود

ببینی پیشتر و از این پیشتر و از این پیشتر

مازه باشد و در خوشی و از این پیشتر و از این پیشتر

خوشی را که از خوشی و از این پیشتر و از این پیشتر

و از این پیشتر و از این پیشتر و از این پیشتر

ببینی و از این پیشتر و از این پیشتر و از این پیشتر

مجلسه ۱۰۰

مجلس
مجلس

2000

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

و بعد از آن که در میان شما شنیده
شود و بعد از آن که در میان شما شنیده
و قضاوت و عقیده و یاد در شهر است
در میان شما و در میان شما و در میان شما
گویم که تن مردم بدانند شهر است و در
و یاد در میان شما و عقل و زراعت و در میان شما
بهر آن که در میان شما و عقیده است و قوتها
و دیگر هر یک در میان شما و قضاوت و عقیده
بنابر آن که قوه باطنی شما در میان شما و قوه
مشابه قوه و قضاوت و قوه مولده و زراعت
و در میان شما و قضاوت و قوه مولده و زراعت
از اطراف جبر و قهر و قضاوت و قوه مولده
و دیگر هر یک در میان شما و قضاوت و قوه
و این قوه قضاوت و قوه در میان شما و قوه
یعنی علاقه و نجات و غیره و قضاوت و قوه
دیگر فراوان است اما اینها را بنفد کافی است و قوه
مشابهت بدانند و قوه باطنی آن با عالم اجسام مدنی
شد بدانکه در میان شما و قضاوت و قوه
شود و قوه باطنی آن با عالم اجسام مدنی
عالم است

[illegible]

حافظ است و باطن عارف و صوفی و باطنی و باطنی
از سد هزاره که بیاورد است و این را است
ایمان در ظاهر و باطن هر دو هم به یکدیگر می رسند
آنکه بداند ظاهر عالم را از باطنی بزرگ که در باطن
طن او را نشود بزرگ و ظاهر هر دو هم از باطنی
یک مطابق است با هر دو یکی شود و باطنی و باطنی
بزرگ را نفس خود کو یک مطابقت با هر دو یکی
شود و نگاه به باطنی معلوم شود که هر دو هم به یکدیگر
عالم است اما مقدار بزرگ از نگاه بزرگ عالم
حکم کرده شد و عالم تحقیقت یک شخص است اما
بمقدار بزرگ از نگاه از عالم کثره به عالم وحدت رسید
و معنی این آیه که فرموده است که قوله تعالی
هو الاول هو الآخر هو الظاهر هو الباطن و هو
بکل شیء علیم که محققان بگویند بدین عالم رسیده اند
عین کفایت اندر باطنی دل مغز تحقیق است و این بوی
به بین ما حد کسوف روح و صورت و وسعت به بین ما
هر چیزیکه آن نشان پسندی دارد ما یا سایه نور
او است یا اولی و به بین ما انوار بیا که بجای از آن
و عیار عیار روح ظاهر است در وجود آدم
عنانکه روح بجای افلاک زمست و چشم بجای

و او گفته است ای فلاکس و هیاهو و کوهستان و فرشته
جبرئیل و میکائیل و اسرافیل و عزرائیل و
همه آنکه هستند و چهار خدا هرگز و ملکوتی و انبیای
نفس اموات و ان سرور و معبود را عبادت پرستی
نفس ایشان است و آن موالیید ملکوتی و کینه نفس
انسان و این نه آیه در عالم متواتر بنما می
آید که بیان کرده شده است و چون گفته بودیم
که مردم آنچه است از مجموع عالم موجودات
است و ما این همه نه آیه ظاهر و نه آیه باطن در
ظاهر و نه آیه باطن مردم بنماییم اکنون بدانکه
این نه آیات ظاهر یکی کوشش و یکی حیم و یکی بنی
و یکی دیان و بنی نبوت و این پنج آیه افلاک
و نظام و هیاهو و غلغله است و موالیید خدا که بیان
کنیم و در یک عدد یک است و عدد ده است و عدد
صد است و عدد هزار است نه آیات ظاهر مردم
این است اما نه آیات باطن در مردم و قوه
شدائی و بنیایی و بی پایایی و کویایی و اد
و کمالی است و این چهار در نه باطنها
باطن عدد یکی فکر است و باطن ده نه قوه

عاقبتی است

در عالم بزرگ و بجا طایفه که الی الله و این بزرگ
عالم را بجا طایفه بجا طایفه نامند چنان نیز در این عالم
کوچک بعد از طایفه سبع و غیر از دوز و دوزخ و طین
نطق الثابت حاصل شود و این عالم را بجا طایفه
بینی یا بجا طایفه کریمینی نامند بخشی نتواند در این
عالم لایق میسر یار در این بداند که در این عالم معلوم
شد که کوشش بجا طایفه افلاک است و چشم بجا طایفه
آتش است و بینی بجا طایفه هوا است و ذوق بجا طایفه
آب است و لمس بجا طایفه خاک است و کلون بداند که بجا طایفه
عدد یک انسان است و بجا طایفه عدد ده طایفه انسان است
و بجا طایفه عدد صد حیوان غیر از انسان و بجا طایفه عدد هزار
حیوان پرند و حیوانات که عدد یک از این طایفه دیگر
کثیر است انسان نیز به نسبت طایفه سایر و طایفه
و طایفه کثیر است و ده با عدد و طایفه کثیر است و طایفه
حیوانات دیگر کثیر است و حیوانات که طایفه
زاید است بر این طایفه و دیگر طایفه معلوم شود که این
آیت در عالم بزرگ عطا شود و آیت الودود در عالم
کوچک و بحقیقت این عالم کوچک است و عالم بزرگ
کست خداوند تفریر کرده شد و عالم بزرگ و بجا طایفه

[illegible]

و در حقیقت این کلمات بخداوند درود چشم و فتح شود این آیه است که فرموده
 بیا تو عید را برای درود شکم و علی که در درود خود را در بیاورد و بنویسد این
 بنویسد بابت بنویسد خورون و درود چشم و فتح شود این آیه است
 هم الله الرحمن الرحیم و یغفر صدور قوم مومنان و شفا و عافی الله
 پدا و رحمة للمومنان فیه شفاء للعاس ان من واکتت ذیاق تقوم
 بخارون و تنزل من القرآن من القرآن ما هو شفاء و اذا مضت و
 عنین نوع دیگر برای درود و طمان سرمان بنویسد در درود این
 میخشد شود این آیه است بسم الله الرحمن الرحیم میخشد آیه دیگر بدین نوع دیگر
 ای پادشاه و دانه بیار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
 بنویسد و کد و دانه بنویسد نوع دیگر برای درود از زبان چهار کمال
 اند و این کلمات هر قدر میگوید بنویسد و هر کس که گمان کند یا شود بخورد
 زهد بخورون و بد و شکم در و اما من کبر و کلمات این آیه است یا تحیتنا
 یا تحیتنا یا تحیتنا یا تحیتنا نوع دیگر برای درود که میخشد و طمان
 از شیخ شهاب و رکن الدین این حدیث را در جامع شریف و الدین ذکر می
 رحمت الله علیه هر آن مومن که برده طریقه کند و بر یار و یار این آیه است
 بنویسد و خورون و بد اگر او غایب است خود فردا عید است یا در آن بنده
 ز رکن الدین بنیاد و این آیه است بسم الله الرحمن الرحیم یا رها
 لدین استغفر الله و اعطنا و اعطنا و اعطنا و اعطنا و اعطنا و اعطنا و اعطنا و اعطنا
 نوع دیگر و بنویسد و این حدیث را در جامع شریف و الدین ذکر می
 به ده آیه بنویسد و در التی بنویسد و در حال باز آید اسم این آیه است
 شعیونا

۶	۱۲	۲
۱	۵	۹
۳	۷	۱۱

خدا ای تعالی مقونما این است که اگر کسی که در این کلمات
 بنویسد و در حال باز آید اسم این آیه است

و یک تن باشد و هم چنین نیز عباد در عالم نظر کنیم
دو تن یک شخص کثرت بی در واقع شود و یک تن
باشد و هم چنین نیز عباد در عالم نظر کنیم کثرت
بسیار باشد و هم کثرت را ملاک و شمار و معانی و
بجز اینست که کثرت را به این جهت نظر نداده حق تعالی
کنیم اما در قدرت امر و قدرت یک ذات بدینیم
و اینها صیغه و وحدت رومی نماید و هم با الخیر
این را امیرات الحیات و سوره الفاروقین
تمام العلماء شیخ نجم الدین محمود بن محمد بن ورنه الله

علیه السلام تمام شد

بر تمام شود و کل از زمانه ببلد او را که از رونق بازار کرم آ
هم خدا الهای و هم دیار و دوزخ این است و این است این است
دفع تب لرزه اگر چه ده ساله است و لرزه بابت هیچ و نیم نمی آید و این
یکان یگان می شود و در او نمی شود و اینست بسم الله طوبی
الرحمن و اعجاز دوم روز جمعه و اعجاز سوم روز سه شنبه و اعجاز
چهارم بلذ اول روز جمعه و دوم روز جمعه و سوم روز جمعه و فرعون
روز است و اینست از خواجگان و اینست از این تعویذ علیه بلیا و امانه و حجت
بدن و برافتنه باشد بخدا و مالی و در و اندویش که بتواند از شتم و رشه بخوراند
اول روز سه الله الرحمن الرحیم صلح علی علیه السلام و صلح روز سه الله الرحمن الرحیم
صلح علی علیه السلام و صلح روز سه الله الرحمن الرحیم صلح علی علیه السلام
نوعی که بر فال بگوید و قلقل کرد بگوید و در و یکا کرده و عازم باس سخی سار
و نذر این بر خیزد و باشد بخورد بسیار را حلف بخشد از موزه است

له	ع	ك	د
ع	س	ع	ع
ص	ك	ر	م
ع	ك	۴۲	ری

نور محمد بن علی در این کتاب و سایر کتب خود
این مقول را از استاد خود یاد کرده است که هرگاه
شاید در حقیقت و تعلیمات من پس از این زمان
و من مخالف می باشم پس از این زمان

د	س	ع	ل
ع	ع	س	ع
د	ر	س	ل
د	ر	س	ع

[illegible]

[illegible]

تعالیٰ تنوره رواره شود و عارضیت بسم الله الرحمن الرحیم انا
تعلو علی وابتونی مسلمین بحق ایمان من و او و علی السلام
بحق غوث الهدای محیی الدین ابو محمد شاه عبدالقادر جیلانی
قدس سره العزیز ای دست روان تو گوئی غدا می تو را و
گوئی اوم هوا و گوئی تو می بینی الدار بر این خلیل الله و
اما عیلا و بیح الله و موسیٰ بنیم الله و عیسیٰ بن روح الله و محمد
الرسول الله صلی الله علیه و سلم گوئی ایمان من و او و علی السلام
خاص بر خدا گوئی علم پیغمبران جمله اولیا گوئی علم پیغمبران
جمله اولیا گوئی شواهد صلاوة الله علیه بحق مکرر و کریم
و لوح و قلم و جمله مخلوقه که ممکن موهب از عالم توفیق و شایسته
باشند و ظاهر گوئی یا بدو یا نعوذ بک از کس را بجز حق و در حق
شده باشند این دعا بخواند برین ترتیب اول درود و بار و آیه
درود و بار و تلقی تعالیٰ از غفران عین التوراة برساند دعا را این است
بسم الله الرحمن الرحیم اللهم افرد رب العالمین فی قلبی و اقلع ریحانی
عمن سواک عنی ارحم الراحمین بر چنانکه یا ارحم الراحمین
اگر کسی را بر چنانکه باشد این آیت را بخواند و در آن
اندازد او را غفران خدا تعالیٰ از غفران عین التوراة برساند دعا را این است
بسم الله الرحمن الرحیم اللهم الذکر یا ارحم الراحمین یا ارحم الراحمین
ببینا بر چنانکه یا ارحم الراحمین یا ارحم الراحمین یا ارحم الراحمین

[illegible]

لا اله الا الله ايماننا بالله لا اله الا الله لا اله الا الله لا اله الا الله
محمد الرسول الله السيد الصادق مفضلنا يا غفور يا غفور يا غفور
وصل الله على خير خلق محمد وآله الطاهرين برحمتك يا ارحم الراحمين
نوعه بكونه امير محمد الرسول الله صلى الله عليه وسلم ورعا لله وكراما
سجنا ذاكر عمرو بن بكر بن زياحي ما فيه يا شهاب الدين يا ذا الجلال
برحمته ويا ذا الجلال يا غفور يا غفور يا غفور يا غفور يا غفور يا غفور
بسم الله الرحمن الرحيم اللهم يا ارحم الراحمين يا ارحم الراحمين
يا ارحم من كل ارحم يا ارحم من كل عزيز يا عزيز يا عزيز يا عزيز
يا غياث المستغيثين يا غياث المستغيثين يا غياث المستغيثين
واعطاني من لذة نكاحي طوبى لي من حبيبك يا ارحم الراحمين
بسم الله الرحمن الرحيم لا اله الا الله الجليل الجبار لا اله الا الله الوهاب
لا اله الا الله العزيز الغفار لا اله الا الله المتكبر المتعالي لا اله الا الله الجبار
الجليل والنفار لا اله الا الله وحده لا شريك له لا اله الا الله وحده لا شريك له
مسلمون لا اله الا الله وحده لا شريك له لا اله الا الله وحده لا شريك له
لا اله الا الله وحده لا شريك له لا اله الا الله وحده لا شريك له لا اله الا الله
وحده لا شريك له لا اله الا الله وحده لا شريك له لا اله الا الله وحده لا شريك له
محمد الرسول الله السيد الصادق مفضلنا يا غفور يا غفور يا غفور
باب اول در بيان كونه زرين خام حق تعالى و ملايكه انبياء و رسل
سر عرف امتزاج واحد بنوا هم صراط و در بهر احوال نام نبي او
بدین مانند مرد ادم خاثر بر او انرا به نیت با نیت با نیت با نیت
بايد كه اسم الله احد شود و در هر حال با نیت با نیت با نیت با نیت
ملك را بگويد كه ملايكه بن علوان تحت ابراهيم نجات و در هر حال

برق کابل و کابل

برقش شمس علی بر عداد اهل بیت است

سرمد لودھا علیہ سر عقیقہ اور علیہ علیہ

سید طاهر علی بیگ بر سر کار تھا یہاں پر سید علی محمد خان نے سید علی محمد خان کو سید علی محمد خان

برجاسته فنا علی باب حیرا و میوه یمان و انستور و وحده یمان کینم ملاطفت

و نیز گویند و تمام علماء و فقهائے اسلام بر این امر اتفاق دارند که هر کس در راه خدا

و ضرورتی که آنرا بر سر طایف مختلفه از مردم و اهل دیار و بلاد و

بر عفت و صلوات علیہ و آله و سلم و علی اهل بیتہ و علی من اتبعہ من بعدہ

عبدالرحمن بن محمد بن عبدالمطلب

مکملان استوارگان بر شش ماهه

بسم الله الرحمن الرحيم

بر بیان خاندانهای ستارگان و خانواده ۱۵۰۰ ساله است.

طمانه عطار و جوی غلات از نهرو منزه از غلات و انعام و ابر غلات و غلات و غلات

عقرب بخانه و شترهای معلوم بخانه زهره و ثور بخانه و عطارد و استیکه بخانه و زحل و

باب الاثني عشر في بيان مخدرات مستطار كان في شري عود عنب زهر عود

بسم الله الرحمن الرحيم

عمر عود و غسل و طهارت و عود و کاغذ و آب و دست و پا و غیره

برای علم شماره عالمی و شماره کتب که در کتابخانه است

غير سونا بدو اگر متنازع باشد عود و عسل در کسر را بدو سواکن

مجلس اول در بیان عقاید و اصول دین

پیشانی علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب

موقوفه بنو خاندان محمدی در شهر کربلا

هو ناملا یکان طالع را نیز نوشتند و بعد از آنجا که دست بر سر او نهادند

1000

با نشان ثابت گردان پس از حروف دال که یا حرام یا و دان است و ان یکی بر
سر حروف دال و کلید اولی و در بدین مانند و موافق نام عاشق
کسی که نام نهاد است به حروف دال و ملا یکان سر حروف معشوق را عاشق
و ملا یکان بگوید بر این ترتیب است و سر دال السرا طلیل الحق بحق یا الله
یا الله یا اول یا حرام یا حرام که تحبب الحمد بن مریم فی قلب و اثر و طبع
ثابت گردان و ملا یکان که بر سر حروف نهایی موقوف اند اندایشانرا سوگند بخت
بر سر حروف الف الف باشد الف فتهاره مرتبست بر سر او موکل بخبر است و سر
سر حروف ستاره مستقر علی الف و روی موکل معانی الف الف الف و ملا
یکان را برین مانند سوگند بر سر یا بر مقبل یا الیا غبار یا السرا طلیل یا غبار یا
بخار یا حرام یکل بحق یا حرام یا الله یا حرام تحبب الحمد بن مریم فی قلب
و لود بن عبید ثابت گردان السراج العجل العجل الوها الوها الوها
الف الف السراج السراج باب دوم در بیان استن نام نام و ملا یکان
موافق نام طریقی این زمان که سر حرف از می ط باشد موافق یا ظاهر و
آدمی که حرفی ط باشد موافق یا ظاهر و بر ادبی که سر حرف ع باشد
موافق یا عیلم و بر ادبی که سر حرف عین باشد موافق یا عین و بر ادبی
موافق ف باشد یا فاعل و بر ادبی که سر حرف او باشد موافق یا فاعل
و بر ادبی که سر حرف او باشد موافق او یا کرم و بر ادبی که سر حرف او
یا فاعل و بر ادبی که سر حرف او باشد موافق او یا فاعل و بر ادبی که سر حرف او
من موافق یا فاعل و بر ادبی که سر حرف او باشد موافق او یا فاعل و بر ادبی که
سر حرف او باشد موافق او یا فاعل و بر ادبی که سر حرف او باشد موافق او یا فاعل
منافق است یا طریقی است یا سیوم در بیان استن سر حروف ادبی
که بر ملا موکل الف الف بر سر یا عین السراج الف بر سر یا عین
بر سر یا عین بر سر یا عین بر سر یا عین بر سر یا عین

شماره ششتر ماه خرداد

التی التی در ماه التی عمل التی

اجرای خاکری عمل التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

بجایگاه التی

2. 5. 1941

بسم الله الرحمن الرحيم

مفتی محمد رفیع الدین صاحب مدظلہ العالی

جاءه من كنفه الشكر على ما فعله

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

در وقتی که در آن وقت
که در آن وقت که در آن وقت

در وقتی که در آن وقت
که در آن وقت که در آن وقت

در وقتی که در آن وقت
که در آن وقت که در آن وقت

در وقتی که در آن وقت
که در آن وقت که در آن وقت

در وقتی که در آن وقت
که در آن وقت که در آن وقت

در وقتی که در آن وقت
که در آن وقت که در آن وقت

در وقتی که در آن وقت
که در آن وقت که در آن وقت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

والمصطفیٰ رسول الله
صلى الله عليه وآله وسلم
الذي بعث في هذه الأمة
محمد بن عبد الله
صلى الله عليه وآله وسلم

مبعوثا بالحق
وقد بعث الله
في هذه الأمة
محمد بن عبد الله
صلى الله عليه وآله وسلم

مبعوثا بالحق
وقد بعث الله
في هذه الأمة
محمد بن عبد الله
صلى الله عليه وآله وسلم

مبعوثا بالحق
وقد بعث الله
في هذه الأمة
محمد بن عبد الله
صلى الله عليه وآله وسلم

مبعوثا بالحق
وقد بعث الله
في هذه الأمة
محمد بن عبد الله
صلى الله عليه وآله وسلم

مبعوثا بالحق
وقد بعث الله
في هذه الأمة
محمد بن عبد الله
صلى الله عليه وآله وسلم

مبعوثا بالحق
وقد بعث الله
في هذه الأمة
محمد بن عبد الله
صلى الله عليه وآله وسلم

در سه روز از این راه

نموده و چون از آن سو گذشت

به نزد پادشاه رسید و در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

در آن روز که پادشاه در آن روز که پادشاه

رحمتی

1967

سیدنا ابی بن کعبہ رضی اللہ عنہما

مجلس علمیه و کتب مطبوعه و غیر مطبوعه

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

[illegible]

عبدتقوی اولیٰ حبیب و قائم امور الدین

کتابخانه جامعہ اسلامیہ دارالعلوم دیوبند

يوم تفتت صورنا كما كثرنا في الدنيا الى اهلها

۴۰۱ لا انا ولا ابائى ولا اولادى ولا اخواتى ولا من كان فى بيوتهم

اپنی طبیعت پر اتنے گہرا عبور تھا کہ یہ جانتے کرتا کہ یہی غریب ہے۔

[illegible]

علمی و ادبی و غیرہ کے لیے علم و ادب کے لیے

برای اطلاع از اخبار و رویدادها و همچنین برای دریافت اطلاعات بیشتر در مورد خدمات و محصولات ما، لطفاً به وبسایت ما مراجعه کنید.

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

و اما در مورد این که آیا این کتاب در دسترس است یا نه

فصل اول در بیان احوال و حال

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم
موسى عليه السلام

طوبی اور کمالیہ کے خلاف

... ..

1997

2025

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

(A) ...

وہاں پہنچ کر پتہ لگا دیا کہ یہ کونسا علاقہ ہے

را اعلیٰ حضرت نے فرمایا کہ اس کتاب کو اس کے اصل میں سے اس کے

۱۰۰

ان کی ہوا سو مشنری تبلیغ و ترویج کے لئے بھجوا دی گئی۔

تفہد پڑنا و غنا و عیش و آنا و حوصلہ و ہمت و شہادت

ادخلوا في النار يا ايها الذين كفروا

چون در این کتاب است که میگوید که هر کس که در این کتاب

میں نے یہ سب کچھ دیکھا ہے وہی رکاوٹ رکوتوں زینت میں

وہ کہہ رہے ہیں کہ یہ جو کتابیں عارف الہیوں نے

ما فیہ من اشیاء و انما یسئلہ فیہا

اینکه به این روش می توان به هر یک از این روش ها رسید

ماہنامہ علمی و ادبی رسالہ "پیش قدمی" کے نام سے

بسم الله الرحمن الرحيم

364

1940

وفاقیہ اسلامیہ تعلیم و تربیت کے لیے

عبدالرحمن بن محمد بن عبدالمطلب

لا ہیں ورنہ وہ فرشتہ ہے کہ اس کے پاس ہر شے کی خبر ہے اور اس کے پاس ہر شے کی خبر ہے

رئیس امور عیون و جمعی از علما و اعیان و اشراف و ارباب
مقامات و اعیان و اشراف و ارباب

[illegible]

پایان و بدین حدیث و بعد از آنکه این حدیث را در کتاب خود
درج کرده است و بعد از آنکه این حدیث را در کتاب خود

[illegible]

برکت چا پڑا اچھیں اپنی پورب جی پی لکھ

هو خير من لا يؤمن بالله واليوم الآخر والذين آمنوا وهاجوا حيازة ما تركوا لهم من شيء من قبلنا وهم يحسبون أنهم يحسنون صنعا

ایسی کوئی چیز نہیں ہے جس کی طرف سے کوئی شخص کوئی چیز نہ دے

[illegible]

مقام فرید پوری ۱۵ مئی ۱۹۴۷ء

اوّلین من این بود که من را به یک سوختن بفرستادند

بسم الله الرحمن الرحيم

و کما فی قوله تعالی و انما یرید ان یصلحکم لعلکم تتقون

وہ کہ ان کے لئے کیا ہو گا

انہوں نے کہا کہ انہوں نے ان کے ساتھ ساتھ

وہاں سے ایک اور شخص نے کہا کہ یہ ایک عجیب و غریب شخص ہے۔

وہاں سے کہیں کہیں

مجلس السیاسة و الاجتماعات العامة

1944

... ..

[illegible]

[illegible]

[illegible]

تو چون و چه در این کار که می شود و نه در یکی از این تون که
ببینی و این که پیشانی از این تر الا ای الله یا ای الله
بود که در سوختن بود و این کار که تو کردی بود و این کار که

کون و پند که اندر این کجاست خون ایام نماند که بوی چمن

عولیا یا افراسیاب کون ہو کر نکلا

لکھنؤ کے غلامی کری تھکا ہا
وہی چھانڈو میں ابوں کا ہو دیکھا

چکری کشتی تبار پیشانی بر کوه
سوی نایاب و شوق جو و کوه

توضیح و شرح الحواشی بر بیان کتب و مؤلفان و تاریخ نگاران

کونسل کے اراکین اور دیگر زعمہ و اراکین
مجلس الشوریہ کے اراکین

میلادین کرم و انوار کبریا در مقام عاشق الهی دگر ناز

کندون و جیویراتون سن ایی ارا ادا کیه جیویراتی و جیویراتی کا

نفسی و روحانی امور و شمع در آن، تا که از آنجا که می‌تواند

عزیز و دوست داشتنی که در این دنیا

[illegible][illegible][illegible]

کچھ دینا لکھو (میں نے) لکھا ہے کہ میں نے تم کو

مازخ اول حبیبی زنده در کتب قریب و دور

فایز اولی یاسین یا اوکی اناموتی کس دوم یو کج کرند مسودت او کج کرند

پیش از آنکه

[illegible]

[illegible]

[illegible]

تا که در این یک کلمه ای که در این جملات
 پیدا شود که در این کلمه ای که در این جملات
 که در این کلمه ای که در این جملات
 اول این کلمه ای که در این جملات

اولا جانندانی است و بیرون از آن است که کماکان از انوار و نور است که
اولا جانندانی است و بیرون از آن است که کماکان از انوار و نور است که
نور و بلور و بیرون از آن است که کماکان از انوار و نور است که
نور و بلور و بیرون از آن است که کماکان از انوار و نور است که

[illegible][illegible]

به محبتی که به این کتب است و به این کتب که به این کتب است
 و به این کتب که به این کتب است و به این کتب که به این کتب است
 و به این کتب که به این کتب است و به این کتب که به این کتب است
 و به این کتب که به این کتب است و به این کتب که به این کتب است
 و به این کتب که به این کتب است و به این کتب که به این کتب است

سید کی وراثت تاریخی مقرر ہے کہ ملک الہی و غیر الہی کا
ایک ہی ہے نہ بدلا ہے نہ سو ویران ہے نہ کہ کھنڈ ہو نہ تھوڑی نہ بڑی
تو الہی و غیر الہی کا ایک ہی ہے نہ کہ کھنڈ ہو نہ تھوڑی نہ بڑی

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ہر پند و نصیحت کو انرا اچھا سمجھنا کہ جس سے انسان بہتر بنے اور اللہ کی رضا
 حاصل ہو۔ انھوں نے ہر دور میں انسان کی اصلاح کے لیے کوشش کی ہے۔ ان کے
 ہر پند و نصیحت میں ایک ایسا سبق ہے کہ جس سے انسان کی زندگی بہتر بنے اور
 اللہ کی رضا حاصل ہو۔ ان کے ہر پند و نصیحت میں ایک ایسا سبق ہے کہ جس سے
 انسان کی زندگی بہتر بنے اور اللہ کی رضا حاصل ہو۔ ان کے ہر پند و نصیحت
 میں ایک ایسا سبق ہے کہ جس سے انسان کی زندگی بہتر بنے اور اللہ کی رضا
 حاصل ہو۔ ان کے ہر پند و نصیحت میں ایک ایسا سبق ہے کہ جس سے انسان کی
 زندگی بہتر بنے اور اللہ کی رضا حاصل ہو۔ ان کے ہر پند و نصیحت میں ایک
 ایسا سبق ہے کہ جس سے انسان کی زندگی بہتر بنے اور اللہ کی رضا حاصل ہو۔

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

به این قول استوار میماند و موافق با سیاستهای اجتماعی

مکتوبہ سیدہ امینہ خاتون کو

بسم الله الرحمن الرحيم

کے عرصہ میں جو کچھ ہو گیا ہے اس کا ذکر یہاں

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

منه من غير ان يوافق عليه كماله في ذلك

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

دري ناري انا بلوفا پاري غوليا واپي و
 دري ناري انا بلوفا پاري غوليا واپي و

جایگاه و در این میان با وجودی که

بسم الله الرحمن الرحيم

سید اور ناری انہم! دراز اور جہاں اچھی مہم

تو ایوانی که از آنجا که می‌رفتی

تسریا ہی عورت: ہر مائیں اور لڑکیاں اس پر دویا پاوان کو نہ لیا کرتی

عزیز کما فیما بین فیہ ناز ایہ کہ عین کرمش و ملوکی اراد

انا ماوراء اسفان جهورم والى الله التذرى عفت مغلنى هسنى مغلنى

۱۰ مروج کثیر کرتا ہے اور یہ وہ

خوشنویس: شریک احمد خان

کفر کا گناہ ہے اور اس کے کفار کو عذاب اللہ و نارا کی

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

لا سالایم بھیر و بھیر زبانی، کار شفا الکیمیا، در انجمن و احکام

222

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

جیسی صفت نازکی کہ ہوا ان حجاب کی ساری
تو کلام ایسی قلم کشا کہ ہوا ان گون ہوا
ازاف مجسوس کا ہی ہے پیرائے ایک ہی صفت

کون دھو رہی تھوں۔ پھر پانی اسی کی لگا ہوی تھا
 بھی وہ نہ لکری بیلا اتر بلاں نہ بھی زور نہ کبھی لاہو کے لکیر
 بیلا اب تو نہ جو تھکی پانی لوں نہ لگا پھر نہ جا پال نور ایسی

کونوا و جهدوا في الزمان ما ترون للبال او بار السيف جليبي
الذين نايه وقت بال كن قمار سرية بهن جان الاستاد كما يهر
تكون وجهه من الزمان كذا عا حيا ابا حو حنا و كذا

منه ان درویشی تا نین بکوی یونان کوهن بجای آنکه قوت و جبر
که این حال که هیچ معنی ای نمی آید اما بهی کر سینه کا دود و مندا عیب
بیلا پس با یک گیسرا پیکر ما گرفتن جدا فیه جوهر وی است

۱۷

مفتی صاحب الزمرہ مولانا محمد رفیع الرحمن صاحب مدظلہ العالی
کے ہونے و نہ ہونے کے متعلق یہ ہے کہ یہ ایک علمی و تحقیقی مسئلہ ہے

[illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

الحمد لله رب العالمين
 الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا
 أن هدانا الله
 اللهم أنت الأول فليس قبلك شيء
 وأنت الآخر فليس بعدك شيء
 وأنت الظاهر فليس فوقك شيء
 وأنت الباطن فليس دونك شيء
 اقض عني الدين
 وأغنني من الفقر

[illegible]

الحمد لله الذي جعل الزواج حلالا
مفتيا به بنينا به وحرمانه انحرافا

النساء وحمل وصلا نكاحا
وحرمانه كراهة نكاحا

من الحلال والحرام
در میان حلال و حرام

بگویند طاعت کفر است
بگویند این حق است می باید مرمان را از زنانه

و نكاح و ربا و ...
و نكاح و ربا و ...

النكاح من سنن فمن رغب عن سنن
که نكاح از سنن است پس هر که دور شود از سنن
فليس ميمى روى بسوى و ليل كنز و يكو يد كه حكم
مستند است لولا ان

و كما انى كه مرزا است از طاعت نفس است طاعت
فلا انى كه بدني نام و غفري و كبرياء نفس حسنة مكره و ...

معاذ الله من كذا النفس محله و يقف غير محمل
نفس فلا بد از آن محله و يقف غير محمل
نفس فلا بد از آن محله و يقف غير محمل
نفس فلا بد از آن محله و يقف غير محمل

[illegible]

[illegible]

موراد علی

باب هفتم در روز روزه و خوردن و آشامیدن
که در سال پیست و پیمان روزه نفس است بهمانکه در آن
روز اگر کسی مادر فوتی را ببیند یا اگر در رخت نشاندن و بار
نگردد و اگر هم در راه روزه افستد و اگر بیمار شود و ببرد و اگر
چنگ رود کشته نشود و اگر کشته کند او حرام است و اگر بماند بر سر
و غنیمت شود و اگر بیمار یا مسافر یا درین روزها اگر چیزی از آن کند
یا زیاده و اگر در وقت خواب بخورد یا اگر در روزی کند یا شل شود و اگر
و اگر پیش از روز روزه شهر کند و اگر قرآن کند

[illegible]

کما فیست در عهد رسول الله نامی که او کند بخواه خفا و را خواهم
 بر او نوازیج و وزین نام پس آن جمله شکست در سایه کن
 بود که بر او شکرا نذر بار نام بوقت سحره لغی زان برادر
 بگذرد آن زندگانی متا نام با انواع پرمیو ارد و شفا
 بکنی هست بلفظ و دومی زیاده نام زمین کن علامه این هر دو یاد
 بگذر زان نام باشد بزرگ عدس نام بپوشش خود کرد مورد و کس
 و در آن یاد باشد پس بپوشش نام که داریم ز بعد از اراقت رود

سرخس نوشود خون غمرو... طلا کن بوقت و حلقه عروس
دشمنان را بکشد... آید و در آن کمر بند بود پیر پیر و در
عروس... که قرآن آنقدر بیان از خود هر...

صفت و اثر و شمع کرم از برای نفع عامه و مو حکیم بود که ما از هر
ویا و صفت شام و آنرا بیست و چهار بار بخورند و بعد از آنرا از نخل

[illegible]

[illegible][illegible]

وہاں سے ایک ہی ہو گیا انکلی ہوئی نہ رہا

فصل الف في بيان تاريخ هوشی، که بعد از این تاریخ را چندی

1052

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

[illegible]

منه في المعون مشاورة في حق
ون قارون في المعون

سازمان امور اوقاف و خیرات و خیریه‌ها

بسم الله الرحمن الرحيم

يا من هو يا من الذي يامن لا اله الا الله هو الرحمن الرحيم

سورة الفاتحة الحمد لله رب العالمين

1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[Faint, illegible handwritten text]

[illegible]

[illegible]

1957-1958

1. The first part of the text discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions, including sales, purchases, and expenses. It emphasizes the need for consistency and transparency in financial reporting.

[illegible]

24

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

1944

15. *Alfred Russel Wallace*

مجلس شورای اسلامی

2000

McCoy, Guy W.

[illegible]

کتابخانه عمومی مسجد جامع کربلا

عبر کتب و نسخ

بسم الله الرحمن الرحيم

وَأَمَّا الْفُلُ فَأَنزَلْنَاهُ ذِكْرًا لِّعِبَادِنَا
وَأَمَّا الْبُرْجَ فَقَوَّيْنَاهُ بِقَبْلَةِ الْبَيْتِ

[Faint handwritten Arabic script]

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page, is visible at the bottom of the page.

وہاں سے آکر اپنے گھر پہنچا۔ وہاں اس کے گھر والے اس کے بارے میں پوچھا۔ اس نے سب کچھ بتا دیا۔

سید احمد علی بیگ

فان هو احد النعمان في حقك في هذا الموضع

بسم الله الرحمن الرحيم

تقدیر اور سید علی نقی علیہ السلام کے بارے میں جو کچھ

مذہب کے لئے جو کچھ ہے اس کے لئے اس کے لئے اس کے لئے

أحمد في الله الموفق

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

کتاب الایم

... ..

[illegible]

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

25/5/1954

مجلس شورای ملی

معه خاتون و صاحبزاده و غیره و در وقت استماع دعا و دعا خواندن و دعا خواندن و دعا خواندن

بسم الله الرحمن الرحيم

انوار کبریا در قلوب و بلاد و ملکوت که نورانی است و علم و نور و حکمت و رحمت و جلال و کرم

یا حسین بن علی و دیگران که در این روز از کربلا شهادت دادند

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

شعبی، فیکونڈور و کارنگر اسماء الدار فی الرحمہ کوئٹہ شہر

از این کار کسی بی‌خبر نباشد و است که در این خصوص علی‌السادات را که

فانم شود و در آن ایام سلطانان خود را در آنجا می فرستادند و آنجا را

الرحم مینگو و کشتن آن حکما و دیکه ها در دنیا و آخرت عذاب است

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ

تجارتهم و کسب و کارهای خود را در این شهر و در این زمانه و در این وقت

فصل فی بیان احوال و مشیقه و شیطانیه و رادیه و غیره

عالمی اسلام اور مسلمانوں کی فلاح کے لیے

[illegible]

المؤمن انما هو الذي يصدق الله ورسوله ويطيع امره

[illegible]

بشرایا و اب میخیزد و لا اله الا الله

الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي هدانا لهذا

ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

والحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي هدانا لهذا

ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

والحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي هدانا لهذا

ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

والحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي هدانا لهذا

ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

والحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي هدانا لهذا

ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

والحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي هدانا لهذا

ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

میرزا محمد علی قزوینی استاد محمد علی قزوینی استاد محمد علی قزوینی

[Faint handwritten signature]

مجلس شورای ملی

پیشکش کنندہ کی طرف سے پیشکش کی گئی ہے۔

بسم الله الرحمن الرحيم

سید محمد علی شریعتی

وقت میرا کہیں نہ آئے گا

بسم الله الرحمن الرحيم

نام مرثیہ شاعر عارف و عابد کرم کریم جہانگیر علی شاہ

یونس آغا خان سکول (پرائیویٹ) (عربی) (اسلام آباد)

فمن اعلم ان الله عز وجل قد علم ما في قلوبكم

نور محمد در پهنه زار و در کوه سبز و در انوار و در چرخ و در صفت

[illegible]

میرزا ابوالحسن علیخان قزوینی

فہم غفر زلفانہ اسین ہر کہ اسیر اندر کہ بر عفتا عیقلہ اوہلا

بسم الله الرحمن الرحيم

من الامور التي لا بد من معرفتها في كل وقت

فکر نہ کر کہ یہ سب کچھ میرا ہے۔

بسم الله الرحمن الرحيم

الکتاب الیوم واللیوم واللیوم

1880-1881

مجلس شورای ملی

وكانت النتيجة اننا لم نجد في هذا الكتاب شيئاً من تلك الحجة التي كان ينبغي ان يكون فيها.

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or a note, appearing below the printed text.

Hydrophilus

1944-1945

1911

مجلسه اول در روز پنجشنبه ۱۳۰۲/۱۲/۱۵

بسم الله الرحمن الرحيم

کتابخانه ملی ایران

فمنهم من شرب الخمر فخرج من بين يديه رجلان يمشيان على رؤسهما

مجلس شورای اسلامی ایران - تهران - ۱۳۵۷

بسم الله الرحمن الرحيم و الحمد لله رب العالمين و الصلوة على محمد و آله الطيبين الطاهرين

پسوندید اید من بکرونه در خوار و سرورم تا اینها امام را به معترفت

حضرت که بعد از خانه بیرون آمدند و گفتند یا رسول الله

والله اعلم بالصواب

و اما در این کتاب که از او رسیده است و به نام "تذکره" مشهور است،

البركة التي انعم الله بها علينا في هذا الموضع

و من غایان که در آنجا می باشد و در آنجا که می باشد و در آنجا که می باشد

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or a line of poetry, located at the bottom of the page.

1871

1. *Handwritten text in Urdu script, likely bleed-through from the reverse side of the page.*

مجلس السبعين

1. *Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.*

... ..

عبدالله بن محمد

پیشہ ورانہ تعلیم

[Faint handwritten signature]

Chetani, Chetani

1915

بسم الله الرحمن الرحيم

Indigofera tinctoria

بسم الله الرحمن الرحيم

امینہ خدیجہ بنت جحش

وَأَمَّا سَيِّدِي وَوَلَدِي وَأَهْلِي

W. H. C. 11/12/1912

700. *Chrysomelidae*

پایان

مجموعه کتابهای یازدهم و دوازدهم

والتوجه الى الله تعالى

١٢٠

فصل پنجم در بیان احوال و عیال

این را بفرستید به آقایان

لا بد است از آنکه هر یک از اینها

والرحمن ربك يا محمد

و این شهر است از شهرهای

مجلس الشورى

1947-1948

1917

1997

1952

2224-125

16-11-24

1998

[Faint handwritten notes]

10/11/12

Figure 1

1991

1941-1942

10/10/10

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

10/10/10

مجلس شورای اسلامی
تاسیس ۱۳۵۷

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

24. April

مجلس

1992

الشيخ محمد بن عبد الله

الحمد لله الذي جعلنا من عباده
الذين هم خير خلقه

1

و بعد از این آیه که در حدیث آمده است

فان الله لا يهدي القوم الضالين

و این آیه را در حدیثی دیگر نیز آورده اند

ان الله لا يهدي القوم الضالين

و این آیه را در حدیثی دیگر نیز آورده اند

ان الله لا يهدي القوم الضالين

و این آیه را در حدیثی دیگر نیز آورده اند

ان الله لا يهدي القوم الضالين

و این آیه را در حدیثی دیگر نیز آورده اند

ان الله لا يهدي القوم الضالين

و این آیه را در حدیثی دیگر نیز آورده اند

ان الله لا يهدي القوم الضالين

و این آیه را در حدیثی دیگر نیز آورده اند

ان الله لا يهدي القوم الضالين

و این آیه را در حدیثی دیگر نیز آورده اند

ان الله لا يهدي القوم الضالين

و این آیه را در حدیثی دیگر نیز آورده اند

ان الله لا يهدي القوم الضالين

و این آیه را در حدیثی دیگر نیز آورده اند

ان الله لا يهدي القوم الضالين

و این آیه را در حدیثی دیگر نیز آورده اند

ان الله لا يهدي القوم الضالين

و این آیه را در حدیثی دیگر نیز آورده اند

ان الله لا يهدي القوم الضالين

[Faint, illegible handwritten text]

محمد بن عبد الله
 بن عبد الله بن عبد الله
 بن عبد الله بن عبد الله
 بن عبد الله بن عبد الله

[illegible]

[illegible]

Handwritten text, likely a signature or name, written vertically in cursive script.

[illegible]

غرض من این است که بداند که چه کار کند
 و کما که در این کتاب است که در این کتاب است
 و کما که در این کتاب است که در این کتاب است
 و کما که در این کتاب است که در این کتاب است

لا بد من معرفة الحقائق التي لا يمكن التستر عنها

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

و چون در این راه بود که به یکباره از میان او جدا شد و

وكان في سنة ١٢٠٠ هـ

وہ لوگوں پر حق ادا کرنا چاہیے۔ یہ سب لکھ کر دیا گیا ہے۔

جاءه ان يفتي وارجو جوابه يكون على ما يستحقه يعطى له ما يستحقه
فيكون له ما يستحقه فيكون له ما يستحقه

و در باره و پیشتر که بر عودنا بعد از تمام احوال است

بسم الله الرحمن الرحيم سوال اگر برای رسیدن به هدف خود

تو خدا را گفتا که من وای فقیر شرفیست است و تو باریک بلایه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَشَافِي شَامِ يَكُونِيكَ بِنَوَا

مرفوعه و اذا شئت ان يمتدحني سري استحيائي عني اللهم و ايتيوني
بشيء ابر و فخر و شرف و عزة و جلال و كبر و عظيم و عظيم

پیشوای مرقوم مرقوم است او را توفیق علی انصاف است و

[illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠

والتسبيح لله الذي هدانا لهذا
 فما كنا لنكون له من قبل محسبين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

از سبب آنکه این کتاب است و در میان ما و شما است

بسم الله الرحمن الرحيم

[Faint handwritten text, likely bleed-through from the reverse side]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

عالمی انصاف سے ہمراہ ہونا چاہیے
واللہ اعلم اربع عن نوح علیہ السلام

خبر من تواریخ کہ من تبارک و تعالیٰ

مستطاب و مکان ابدی و باطنی و بیرونی

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

و انما کلامی انصاف و عدل و انصاف و عدل

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

۱۰۰

پایان امریکه می رود و می خواند که ایمان و وفای این امریکه می رود
از این به بعد ایمان می رود و می خواند که ایمان و وفای این امریکه می رود

باب فی وقت در غایت مجاز و در حد السواء و حد غیره

نیز که در صورتی که این عملیات را به صورتی که در بالا آمده است و به صورتی که در بالا آمده است

معالي الكرامه في توفيق آية الله في افشاء حجاب حجاب

در سال ۱۳۰۲ خورشیدی در سال ۱۳۰۲ خورشیدی

از این کتاب که در دسترس است و در کتابخانه

تاریخ و تالیفات و کتب تاریخی و علمی و ادبی و فقهی و پزشکی و...

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

خاتون و انچه در آن است که بخواهد بفهمد و بداند

عالمی داروہ فراہم کرنے والے اسٹیمپا میں پیدا ہونے والے ایک شخص کا نام ہے۔

[illegible]

مجلسه بیستم در روز پنجشنبه ۱۳۰۲/۱۲/۲۵

مجلسه اول در بیان سبب تالیف و احوال این کتاب

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم
موسمًا من مواسم الخير والبر

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

والصلاة والسلام على سيدنا محمد

وآله الطيبين الطاهرين

الذين هم خير خلق الله

أجمعين

يا رسول الله

صلى الله عليك

وعلى آله

وسلم

والسلام

عليك

وعلى

آله

وسلم

والسلام

عليك

وعلى

آله

وسلم

والسلام

عليك

وعلى

آله

وسلم

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

وبعد فقد اتينا هذا الكتاب

على يدنا نحن الفقهاء الكبار

في هذا العلم العظيم

والله اعلم بالصواب

والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

وبعد فقد اتينا هذا الكتاب

على يدنا نحن الفقهاء الكبار

في هذا العلم العظيم

والله اعلم بالصواب

والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

وبعد فقد اتينا هذا الكتاب

على يدنا نحن الفقهاء الكبار

في هذا العلم العظيم

والله اعلم بالصواب

والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

وبعد فقد اتينا هذا الكتاب

تذکره

و در این کتاب

تاریخ حضرت محمد و خاندان پاک

عزیز است که در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

آنها را در این کتاب

کتاب

1. *Chrysomelidae*
 2. *Curculionidae*
 3. *Chrysomelidae*
 4. *Chrysomelidae*
 5. *Chrysomelidae*
 6. *Chrysomelidae*
 7. *Chrysomelidae*
 8. *Chrysomelidae*
 9. *Chrysomelidae*
 10. *Chrysomelidae*
 11. *Chrysomelidae*
 12. *Chrysomelidae*
 13. *Chrysomelidae*
 14. *Chrysomelidae*
 15. *Chrysomelidae*
 16. *Chrysomelidae*
 17. *Chrysomelidae*
 18. *Chrysomelidae*
 19. *Chrysomelidae*
 20. *Chrysomelidae*
 21. *Chrysomelidae*
 22. *Chrysomelidae*
 23. *Chrysomelidae*
 24. *Chrysomelidae*
 25. *Chrysomelidae*
 26. *Chrysomelidae*
 27. *Chrysomelidae*
 28. *Chrysomelidae*
 29. *Chrysomelidae*
 30. *Chrysomelidae*
 31. *Chrysomelidae*
 32. *Chrysomelidae*
 33. *Chrysomelidae*
 34. *Chrysomelidae*
 35. *Chrysomelidae*
 36. *Chrysomelidae*
 37. *Chrysomelidae*
 38. *Chrysomelidae*
 39. *Chrysomelidae*
 40. *Chrysomelidae*
 41. *Chrysomelidae*
 42. *Chrysomelidae*
 43. *Chrysomelidae*
 44. *Chrysomelidae*
 45. *Chrysomelidae*
 46. *Chrysomelidae*
 47. *Chrysomelidae*
 48. *Chrysomelidae*
 49. *Chrysomelidae*
 50. *Chrysomelidae*
 51. *Chrysomelidae*
 52. *Chrysomelidae*
 53. *Chrysomelidae*
 54. *Chrysomelidae*
 55. *Chrysomelidae*
 56. *Chrysomelidae*
 57. *Chrysomelidae*
 58. *Chrysomelidae*
 59. *Chrysomelidae*
 60. *Chrysomelidae*
 61. *Chrysomelidae*
 62. *Chrysomelidae*
 63. *Chrysomelidae*
 64. *Chrysomelidae*
 65. *Chrysomelidae*
 66. *Chrysomelidae*
 67. *Chrysomelidae*
 68. *Chrysomelidae*
 69. *Chrysomelidae*
 70. *Chrysomelidae*
 71. *Chrysomelidae*
 72. *Chrysomelidae*
 73. *Chrysomelidae*
 74. *Chrysomelidae*
 75. *Chrysomelidae*
 76. *Chrysomelidae*
 77. *Chrysomelidae*
 78. *Chrysomelidae*
 79. *Chrysomelidae*
 80. *Chrysomelidae*
 81. *Chrysomelidae*
 82. *Chrysomelidae*
 83. *Chrysomelidae*
 84. *Chrysomelidae*
 85. *Chrysomelidae*
 86. *Chrysomelidae*
 87. *Chrysomelidae*
 88. *Chrysomelidae*
 89. *Chrysomelidae*
 90. *Chrysomelidae*
 91. *Chrysomelidae*
 92. *Chrysomelidae*
 93. *Chrysomelidae*
 94. *Chrysomelidae*
 95. *Chrysomelidae*
 96. *Chrysomelidae*
 97. *Chrysomelidae*
 98. *Chrysomelidae*
 99. *Chrysomelidae*
 100. *Chrysomelidae*

1994

1990

د افغانستان د پخواني لوی لمرلي

والتاريخ المذكور في هذا الكتاب هو تاريخ الفلك والعلوم الطبيعية

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or a note, located at the bottom of the page.

الحمد لله الذي جعل في كل شيء حكمة
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

مجلسه اول در روز شنبه ۱۳۰۲/۱۲/۱۲

انما نكحتموهن لانهن ما كنن فيكم من اموالكم وكنتم تظنون انكم نكحتموهن باموالكم وكنتم تظنون انكم نكحتموهن باموالكم وكنتم تظنون انكم نكحتموهن باموالكم

وہاں سے آکر اپنے گھر پہنچا تو اس نے اپنے گھر کے دروازے پر دستک لگا کر کہا کہ یہاں سے کوئی نہیں گزرے گا۔

و بعد از این وقت دیگر آن بنویسند که بر یکا، چند سینه از کتان بخرند

عبداللہ بن محمد بن علی بن ابی طالب

وہاں سے آئے اور ان کے ساتھ ساتھ ہی ایک اور شخص بھی تھا جس کا نام بھی یاد نہیں ہے۔

[illegible]

سید زین العابدین علی بن ابی طالب علیه السلام

بسم الله الرحمن الرحيم

[Faint handwritten text]

مجلس العلماء والفقهاء في دار الحديث

بسم الله الرحمن الرحيم

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

بقا يارکو دحلہ علیہ السلام

الف و اولیاء له فی حبس کرد
 در میان آنکه بر سر
 در خانه ها بنویسد
 گفته بی شکستند
 و او بی شک از حاکم
 سلیمان و او را
 طبع هرگز کند و این
 چنین بدو به نیت

100

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 بحق الهی و ملک القدوس و المجد و الباقی و المجد و الباقی
 السلام و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 که انقضا و انقضا و انقضا و انقضا و انقضا و انقضا
 المجد و الباقی و المجد و الباقی و المجد و الباقی و المجد و الباقی
 رب العالمین و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 نصیب و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 محمود و غنی و غنی و غنی و غنی و غنی و غنی و غنی و غنی
 به حق تعالی و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 سبحان الله و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 تبارک و تعالی و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 زحمت او هم کم شود و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 با و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 تجارب شده است و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 بسم الله و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 العرش و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 عن قضا و عرش و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 در عباد و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 در عباد و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی
 در عباد و در این لغت و معانی حق تعالی را به حق تعالی

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible]

1990

اینکه از دست و پاهای او جدا شده و در میان او و خداوند
چون افعال بر هر دو طرف او برشته و اینچنینی باشد با او و او

[illegible]

[illegible]

1920

1900-1901

في سنة ١٢٨٥ هـ

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

مجلس شورای ملی

المجلد الثاني

العدد الأول

سنة ١٩٤٧ م

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الطاهرين

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

میں نے اس کو دیکھا، اور اس کی طرف سے ایک نیا عالم
کھلا۔ وہاں پر ایک نیا عالم تھا، جو کہ

میں نے اپنے تمام گھر والوں کو اس بارے میں بتا دیا۔

توضیح: این کتاب در اختیار شما قرار گرفته است تا بتوانید از آن استفاده کنید و به دیگران هم معرفی کنید.

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

شماره ۱۰۰۰ در کتابخانه عمومی شهر تهران

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين
والمخلصين من عباده المخلصين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
الذي جاء به الهدى والبرهان

وہ روز بخیر آمد و روز بد بد آمد و روز بد بد آمد و روز بد بد آمد

والتجربة والاشارة الى بعض مميزات هذه التجربة

الكلية الحرة للعلوم والدراسات الإنسانية
جامعة الكويت

روزنامه آفتاب ۲۵ شهریور ۱۳۰۴

اور سپردہ شدہ عیال کے لئے ہر روز دعا کرتا رہتا تھا۔

امام علی علیہ السلام

الحسين بن علي بن ابي طالب

(Faint handwritten notes at the bottom of the page)

مجلس شورای ملی

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

الطيبين الطاهرين

عليهم السلام

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

الطيبين الطاهرين

عليهم السلام

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

الطيبين الطاهرين

عليهم السلام

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

الطيبين الطاهرين

عليهم السلام

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

الطيبين الطاهرين

عليهم السلام

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

الطيبين الطاهرين

عليهم السلام

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

الطيبين الطاهرين

عليهم السلام

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

الطيبين الطاهرين

عليهم السلام

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

الطيبين الطاهرين

15

2010/11/24

بسم الله الرحمن الرحيم

1994

12/20/2010

1990

في التي تحرقها

2000

21/12/40

2000

مكتبة المخطوطات

1948

بسم الله الرحمن الرحيم

1990

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

مجلس شورای اسلامی
تاسیس ۱۳۵۷

1941

11/11/53

20-1-1942

1950

1993

... ..

Dr. J. H. H. H.

انتم عاصموا ولا تعصوا الله ولا تعصوا الرسول

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

المجلد الثاني

مجلس شورای اسلامی

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله

توفي في سنة ١٠٠٠ هـ في مدينة دمشق

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

الكتاب الأول في التفسير

لما نزلوا من الجبل الذي هو في الشمال

توسعه و رفاه مردم را تطبیق این کتاب را مطالعه کنید

تفعل بها يا ربني الدنيا والآخرة ويخلصك مني طوبى لك

وہابیہ کا یہ دعویٰ ہے کہ ان کے لیے قرآن و احادیث میں کافی دلائل مل جاتے ہیں۔

استقامت فانك على ما انتا وقد مروا بسوء ولا قوة الا بالله

عليه السلام يا حبيب يا فتى يا ذا الجلال والإكرام قد أفاضت عليك

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

Handwritten signature: *John H. ...*

الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وكرمه

...
...
...

الحمد لله الذي جعلنا من عباده الصالحين

بسم الله الرحمن الرحيم

مكتبة جامعة القاهرة - قسم المخطوطات
رقم المخطوط: 4000 - تاريخ: 1950

تتمتع بحرية عبادة دينك وحريتك في اختيار دينك

100

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لاهله
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

[illegible]

در بیان حقایق

از کتب الهیه

آیات انکار الخلق

در بیان حقایق

عالمی که در او کمال است

یا قدرتی که در عالم وجود است

یا قدرتی که در عالم وجود است

در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

و حیات بشری و در دفتر حاتم

المجلس الأعلى للدراسات والبحوث

[illegible]

[illegible]

١٠٠

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

Ch. T. King

1910-11-11

مجلس شورای ملی و دولت

مجلس شورای ملی

وہاں پہنچ کر اس نے اپنے دوستوں کو بتایا کہ وہاں ایک عجیب سی چیز ہے جس کا نام ہے 'پتھر'۔

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
الذي جاء به الهدى والرحمة
والبركات على من اتبع الهدى
آمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

مردود در این کتاب است که از این جهت که در این کتاب

يَنْقُذُكَ مِنْ عَذَابٍ مُتَعَدٍّ

وغيره استقام بالحق اما چه بپایان که او هم و غیره

اما في بعض النسخ في هذا الموضع

وہ دولت پذیر است کہ در شخص غالب شود

بجانب اعمال صنعتي بحال او کړي که تغيرات اساسي عليه صورت يي

عن أبي بصير عن النبي صلى الله عليه وسلم قال من أحببت ما يحب الله فإني أحبته

داده اروپا اختیار می کند و از مال خود می خرد و از دست دیگران نمی خرد

و از خلق شکوفه و عین و الهام بر این آیه تا بالا می شود و کلام حق و حقیقت

ما از حق شناسی و حق عالم بر اینست که در این

[illegible]

میکنند و تمام جوانان کشور را در پی خود میگردانند و در پی این کارها و گفتارها

وہ سب سے پہلے اپنے والدین کی خدمت میں حاضر ہوئے اور ان کی خدمت میں اپنے حال کی اطلاع دی۔

مجلس شورای ملی
تاریخ ۱۳۰۲/۱۲/۲۵

مجلس شورای ملی و هیئت دولت در تاریخ ۱۳۰۲/۱۲/۲۵

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

در این مکتب

[illegible]

[illegible]

"عزم از این است که در غربت مانده و در این راه بود
 روز و هر روز بهشت بار بخواند و هر روز بهشت
 رب انزل منی منزلاً مبارکاً و انزل منی منزلاً مبارکاً
 شجاعت شود هر بار که بهشت بار بخواند و انزال دعا
 که هر روز که باطل نماز باشد هر بار که بهشت بار بخواند و انزال دعا
 و عمل معصیت و من در پی کسب معصیت و از هر بار که
 بهشت بار بخواند و معصیت او دور شود و بناظر نماز انفس و انزال
 تعدد لنا نیکوئی من الحاسنین که بهشت طاهر که خداوند
 هر بار که بهشت بار بخواند و خلاص شود و بهشت
 که هر روز که بهشت بار بخواند و بهشت
 بار هر بار که بهشت بار بخواند و بهشت
 اعوذ بالله من بخرافة الشیاطین و اعوذ بالله من بخرافة الشیاطین
 دل تنگ بود و سیاه دل باشد و خواهد دل خوش و روشن شود هر
 بار که بهشت بار بخواند و بهشت بار بخواند و بهشت
 که خواهد که نور دل او زیاد شود هر بار که بهشت بار بخواند
 و بنا اعم لنا نوراً و اعف لنا ذنوبنا علی کل شیء قدیر که بهشت بار
 خداوند باشد خواهد که صابر شود و هر بار که بهشت بار بخواند و بهشت
 افرغ علينا صبراً و توقنا حاصلاً که بهشت عذاب و بهشت
 که در هر بار که بهشت بار بخواند و بهشت بار بخواند و بهشت
 که خواهد که بار شفاعت بیاورد و او را بهشت بار بخواند و بهشت
 و بهشت انحراف و ارحم و انت بخیر الراحمین که بهشت بار بخواند و بهشت
 بهشت بار بخواند و بهشت بار بخواند و بهشت بار بخواند و بهشت
 چشم بدو نیاید و نقطه سیاه در تحت چشم کشد و بهشت بار بخواند و بهشت
 که خواهد و در آن نقطه خط بدار و بهشت چشم تر شود و بهشت
 تحت آن بهشت و در آن بهشت و بهشت بار بخواند و بهشت

[illegible]

[illegible]

[illegible]

سفر کرده و بحالت رقت بنا به بیابان میبرد و ماده بود
و علامه کرد و نذر اندام مهر بر نیل امین و عزت رب العالمین بود
در بدو این فاتحه و از کون را بیاورد و گفت یا رسول الله ار
میتوانی این فاتحه ام کتاب کوینده تمام عالم را بگیری صبیحی ترس
یا رسول الله صلوات الله علیه و سلم که این فاتحه و از کون را بیاورد

اسم است اسم اول این است صهی ن عیم یا عزیز یا عزرا یل
یا عزرا یل اگر کسی در بحر هادو کرده باشد صد بار بخواند سم هادو
در روز شنبه و برای عز و عین اگر کسی خواهد که کسی را از عشق خود
شبهه گردانی باید که این اسم او را صد و پنجاه مرتبه بخورد و بنام او
و بنام هادو او بنام خود بنام هادو بخورد و بعد از شوق و شوق
کرد و بنام او را یل و کند و اگر کسی که دشمن را بپاک کنی
باید که این اسم او را سی و سه بار بخورد و دشمن را بپاک شود
و اگر خواهی که دشمن را بپاک کنی و بیجان بکنی در روز یکشنبه اندک

موم بدست گیرد که اسم دوم اینست یا عیال یا عیال یا عیال
یا قهات یا عزرا یل یا این اسم دوم یکصد و بیست و چهار بخواند
تا صورت سافد و آن صورت را در میان یک پناه بندد و در خود
ببارد و بیاید و غش که بیاید و بپوشد و بیاید و بیاید و بیاید
بنم را که از دویار و از آن شایه بیاید و از آن شایه بیاید و از آن شایه
یکصد و بار اسم دوم را بخواند و پیر بر آن صورت از آن شایه
که روز میرد باید که در میان سینه و پا در شلم نم بدجربست که در یک
ساعتی در و اگر خواهد که چند روز بپاک شود بر روی و پا در

بر روی و بر همانی از آن در و چون خواهد که خلاص شود اسم سوم
یا عیال یا عیال یا عیال یا عیال یا عیال یا عیال یا عیال
یا عیال یا عیال یا عیال یا عیال یا عیال یا عیال یا عیال یا عیال

نشان ز رفیع خود و درینا طر هر خدا یسے مستغوب میباشد را
 روحی دل را بدیو من ز غبار رخا غنا و در ز رفیع روحی
 روح که علامت طایفه یاد دارد هر که از می خود فانی و در
 الفنا فی الله و در ز رفیع روح رسید انشا و امید و تعالی هم
 این بیت کار در کشف است اللهم لا یثبوتن عفو را نوی است
 این بیت کار در کشف است غافا با جلاء اعلیم لا یثبوتن
 ساعه و لا یثبوتن منته ذبح نوبت ان اذ یحید
 نوبت ان اذ یحید الطیر نوبت ان اذ یحید نوبت نوبت ان
 اذ یحید الحمل نوبت ان اذ یحید نوبت ان اذ یحید
 الحمار نوبت ان اذ یحید نوبت ان اذ یحید نوبت
 نوبت ان اذ یحید نوبت ان اذ یحید نوبت ان اذ یحید
 حتی یخرج و ما مذیو حلالا طیبا نسبحان الله الله الله
 نیست غسل دیگر پیش یعنی چشم باطنی متفکره یعنی چشم باطنی
 هم در فوق باطنی حفظ باطنی هم در سمع باطنی
 هم کوثر ظاهر و غیر هم ظاهر هم بین ظاهر و فوق زبان ظاهر هم
 در ظاهر و هم ظاهر باطنی و هم ظاهر باطنی است
 هم و فکر و هم و حفظ
 هم و فکر و هم و حفظ
 هم و فکر و هم و حفظ

موی با اگر موی بکند و نه بکند موی خفاش و زربنج بکا
 موی بکند موی با زربنج بکا موی بکند موی بکند موی بکند
 موی بکند موی بکند موی بکند موی بکند موی بکند
 موی بکند موی بکند موی بکند موی بکند موی بکند
 موی بکند موی بکند موی بکند موی بکند موی بکند
 موی بکند موی بکند موی بکند موی بکند موی بکند

[illegible]

[illegible]

شجره با قیوم یازده بار تکرار نمائید علی بن ابی طالب
 یا رسول الله یا محمد یا جواد یا علی یا عباس یا علی بن ابی طالب
 و در آن وقت که مغلوب شود و در آن وقت که او را شکست دهد
 گویند که ای محمد یا جواد یا علی یا عباس یا علی بن ابی طالب
 هرگاه که بکنند حاجت روان شود و اولاد او در دوزخ نماند
 اند مغلوب هزار بار بخواند مرادش بر آید و آتش او سرد
 شود و دیگر در میان حاضر کردن بیمار خواهد این باید شبانه روز
 دارد و غسل کند و دور کت نماز بگذارد و در هر روزه اول
 سوره فاتحه بعد از سوره فاتحه بخواند تا نیم شب بیدار باشد
 از خوردن گوشت نخورد و بر عهد کند و روزی که در رنج بخورد
 و بکشد بدیده بیت و یکبار این دعا بخواند هر چه خواهد هر آن
 حاضر شوند بر طریقی نزد متکبران و کنیزکان اسامی بکشند یا بدیده
 یا بدیده علیه بدیده این نشان بگویند که چه میخواهد بخواند
 آنچه میخواهد بدیده و آنچه بگویند بشنیدیم پس بگویند که مراد
 از این در وقت شما بیا پند و عود مراد از حاجت بکشید نگاه بول
 در آن روزی که او را در حضور ما باشد بر هرگاه ضروری باشد
 و در حاجت بکشد و بگوید و خود را معطر سازد آن روزهای
 خزان و صفت و یکبار بخواند حاضر شوند و هر کار بخواهند
 بکنند عظمت معظم و مکرر این است بسم الله الرحمن الرحیم
 عز و جل علیکم یا شفیقوا هاشم و یا مصطفی او یا جواد
 یا علی یا عباس یا جواد یا علی یا عباس یا علی بن ابی طالب
 یا محمد یا رسول الله یا جواد یا علی یا عباس یا علی بن ابی طالب
 یا محمد یا رسول الله یا جواد یا علی یا عباس یا علی بن ابی طالب
 یا محمد یا رسول الله یا جواد یا علی یا عباس یا علی بن ابی طالب

در روز شنبه و شب چهارشنبه ماه محرم بعد از
بهار حضرت پیر و سید شاه سلطان قدس سر
شاه میرا بختی قدس سرای سره العیون مشایخه بخاک
رحمت با کمال رحمت فرستاد بواسطه عزه ولی صاحب مان
که در آن روز قربت با این شایسته اکثر نعمت الهی با یک
شبی با حاکمان زمین نیست چنانچه هر یک شایسته یک تاق
مین است و نیست بدون هر یک یک یک یک در یک نام رنگ
میر و رنگ در شیشی می بین منی باره می یک میان شایسته
نوا استی بدست یک نور نهاده تا شایسته بار نهاده حضرت سر
هو و وقت قادم کون سکا که لکری اس نون کا بیان
کئی بعد از حضرت شاه صاحب کبان با تان ملکبان اسمین
وقت عصر کا هو اقامه معالی کجایا عصره نماز کئی بعد از
مغرب بولا الجیحی اینی نزد کبری کنیز من او یکجی جاکر
کنیز من اینی حاله سون اسوقت نزدیک شاه امین
الدین علی و حضور کا قادم هر دو اسر حاضر می هر وقت
عصره مان صاحب سون عصره سون ملنا نهوا ایکه پیریک
طاس اسبی لا الاله منی نهی بعد از عصره ملکر امین فرمای
که ای این این بولکر کلی سون و سینی سون لاله و عدال حق
باحق نشان ذاة مطلق عیان با فنا و قدام طلق با بقا
تعداد ویرا صورت و شکل نه رخصیا مکر از هم اوست و مان
از دیوان هر طرف بنشیند نمازگاه است بعد از اس طالات
تهی او نهی الله الله الله الله الله الله الله الله
شاه برهان الدین سجود او سنی حال عصره شاه را بختی کئی

[illegible]

هې يو ډول اوښه که بهون نه پېدېځي، ځانم تر ډېرې کيانه بڼې
جې انده کانا کچه رېښې جې ځانم تر ډېرې کيانه بڼې
اښه بڼه بڼه وې کول ما بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
چېرې ساکېش نه شي تر کن لويې بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
دس اندر ښې سده من ليد سده وې نور بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
ځانم ظهور بڼې بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
که ښه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
هې ښې رې بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
اکې بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
جانم بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
راک و نه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
هماري بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
اچېن بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
چاکې بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
بهاک بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
سومن بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
پشاه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
اې بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه
بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه بڼه

بهار بهشتی بجای رختی بین جیسکوزہ منقہا پیو کی
 جو سکے سووی بندہ منی کندا وکے دے کہ جاوی سکے من سکے
 ویکامندہ باقی جی بلو، سہیلی تیری اسی تون ہوو بندہ
 سیدی میں یہ کی عتہ عکا بندہ یوں جاوی تیرا با واس پیچر
 ہو سہی آید دیکھی کوئی بندہ یوں بولی جانم درک تیرا پیچ
 میا کردیو با ہو سیری تمال سب بندہ تیرا جی با منی عا سہی
 ہون تیری ہیرا اہ نہ لیو تم تم راک نور نور شاد
 تیرا پیرولی با ارادت عتہ علی با پیچہ تیرا کھو لی برت
 تیرا ہی مجھ نور شفا با شاعت الہی مصطفیٰ با شد با ہدی
 تیرا برانفا با بت مرشد ہیں صلی علیہ السلام با ورک و حق با اہ
 ہم دیا ہی حق اللہ با تیرا یو جیکہ لیو با فہام با باری جینی
 تیرا با و با مہا با رمود جینی تون تمام با تیرا جینی تون ہیں
 تمام خاص با پیرولی مہلورہ راس با خوب چلہا اپنی قیاس
 بت بہان نہی کاغذ تون آبان با علم الہی لاوونی بیان
 تیرا فرزند ہی شاہ برطان با تم تم راک اساور کی کہو نا
 تیرا پیچہ کی جاتی چھوڑا لکسا کتن کی چھو مجتہدی
 تیرا جلااد تیرا لیتی ماو با جس نیت تم راکھی پاو با بھی
 کوئی عتہ نہ دیتی ہر کر او با تیرا میں نہ بجائی کی یوں
 تیرا کی اہول با جیشکا تیرا کچھ کی تیرا کہول با اوکر
 بازی میری سب چھو پیر قول با تیرا جانم کی پیاری تون
 ہم دہنی ری با تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا
 تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا
 تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا
 تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا

نه پيتا ڪانه ٻه ٻن اکين ماري اڳڪهه ڪلاوڙي رهن اڃا بهوڪ نه
ڪهي جانم ايتي پهرئين بيلا ٻن چري جا ڪوري کون نه سرڪاڪ
نه نڪو هو پيا هم پر ڪوب نڪو نه ڏيا ڪجهه ڪه هم پر نظر ڪر نه
ٻن کين دهنن تڃين اور نه ڪو ڪو اهوڪ بهاري نه منجه
غريب ڪو نه پهر ڪين مڃا مڃا توڙا نه بهاري نه ٻن کون بچاري
نه منجه ايتا سڀين طينده هالا نه نري نيري ٽولون اتر ي ايتا
ڪهاڙ هي کون ڪسيڪي حال نه ٻن منجهن منجهن سڪهين لهنو ناري
پيتون مين ڪسين ڪرون نه بولين جانم ڇوڪ قبول پياري ڇوڙا ايتا
نه وڃي ڪسين وڃيرون نه نم نم ڪندارا ايتن دليڪه ٽهڪي هون ٽهڪائي نه
جهان تهاڻا دهاڻي ڪجهو نه پائي سولال ججهان ڪو نهين جاني نه
ٻن دليڪه پيا کون سدر بد ڪئي ري ٽيڪه نه لاکي رهي حر هاني نه
ٻن مڊا هوري پيا ڪي ڪهني نه آوي رنڪه روم صور نهين
باني نه ٻن جيڪي اورين زل زل دورين ايتي نيرين نهين
دور بچا رهاو ڪيائي نه ٻن ڪهت نه بو پهي دليڪه نه سو هيري نه
ايتن اٽڪه لکي لکي هود هپاڻي نه ٻن دهن دهن بهال
پيا سنڪ لال ٽاڻي مائي هوري پيرت نندهاني نه ٻن
ملت هاڻم انڌ هوري نه سو سڌ ڪهني نه آوي نشاني نه هم
راڪ ڪوري پر بهو ڪيون سبي هومنهان نه جون بوتلي ان دور
کونجن مين نه رهن مل رهي طيو ٽن مين نه ٻن جهو مين نه
دھاري سر بهو ٽه ملين پهرين دستر جهين نه جانم ڪي پر نه
الوب هوري لکي پر دليڪي بي مين ٻن اڪهت بچا دور ڪاڻي
ايتن نه اٽي ڪهت پر بهو ٽهالت رهي نه ڪا پي نه هيتي نهين نه

سره ازانده کاکي موند بيساري بانه شه جا کي تون ندي کچه اتي نه نجه
کون بند به او پري ياد بيا دني ي کهي کهي جاوي نه بهور
به نا او پري نه بن شه مده نامر پيلا وي نه تون کينا اهر
کولي پري نه بهر بند کولي ا پند کي ماني نه پشه ي کهاوي
چو ولي پري نه بن چتر سها پي کن کي ساکن نه بهيد چا کر سده
ليو پري نه بن چرن ليو چا ک ليو مته ي بجن کينا او پري
بين اتي به نام دن يون نا کونا ماني نجه پندو کاني پوري نه
کوري بر کا پا واک منجه بهيد يا بالين بال نه شه بن بهر
کون مير ا حال نه بن يو چو با واک ليو نا کون ليو نه
مندن ميري ناري نيه نير نه به کون جاوي ميري نه
کي پري نه بن نيو نه ملي ملي باني نه پشه ي چاک نه
هري گهي ملي پيا تو ميري بهاک نه سمندر دو بين نا يو
چي ميري اک نه بن يو پو کر سکيان کرونا بکار نه
ميند که داد بهي جان وده کر تار نه سکه جانم نه ديلي وده ديدار
اک کوري جتن کر را کيم بيا کوري ماني نه بهرم پيار ليو
چي مت کهي ليد اي نه بن اول انده سکه سون ار کوري
ديت يرم بهول لولا ي نه بن کهي جانم جانم بهرم کهي
انده کال بهو چتا ي نه نم نم سري را ک که انت دني جاوي
چي نه کون سندی نه ملي چاي نه بان آجا کي دوري به من
انده چي نه بنم کونا نيا ي نه مادياد هن لوپ کنه رونه چي
راني نه جانو کب ليو کهي نه بن بهو ني د بهي بهو ل پري
به موب بيساري ا به نه بهي ري جينا را نکا م پنا جيا کچه

آیت مدد چنان پیریں کو بھی بخدا داد بدین جہان سبکی
 جنت ہی ایسی اور نہ بہا و نیا بہ کوئی بدین اس بندہ
 کوئی لاک مذا وین، پیو تیری پی پی ہوئی یوں تو سمجھاوی
 بدین بولین جانم ان سبھار سز کرین از اسام، چھکی کیا نہ
 ہو نہ لیم پیو چھو کی پاسا، شبکو، مینون چھانگہ دیکہ وہ ۶۶
 بناروپ ابھاسا، راک انجلی آو سنگاتی مل رینا مچہ
 بارو، تچین اور نہ جان سون یوں من پیارو، مینور
 تیری مٹی خیال سون تیری سنگ کیون جو ورون، مینو مکنی
 حل کی مینا تھار نہ چھو ورون، اس ہو وی چینی مینو را تو جہ
 سات مینو ارون، بدین چھو ری بیا کی چھو با و لا با وی
 تیری چھو ورون، کون ہو چھو میری بید نہا سند کیا مینو
 کرون، ایک بدنا می ہو لکر مکہ بولتین درون، بدین بولای
 جانم مینو چھوئی لندن تیری نہاں سی، چھو اکیری چھو
 چھوئی وہ چھو ری سی، کب ملن ہوئی مچہ تجری دیکہ
 چھو ورا سی، مام مام کاشا ہو لی بھو لیا ہو در سن چھو
 بیا تیری مینو مینو بساری، اکہنی ناوی یو مینو پیار
 بدین بچہ بچو نہ سمج ناوی دیکہنی چھو تھکی، مام مام شروب
 صورت نہ نشان سمج مائی لون بن دیکہی، مام مام پر امار کی
 چھکی رخ بیا لیری چھکی، مینو سو چھو، مام مام درت انوم
 چھو بودہ لوی نر کنی لھت مینو کون ہو چھو، مام مام مت کینی
 اوی دو چھو، بدین کھت جانم انند روپ بیا میری سب انکہ برب
 ری، مام مام کون بن سب ایت اکو چھو بیا بید کون، مام مام کون
 کسی لچھی ۴۴

بند اگر ديان اچس پي کي، بنون ما، سو دهنو جياي، ليل مين ما
اچي بياغ نهها، انتر کنه، ادي کړو کي بچي مين ما،
ماک نه دي وه لون لا انا گرونا جي بنون کوئي نهش ديه،
اس چک اس چک، دیکه يان نه، اس بن کوئي نهها،
جيا چک يا هر مين دیکه يان، يوب فناد سیکا، ايد پير جو
ميرار وړه سیکا، ايد کهان دهنون پيو کون،
سوسیکا، بلن پيو پيو کد چکه پکارين که کن يا غي نشا،
مستوانيا پيو کړو جين سد پد جا پوي حيراني،
د پامين دو پکر کوئي سد ليا نهها، کيا پي ما،
کون چم کړ جا غم آيه چارين، نور بي نهی نور خون ايسا
خوب نهدين ما، اس نور مين ظهور پيو کون دیکه بارين،
دل اچلي کينا دیکه يان پيو کون تجني کهان جوایي،
جانون کتونلته کهولکر پرکته آيه هوایي بلن عيش من
کام داتيا کون پوي قرارا، چاکر سيني خفي کنه نهی ديا
عام پريارا، ما پد ناري روپ کړ ليا بهوک سبک،
بين ذات اهدکي پال وه اهد بيني نهی ديه،
کيري کيرون سب روپ هو نهها، پرکته بنود دیکه يان
لک نهين ري مينا، بلن بولين جا غم پيو آيه او آچم غنا،
بهور روپ، ما پد ریکر دسي سب فنا پي ما، سب کون نهين بهين
سب کون وه دیکه نهها پي ما، غم غم غم راک کيدار کهان ديو
نهي پيو اپنا و بن کيان ما سو پي، کرمکه اچن جيا کون
وه به لا بول پي، بلن غم سون پيو غم نهی کيول کهين پي
جان، پيو کون کاسکر هو جيا مين لک که پليان،